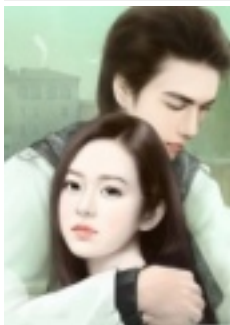

Mãnh Nam Bày Tổ Tình Yêu

Contents

Mãnh Nam Bày Tổ Tình Yêu	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	7
4. Chương 2-1	10
5. Chương 2-2	15
6. Chương 2-3	20
7. Chương 3-1	24
8. Chương 3-2	28
9. Chương 4-1	32
10. Chương 4-2	37
11. Chương 5-1	42
12. Chương 5-2	47
13. Chương 6-1	51
14. Chương 6-2	55
15. Chương 7-1	58
16. Chương 7-2	62
17. Chương 8-1	65
18. Chương 8-2	71
19. Chương 9-1	75
20. Chương 9-2	79
21. Chương 9-3	81
22. Chương 10-1	86
23. Chương 10-2	90

Mãnh Nam Bày Tổ Tình Yêu

Giới thiệu

Cô và anh hiện tại là đang quen nhau nhưng trong lòng luôn có một bức tường cao ngăn cách sự đồn

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong mỗi gian phòng học của trường, không gian được nhuộm một vùng màu vàng trong vắt mỹ lệ.

Có một cô bé ngồi trong phòng học, ánh sáng màu vàng trong vắt chiếu vào trên người cô tạo thành những vòng sáng nhàn nhạt. Gò má đầy đặn của cô ở dưới tia sáng có vẻ dịu dàng mà phong tình.

Thang Hằng mặc trên người bộ quần áo tập bóng rổ ẩm ướt mồ hôi, cậu đang định xông vào trong phòng học nhưng bởi vì hình ảnh đó đập vào mi mắt nên dừng lại ở bên cạnh. Hàng lông mày vừa dày vừa thô kia của cậu khê cong lên vì hứng thú, cậu do dự một lát rồi về mặt tự nhiên cất bước vào phòng học,

Trong phòng học chỉ có một người, cậu tùy tiện đi tới trước chỗ ngồi của cô gái kia, đặt mông ngồi xuống, khuỷu tay lui về phía sau đặt lên mặt bàn của cô, cũng làm rối loạn những quyển sách bài tập gọn gàng ở trên bàn của cô.

“Làm gì vậy, chăm chỉ, không xuống sân vận động sao?”

Dường như Ô Tiểu Mạn không thấy núi lở, mặt không đổi sắc nhìn về phía sách bài tập đổ sang một bên, tiếp tục vui đùa làm bài.

“Gọi cậu đấy!”

Không thấy có phản ứng gì, Thang Hằng vốn đang đưa lưng về phía cô, lúc này ngay cả đầu cũng ngửa ra sau, gối lên mặt bàn, cũng bởi vậy cậu nhìn thấy cô nhàn nhạt nhìn cậu với con mắt khinh bỉ.

“Mình sợ cậu không nghe thấy.” Về mặt cậu vô tội, hoặc là có thể giải thích thành trắng mặt còn khoe mẽ.

Ô Tiểu Mạn đã quen với hành động của quỷ ngây thơ này, cô rút sách bài tập ở dưới đầu cậu ra.

“Bản.”

“Mồ hôi của mình là thơm.”

“Già mồm át lễ phải.” Giọng của cô bình tĩnh, tay rút sách bài tập ra sau đó bất ngờ đánh mạnh lên đầu của cậu.

“Mẹ nó!” Mẹ nó, đánh mà cũng không báo trước.

Thang Hằng vội vàng ôm đầu lui về khu vực an toàn, để ngừa cô gái bạo lực này lại đánh cậu vài cái. Lúc này khuôn mặt tuần tú khiến các bạn học nữ một lòng ái mộ vì lòng tự trọng bị hao tổn lại vì bị đau mà nhăn nhó.

“Mở miệng nói bậy.”

Hung khí sách bài tập chưa rút đi đã lại tới, nhưng lời của cô như cây kim đâm vào vết mặt nhăn nhó của cậu. Cậu hít sâu, hít sâu trong lòng ~ con trai tốt không đấu với con gái, hơn nữa cô gái này còn đứng là một người mạnh mẽ. Không chỉ như thế, cô còn đứng là người mạnh mẽ mà cho dù cậu biết rõ sẽ bị nhìn chòng chọc những vẫn rất thích trêu chọc.

(người mạnh mẽ = : ý chỉ những cô gái mạnh mẽ, cường thế, hung dữ, hoặc tính tình không tốt)

Sau khi cậu cố gắng xây dựng, tu bổ tổn thương lòng tự trọng trong lòng mình, đứng người lên, xoay người ngồi xuống, quang minh chính đại ngồi đối diện với cô.

Ô Tiểu Mạn nâng mí mắt lên nhìn cậu một cái, không biết quỷ ngây thơ này lại có trò hề gì.

Cô không biết cô nâng mí mắt lên, đôi lông mày hơi cong khiến tốc độ lưu chuyển máu trong người cậu bé trước mắt đã nhanh hơn vài phần. Trong lòng Thang Hằng đã tự mắng mình liên tục. Không phải cậu cố

ý nói vậy, đó chẳng qua là một âm tiết đơn thuần mà cậu dùng để diễn tả tâm tình kích động của mình mà thôi.

Vào lúc này tim của cậu đập nhanh hơn một chút.

“Trận đấu xong rồi?”

“Còn chưa xong nhưng mà trước mắt đã thắng lớn 26 điểm.” Cậu lập tức thay bằng vẻ mặt đắc ý. “Cho dù chủ tướng là mình không ở đó thì cũng khó để thua, mình phải cho đàn em cơ hội biểu hiện một chút.”

Rầm thối lại thích thể hiện. Trong lòng Ô Tiểu Mạn nói lời kết, sau đó tiếp tục sửa bài tập.

“Này, vẻ mặt cậu hình như rất xem thường mình hả?”

“Cậu nghĩ nhiều quá.” Cô chỉ đang mặc kệ cậu ta.

“Cậu rất không hòa đồng, tất cả mọi người đều ở sân vận động, cậu lại ở phòng học sửa bài tập?”

“Tôi không có một mình, Vô Mỹ đến căn tin, một lát nữa sẽ trở lại.”

“Lại ăn!” Hai cô gái này cả ngày chỉ biết ăn, cô ấy không biết là mặt của cô ấy và Nhạc Vô Mỹ càng ngày càng tròn sao?

“Cút.”

“...” Mẹ nó... “Mình cũng nói bụng, mua cái gì thế? Chia mình một chút.” Cậu là đại trưởng phu, cơ được dân được.

“Tự mình đi mua. Không thì lát nữa trả tiền cho Vô Mỹ.”

“... Ồ.” Cậu muốn nện vào lòng một cái. Một đồng nữ sinh mua đồ mời cậu, cậu không muốn mà hết lần này tới lần khác muốn tới chỗ cái người này đòi đồ ăn cộng thêm bị chà đạp, quả nhiên cậu bị coi thường.

Trong lòng cậu tự phỉ nhổ chính mình.

Sau đó lại hít sâu, hít sâu một lần nữa ~~ hít, sâu!

Mẹ nó, phổi của cậu sắp nổ tung!

“Ô Tiểu Mạn, cậu có muốn làm bạn gái mình không?”

Bút trên tay cô dừng lại.

Thang Hằng phát hiện tim mình đập dồn dập đến nỗi sắp nổ tung, không khí quanh cậu giống như cũng đông lại. Cậu đang đợi đáp án của cô, nhưng phản ứng của cô chậm muốn chết! Mẹ nó, cũng đã năm phút đồng hồ trôi qua, cậu là ai chứ, cậu là Thang Hằng đấy! Vấn đề này còn cần suy nghĩ lâu vậy!

Đôi mày trên khuôn mặt chau lại sau đó buông lỏng ra, lại nhướng cao, Ô Tiểu Mạn liên tục thay đổi vài vẻ mặt. Cô đang tự hỏi chính mình, tự hỏi lời này là mình nghe lầm hay là có mục đích vui đùa mới?

Sau đó cô hơi ngẩng đầu lên, chàng trai trước mặt đang cố gắng bình tĩnh sắc mặt không nghiêm túc nhìn qua cô.

“Sao?”

Hai người nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

Cô không rõ cảm giác của mình là gì, rất kỳ lạ, cô cũng không phân rõ đây là vui đùa hay là bọn họ đang có đánh cuộc gì không? Cô còn tự hỏi mình nên đáp lại như thế nào nhưng xem ra Vô Mỹ đã trở lại, trực giác của cô cho rằng đây không phải là một đề tài thích hợp thảo luận hoặc nói giỡn trước mặt Vô Mỹ, cô nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

“Được rồi, nếu không công khai.... có thể.”

Ô Tiểu Mạn dùng giọng điệu lơ đãng trả lời cậu.

2. Chương 1-2

“Lớp trưởng, bài tập.”

“Cảm ơn, đặt ở đó dùm.”

“Lớp trưởng, tối nay giao bào tập có được không?” Có người khóc thét.

Trên tay Ô Tiểu Mạn ôm một chồng vở ghi, đi qua đi lại giữa các hàng ghế, nhận những quyển bài tập được đưa tới từ bốn phương tám hướng, nhưng cô vẫn bớt chút thời giờ nhìn về phía tiếng kêu. “Cuối tiết một phải giao cho mình.”

“Ok, Ok! Cảm ơn cậu!”

“Đừng khách khí, cố gắng lên.” Giọng cô không kiêu ngạo không siểm nịnh, khách khách khí khí.

Thu xong bài tập trở về chỗ ngồi, cô bắt đầu kiểm tra số lượng, không ngoài suy nghĩ thấy thiếu vài quyển, không cần nghĩ cô cũng biết là thiếu ai.

Ánh mắt cô nhìn nghiêng về phía sau, ở góc khuất nhất của phòng học, vị trí kia là trống không, chứng tỏ chủ nhân của chỗ ngồi còn chưa tới phòng học. Ở trước và bên phải vị trí đó cũng trống không, tại thành tam giác chỗ trống.

Chỗ đó, là ba cái tên khiến cô đau đầu nhất.

Cô không nhịn được thở dài trong lòng, nhìn xuống đồng hồ. Ngày hôm qua, trước khi tan học đã thông báo tiết đầu giáo viên có việc nên đổi thành tiết tự học, cô không xác định được ba người kia có đến trường hay không, hoặc là đã chuồn thẳng tới sân bóng rổ rồi.

Cô biết rõ đội bóng rổ của họ sắp thi đấu, rất có khả năng đã xin cô giáo Hướng nghỉ để đi luyện tập, điều này không liên quan tới cô, nhưng trễ nhất hết tiết một cô phải mang toàn bộ bài tập đến văn phòng giáo viên rồi, mà cô không biết được ba người này có đến trường hay không.

Cô nói một tiếng với bạn học ngồi cạnh rồi quả quyết rời khỏi chỗ ngồi, bắt đầu đi tìm ba cậu bạn không thấy bóng dáng đâu.

Sân vận động khánh thành chưa tới năm năm còn mới tinh, tường ngoài vẫn sạch sẽ đẹp đẽ, tỏa mùi thơm của vật liệu xây dựng mới. Ô Tiểu Mạn còn chưa đi tới sân vận động đã có thể nghe thấy tiếng dẫn bóng.

Cô không ngoài ý muốn đi vào từ bên cạnh cửa nhỏ, càng không ngoài ý muốn phát hiện ba cậu bạn học của lớp của cô, kể cả túi sách bị ném trên mặt đất, còn chưa đi vào phòng học.

Ở đây ngoài trừ ba cậu bạn học còn có cả những người khác, có cả đàn em, cũng có cả đàn anh. Bọn họ thấy cô nhưng không có ai nguyện ý để ý tới cô thêm vài giây, mọi người tiếp tục dẫn bóng, truyền bóng, lên giỏ... không có ai dừng lại. Cô đi tới bên cạnh một chồng túi sách không biết được là của những ai, hai tay ôm ngực đứng tại chỗ chờ đợi.

Từ sau năm thứ nhất tuyển lớp trưởng, cô đã nhiều lần không phải ra vào sân vận động này khi tới tiết thể dục, những thành viên thường ở trong phòng thể dục, đối với ‘gương mặt quen’ là cô cũng đã sớm thấy nhưng không thể trách, tùy ý cô đứng ngốc ở đó.

Cô giống như vệt con xấu xí xông vào giữa bầy thiên nga, ánh mắt nhìn qua, mỗi nam sinh cao to như con ngựa, đều là thành viên đội một đội bóng rổ của trường, nói tóm lại, vẫn là những ngôi sao vận động nổi tiếng trong trường, là những nhân vật phong vân. Cô đứng trong cùng một tầm nhìn giống như diễn viên đứng sai rạp, có vẻ vô cùng đột ngột.

Nhưng cô lại không hề cảm thấy không tự nhiên, vẫn kiên nhẫn đứng.

Mấy phút đồng hồ sau, rốt cuộc có người đi tới phía cô.

“Lớp trưởng, có chuyện gì?” Nghe An Bân, là người trước nay có thái độ khá thân thiện trong đám ba vấn đề của cô.

Cậu ta có đôi mắt như biết cười, giọng điệu ôn hòa, nếu không phải cả người mồ hôi ẩm ướt bày tỏ cậu ta là một vận động viên thì thoạt nhìn cậu ta giống như một học sinh tốt thường xuyên qua lại phòng học và thư viện, vĩnh viễn cầm cờ đi đầu, còn là một học sinh có nhân khí xuất sắc, bởi vì cậu ta trông không tệ. Nhưng mà Ô Tiểu Mạn không có cả giác với ‘Hiệp hội bề ngoài’ và ‘đối tượng của người khác’.

“Mình muốn thu bài tập tiếng Anh.”

“À, cậu chờ một chút.”

Cậu ta đẩy gọng kính trên sống mũi, trực tiếp ngồi xổm xuống, từ ba túi xách khác nhau lấy ra ba quyển bài tập tiếng Anh đưa cho cô.

Ô Tiểu Mạn đứng tại chỗ đọc qua, đưa lại một quyển: “Chưa làm.”

“Hả.” Cậu ta liếc nhìn vở, quay đầu hô: “A Hằng!”

Phải gọi một lúc thì cái tên có mái tóc hình con nhím mới chậm rãi đi qua.

Nghê An Bân ném sách bài tập qua cho cậu ta: “Chưa làm bài.”

Gương mặt tuần tú của Thang Hằng tỏ vẻ xem thường. “Không giao được không?”

“Có thể.” Ô Tiểu Mạn rất dứt khoát cho cậu ta đáp án. “Bài tập liên quan tới điểm của cậu, giao hay không giao là quyền tự do của cậu, nhưng nếu cậu thay đổi suy nghĩ, hôm nay cô giáo dạy tiếng Anh tới tiết thứ ba mới có lớp, muộn nhất tiết thứ hai sẽ tới trường, chính cậu tự nắm lấy thời gian.”

Cô hoàn thành hết trách nhiệm thông báo của mình, nhận lấy hai bản bài tập, cũng không quay đầu lại mà rời đi. Thang Hằng ở lại mặt mũi tràn đầy ủ rũ, trợn trắng mắt sau lưng cô.

“Đồ con gái đáng chết, mình không làm bài tập liên quan cái rắm gì tới cô ta, bộ dạng giống như mình nợ cô ta mấy trăm vạn.”

Nghê An Bân đẩy người anh em của mình. Người còn chưa đi xa, những lời này của cậu ta nhất định sẽ bị nghe được.

“Thật là, lớp trưởng đến thu bài tập mà thôi, cậu có cừ oán gì với cậu ấy à?”

“Không có, nhưng mà nhìn cô ta khó chịu.” Thang Hằng nhận lấy quả bóng người khác truyền qua, một tay dẫn bóng trở về trong sân. “Cậu không thấy là cô ta có bệnh sao? Chúng ta không vào lớp coi như xong, vì muốn thu bài tập cô ta còn tới tận đây, sau đó giáo huấn mình một chút, cô ta cũng hay.” Cậu thực sự cảm thấy cô gái đó vô cùng kỳ quái. “Mẹ nó, mình thật sự không muốn cô ta làm lớp trưởng, học kỳ trước còn chưa chịu đủ sao? Vì sao nhiều người chọn cô ta như vậy! Mẹ ó.”

“Cái này gọi là hoàn thành trách nhiệm.”

“Cái rắm.”

“Vậy cậu có giao bài tập hay không?”

“...” Người nào đó bị đâm trúng chỗ đau, gần như muốn nghiêng gãy răng. Cậu ta dẫn bóng, cách một phần ba đường thì ra tay, được điểm. Sau đó về mặt khó chịu xoay người đi qua bên cạnh sân.

“Lão tử đến bên cạnh làm bài tập!” May mà còn có thời gian.

“Đã lớp mười một rồi, thời gian trôi thật nhanh.” Ngồi ở nơi nghỉ mát của trường, Nhạc Vô Mỹ nhìn những đám mây bay qua trên trời, không nhìn được mã nghĩ đó là kẹo bông mỹ vị, cho nên nuốt một ngụm nước miếng.

“Cảm khái cái gì?” Ô Tiểu Mạn buồn cười hỏi.

Bây giờ là thời gian tham gia hoạt động đoàn thể, câu lạc bộ làm vườn của các cô do trường học đang thi công mắc tuyến ống mà thành tự do hoạt động, tìm một nơi trong trường ngồi xuống nói chuyện phiếm cần hạt dưa.

“Lớp mười một có nghĩa chúng ta sắp mười bảy tuổi rồi, đợi tới khi tròn mười bảy tuổi thì sẽ nhanh chóng mười tám tuổi rồi.” Nhạc Vô Mỹ lấy một thanh chocolate ở trong túi ra, lột một miếng đưa cho Ô Tiểu Mạn. “Trưởng thành đấy!” Giọng nói của cô ấy rất hưng phấn. “Cậu có suy nghĩ qua, rằng sau khi trưởng thành muốn làm cái gì không?”

“Đi làm, thi bằng lái.” Trong đầu cô đều tuyển chọn những hạng mục thực tế.

“Mình muốn uống rượu!”

Ô Tiểu Mạn nghiêng mắt nhìn tới. “Ngày mai cậu bảo mẹ cậu nấu thiên tử kê (*) là có thể đạt được nguyện vọng rồi.

(*) Thiên tử kê là một món ăn bổ truyền thống của người Hán. Mùa thông thích hợp dùng cho người tay chân lạnh như băng và người máu hư. Cấm dùng cho người bệnh cảm mạo, phát sốt, gan nóng, viêm dạ dày. Nguyên liệu chủ yếu: gà, rượu, gạo.

“Khác nhau chứ! Mình muốn uống rượu, rượu của người lớn.” Nhạc Vô Mỹ kháng nghị, thiên tử kê nghe không có chút cảm tình nào.

“Rượu chính là độc được làm hồng ruột...” Cô thở dài lắc đầu.

“...” Nhạc Vô Mỹ không nói gì. Thái độ của bạn tốt khiến cô cảm thấy mình giống như có vấn đề ở nơi nào đó, cô cũng không phải là hòa thượng phá giới uống rượu! “Mạn Mạn, cậu làm tổn thương trái tim mình ~”

“Tan học mình mời cậu uống trà sữa trân châu của dì Hoa.”

“Oa! Mạn Mạn, cậu tốt nhất!”

Khóe miệng Ô Tiểu Mạn cong lên, bởi vì cô bạn mà lộ ra nụ cười đơn thuần hiếm thấy. Nhưng khi chuyển mắt thì cô phát hiện cách đó không xa có một khuôn mặt quen thuộc đang đi về phía các cô. Đám người kia thân cao bắt mắt, cộng thêm trong đó có một cái đầu nhím chướng mắt khiến cô mới nghiêng mắt nhìn sang liền lập tức trở về vẻ mặt vô cảm.

Mãi tới khi đến gần Thang Hằng mới phát hiện ra ai ngồi trong khu nghỉ ngơi. Bọn họ muốn đi tới sân bóng rổ thì phải đi ngang qua nơi này, nhưng khi cậu phát hiện người ngồi trong đó thì mi tâm tự giác nhăn lại, lập tức chuyển ánh mắt đi.

Ô Tiểu Mạn cũng không khác lắm, khi phát hiện người tới là bọn họ thì cô rất tự nhiên quay đầu nhìn mây, ngắm hoa.

Tuy là bạn cùng lớp nhưng tình nghĩa của bọn họ không tồn tại tình bạn cùng lớp.

Ít nhất bọn họ và người xa lạ ở cùng một chỗ thì còn có tự tại một chút.

“Hừ, cái đình nghỉ mát này không sập sao?”

Khi Ô Tiểu Mạn quay đầu thưởng thức đám mây trắng vừa rồi khiến Nhạc Vô Mỹ thèm ăn thì một tiếng trào phúng rơi vào trong tai cô. Cô mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cô găng giả bộ như không nghe thấy.

Mãi đến khi mấy người đi xa, Nhạc Vô Mỹ mới đụng vào cánh tay cô.

“Mạn Mạn...”

“Hả?” Rốt cuộc cô cũng quay đầu.

“Không cần để ý đến bọn họ.”

Ô Tiểu Mạn nở nụ cười. “Đừng làm rộn.” An ủi cô sao? Sao vẻ mặt của cô nàng này còn uất ức hơn cả cô thế! “Dù sao chúng ta cũng không thể cãi nhau với bọn họ, mình sẽ không coi lời của bọn họ là quan trọng đâu.”

“Bọn họ là nhân vật phong vân chứ sao.” Nhạc Vô Mỹ dùng sức gật đầu. “Đẹp trai lại là kiện tướng thể thao, nhất là Thang Hằng, rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy.” Khác biệt hoàn toàn với các cô là học sinh đã bình thường lại tâm thường, như mây với bùn.

“Cái đó cũng không liên quan tới chúng ta.”

“Không cùng con đường! Trời sinh xung khắc!”

“Cậu mà cũng biết nói lý luận sao?”

“Mưa dầm thấm đất mà, tốt xấu gì chúng ta cũng thân nhau vậy, không bị cậu lây bệnh một chút thì sao được!” Nhạc Vô Mỹ vui vẻ nói. Trời sinh cô ấy tính tình lạc quan, như cô bé ngốc, trong cảm nhận của cô, Mạn Mạn giống như cao tăng đắc đạo, nhìn thấy được những việc phức tạp người phàm như cô không thể làm. Mặc dù ‘đường đi’ của hai người khác nhau, nhưng hai người quả thật rất hợp nhau.

Nhưng mà đó là những gì bản thân cô nghĩ.

Dùng ánh mắt người ngoài nhìn vào, dường như nguyên nhân hai người đi cùng một chỗ khá đơn giản, lại ‘vừa xem đã hiểu ngay’.

Ô Tiểu Mạn có thân hình đầy đặn, Nhạc Vô Mỹ thì tròn hơn cô một chút, ngoại hình tương tự như nhau cho nên khi hai người ở cùng nhau, 89% đều sẽ cho rằng nguyên nhân vì ‘hứng thú giống nhau’

“Mình cảm thấy vô cùng vui mừng.” Cô lại nở nụ cười.

“À đúng rồi, nói đến Thang Hằng, rất có thể cậu ấy sẽ tiếp nhận chức đội trưởng đội bóng rổ đấy!” Người nào đó một giây trước còn xưng ‘Không cùng con đường’, một giây sau lời nói đã xoay chuyển, lập tức hào hứng thảo luận về người ta. “Anh trai của Di Đình cũng ở trong đội bóng rổ, cô ấy nói có thể đội trưởng sẽ giao cây gậy cho Thang Hằng, có lẽ sau khi thi giữa kỳ sẽ giao cây gậy. Đến lúc đó lớp chúng ta sẽ có một đội trưởng của trường, nhất định sẽ có càng nhiều người ngưỡng mộ mà ‘hành hương’ qua cửa lớp chúng ta!”

Trên vẻ mặt Nhạc Vô Mỹ cũng có vinh quang.

3. Chương 1-3

Ô Tiểu Mạn thở dài, nhưng cô không cản lại hứng trí nói tiếp của bạn tốt. Cô hiểu rõ tin tức của bạn bè và bát quái cũng là một bộ phận của sinh hoạt trong trường, cô còn chưa đắc đạo thành tiên, đương nhiên không thể thoát khỏi những thị phi hàng ngày này.

Hơn nữa cái đó cũng có chút quan hệ với cô.

“Tốt nhất là mình nên đi nghe xem kế tiếp bọn họ còn có trận đấu gì.” Cô quan tâm về việc đó. Để cô còn chuẩn bị tâm lý chạy tới sân bóng tổ hoặc sân vận động.

“Nghe An Bân, Chúc Bách Diệp, Thang Hằng... Thang Hằng, Thang Hằng! Thang, Hằng! Mấy em, trên dưới trái phải, lay cho cậu ta tỉnh dậy!”

Thầy giáo đứng trên bục giảng tức giận, cũng do trong lúc ngủ mơ trước chuyển thành tỉnh táo, hai vị bạn học vội vàng lay người để kéo người đang ngủ như chết kia.

Dưới sự chờ đợi tha thiết của toàn bộ bạn học, Thang Hằng ngồi ở góc khuất nhất vẫn đang còn buồn ngủ ngẩng đầu lên. Mặc dù cậu nhanh chóng đi vào trạng thái ‘Chờ nghe giảng bài’, nhưng cái người bình thường ở trên lớp học ngủ gật to lại thường xuyên giao bài tập trễ đứng đầu bảng, vào lúc này đa triệt để chọc giận thầy giáo lớp họ.

“Các em đổi chỗ cho tôi! Đổi chỗ! Tôi không nhìn được ba người các em lại tiếp tục ngồi chỗ đó được, tách ra cho tôi! Ngồi phía trước!” Thầy tức giận.

Thầy bắt đầu xem xét chỗ ngồi, điều động chỗ ngồi, một người chuyển lên trưởng bên phải, một người chuyển lên trước bên trái, đương nhiên Thang Hằng sẽ xếp ở giữa. Nhưng khi lửa giận của thầy giáo còn chưa tắt, người trong cuộc đã lập tức phản đối.

“Thưa thầy, em sẽ chắn bảng của bạn học.” Về mặt Thang Hằng vô tội giơ tay phản ứng.

Ba người bọn họ đều cao, Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp bị điều sang hai bên còn đỡ, nhưng cậu ngồi giữ nhất định sẽ cản không ít bài trên bảng đen.

Mặc dù thầy tức giận nhưng cũng không có cách, không thể bảo học sinh đi học cúi lưng xuống được.

“Em tới ngồi trước lớp trưởng!”

Ô Tiểu Mạn ghen hòng trợn tròn nhìn thầy giáo chỉ tay về phía cô, chỉ cảm thấy vô tội bị ảnh hưởng bởi đặc lực. Muốn tên kia ngồi trước cô?

Thang Hằng vốn ngồi ở góc cuối phòng học, Ô Tiểu Mạn thì ngồi ở chính giữa, bởi vì bảng đen không rộng như vậy nên trên lý luận hai hàng đó sẽ không cản ánh mắt của bạn học.

Trên mặt ba người có bất đắc dĩ cũng không dễ dụ cầm sách vở của mình, đổi chỗ cùng vài bạn học có liên quan.

Một bóng dáng cao lớn đề lên, Ô Tiểu Mạn ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt và vẻ mặt khó chịu của tên chống lại. Trong nháy mắt này, xong đời, không hợp nhau, thời gian đau khổ bắt đầu.... Mọi việc nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, nhưng Thang Hằng còn chưa ngồi xuống lại nhấc tay lên.

“Thưa thầy, chỗ này của em gần Chúc Bách diệp quá, em ngồi đằng sau lớp trưởng thì tốt hơn.”

Cái gì, trong lòng Ô Tiểu Mạn cả kinh.

Thầy giáo nhìn xuống chỗ ngồi của hai người trong sổ đen, chỉ cách một bạn học nữ có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, sau khi xác thực không có gì cản trở, dưới ánh mắt nhìn như không dậy sóng của Ô Tiểu Mạn, cho phép.

“Lớp trưởng, em đổi chỗ với Thang Hằng.”

Ô Tiểu Mạn nghĩ rằng Thang Hằng nhất định không muốn cô ở sau lưng nhìn chăm chú. Cô cũng thế, chỉ nghĩ đã cảm thấy đứng ngồi không yên. Nhưng người này dám nói, mà cậu ta đã tranh thủ được.

Cô yên lặng thu xếp đồ vật cá nhân, gia nhập là một thành viên đổi chỗ ngồi.

Coi như cậu ta không tồn tại.... Khi cô ngồi vào vị trí mới thì đã tự nói với mình như thế.

Nhưng ngay khi cô cho rằng mình sắp quên mất có một nhân vật như thế thì chân dài của người nào đó không biết vô ý hay cố ý đá phải cái ghế của cô, lực đạo lớn tới mức cả người cũng chấn động. Cô lập tức phân tâm, lần này cũng đã nhắc nhở cô một lần nữa, rằng phía sau chính là bạn học ‘mới’ngồi.

Cô hít sâu, cố gắng xem nhẹ, không hờn giận vì cái ghế bị đạp, lại lần nữa đóng mắt, đóng mũi, đóng tai... Tóm lại tất cả có thể đóng lại đều đóng.

Trên mặt Thang Hằng liền viết hai chữ ‘chiến đấu’, tranh chấp chỉ có thể dẫn thêm ham muốn chiến đấu của người này, chỉ tùy tiện cô cũng có thể tưởng tượng cậu ta có bao nhiêu lý do đương nhiên, thí dụ chân quá dài. Cô không có ý định khắc khẩu lý luận không ý nghĩa với cậu ta, cũng không muốn linh giáo nước miếng của những người ái mộ cậu ta.

Cô chỉ cần làm lựa chọn của người thông minh—

Xem nhẹ cậu ta là được rồi.

Bữa tiệc chúc mừng sau trận bóng, một đám người chật ních vui vẻ ở một nơi, vui vẻ ăn cơm nói chuyện phiếm.

Sau vài chủ đề tán gẫu về trận đấu, vài ba người bạn tốt ngồi gần nhau đều nói đến những việc vặt trong cuộc sống.

“A Hằng, cậu ngồi sau lớp trưởng đã quen chưa?” Nghe An Bân hỏi.

Chiếc đĩa trên tay Thang Hằng gần như không ngừng gấp, món ăn và thịt ai tới cũng không từ chối, cậu ăn không ngừng, ghe vậy thì nuốt hết vài miếng thịt mới trả lời: “Miễn cưỡng.” Khóe môi cậu miễn cưỡng nhếch lên, bên ngoài thì cười nhưng trong không cười.

Cậu ngồi đằng sau cô gái đó đã 2 tuần liền rồi, ngoại trừ lúc thu bài tập vẫn thấy gương mặt như người chết của cô thì bình thường cô gái đó sẽ không quay đầu đối mặt với cậu. Hai người xem như ngầm hiểu lẫn nhau, biết rõ không có ấn tượng tốt về nhau nên cũng tránh tiếp xúc.

“Kỳ quái, rốt cuộc cậu và cô ấy không hợp nhau chỗ nào?” Đến nay Nghe An Bân vẫn không hiểu nổi.

“Mình đâu biết.” Cô ấy nhìn cậu với khuôn mặt thối, cậu cũng không nhìn cô ấy với sắc mặt tốt, không biết từ lúc nào đã bắt đầu sống ngầm mãnh liệt rồi.

“Hai người rất kỳ quái đấy.”

“Cậu ta mới kỳ quái!” Cậu cắn miếng thịt, phát biểu không rõ ràng nhưng vẫn kiên trì cãi lại: “Khuôn mặt nhìn mình giống như mình thiếu cậu ấy mất trăm vạn, ai nhìn mà sướng được?”

“Cậu ấy đối với ai cũng vậy.” Chúc Bá Diệ nhảy ra nói câu công đạo.

“Cái rắm, cậu ấy cùng cái cô mập mạp kia đâu vậy, lúc nói đến đồ ăn thì mặt mày hớn hở.” Cậu khó chịu hừ hừ.

Một lớp học những người này cứ như vậy, cho dù không đặc biệt chú ý cũng sẽ biết được ai và ai luẩn quẩn một vòng.

Nghe An Bân nhìn trời: “Cậu phải chờ chút khẩu đức, nói không chừng về sau các cậu lại có thể ở cùng một chỗ.”

Cậu lộ ra vẻ mặt ‘giết mình còn nhanh hơn’, mắt trợn trắng, sau đó lại tiếp tục vui đầu ăn. Ăn no rồi lại tiếp tục cùng đồng đội cười cười nói nói về chủ đề mới, cũng theo đám bọn hần gia nhập vòng luẩn quẩn ‘đội cổ động viên’ của bọn họ, những bạn học và các đàn chị đàn em đáng yêu xinh đẹp cười ngọt ngào khi bọn họ cười nói đi qua, một đường thân thiện cho đến tận quán rồi tan cuộc.

Chiến thắng và đoạt giải trở về, sáng thứ hai toàn đội bóng rổ lên bục nhận lời khen ngợi và tiếng vỗ tay của thầy trò toàn trường, hoàn thành một cuộc tranh tài, sau đó lại là một thách thức mới.

Từ sáng sớm Thang Hằng đã ngáp liên tục, trải qua ngày chủ nhật cường độ cao, sau khi thi đấu với kích thích cao, bây giờ cậu lười biếng với tất cả mọi việc, đừng nói là việc học nhàm chán, cậu cũng chỉ có thể cố gắng không để cho mình ngủ.

Trên bục giảng thầy giáo nước miếng tung bay, một tay cậu chống cằm, không biết ý thức đã sớm bay đi nơi nào rồi.

Ánh mắt cậu vô ý thức nhìn chăm chăm vào phía trước, đột nhiên cậu chú ý đại an toàn nội y ở dưới đồng ý của Ô Tiểu Mạn ngồi phía trước, xuyên qua lớp áo vải mỏng màu trắng gạo, hình dáng của nội y vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt đó, cậu có suy nghĩ xúc động muốn gắp nội y của cô ấy ra.

Nhưng cậu cũng chỉ suy nghĩ lung tung, cậu sẽ không thực hiện hành động đó. Hai tuần lễ bọn họ ‘tương kính như băng’ cũng coi như cậu đã thỏa mãn, không có đại chiến mà từ đầu cậu nghĩ, cô gái này cũng coi như có thể chịu, mấy lần cậu cố ý đập cái ghế cũng không phản ứng.

Đối phương cũng đã thể hiện ý không chiến rồi, cậu cũng sẽ không cố ý phá phách. Mặc dù bọn họ nhìn nhau không vừa mắt nhưng chút tự chủ đó cậu vẫn có.

Hướng chỉ hành động này sẽ chỉ làm cậu như biến thái. Cậu nhàm chán suy nghĩ miên man.

Vất vả lắm mới đợi được tới lúc ra chơi, cậu lập tức ngã sấp xuống bàn ngủ bù.

Tối hôm qua rõ ràng cậu đã ngủ đầy tám giờ nhưng mà mệt mệt ai biết tại mệt mỏi gì. Dù sao mệt mỏi thì phải được ngủ, cậu ngủ rất đúng lý hợp tình.

Sau khi chuông hết giờ vang lên thì Ô Tiểu Mạn đứng lên, nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không nhìn về phía sau, đi thẳng về phía trước, rời phòng học bằng cửa trước. Đây đã là hình thức cố định, đã lâu cô không đi cửa sau rồi.

Cô và Nhạc Vô Mỹ gặp nhau tại cửa ra vào, cùng đi toilet rồi đi tới căn tin, vừa mới hết tiết thứ nhất, một ngày dài đằng đẵng phải chuẩn bị tốt lương thực dự trữ cho ngày hôm nay. Cô cầm bình hồng trà, vừa bóc túi bánh ‘khoa học diện’, Nhạc Vô Mỹ cũng giống cô, chỉ là cô ấy còn mua thêm một cái bán bao. Hai người đạt thành quả tốt trở lại phòng học,

Đi theo đường cũ, từ cửa trước bước vào phòng học, lúc này Ô Tiểu Mạn mới phát hiện cái tên ở sau cô đang ngủ.

Cô không hiểu nổi cậu ta lấy đâu ta cảm giác ngủ ngon nhiều như vậy, đi học ngủ, tan học cũng ngủ. Càng khiến cô không thể giải thích được chính là thành tích của người này lại không phải loại ở cuối.... Mặc dù không ở trong top mười nhưng vẫn luôn ở đoạn giữa trở lên, hai cái người còn lại càng có một người chưa từng rời khỏi top 5 học sinh có tư chất nổi trội của khóa.

So sánh với hành động thường xuyên ngủ tập thể trong góc của ba người bọn họ thì không thể nào tưởng tượng nổi. Nếu như ngủ có thể tạo được thành tích tốt thì có lẽ cô cũng sẽ nguyện ý ném thử.

Nhưng mà cô nhanh chóng quăng nghi hoặc này ra sau đầu. Cho tới bây giờ, mấy tên này không trong danh sách khiến cô phải phí tâm tư, cô cũng không phải những người ái mộ hoặc đội cổ động viên muốn nghiên cứu hành vi của bọn họ, cô chỉ hy vọng bọn họ đều có thể giao bài tập đúng giờ, vậy là tốt đẹp.

Đi học, tan học, thầy trưởng khoa dặn dò, ngẫu nhiên sẽ có đàn chị hoặc đàn em đến xuất hiện ngoài cửa phòng học — chủ yếu là tìm và thảo luận chuyện với ba tên thích ngủ hoặc đưa tới một chút lễ vật. Thời gian dần dần trôi qua trong những quy luật sinh hoạt này.

4. Chương 2-1

“Bát Hạ, chân cậu làm sao vậy?”

Nhìn thấy cậu ta sau khi xuất hiện liền ôm lấy chân, vẻ mặt thống khổ ngồi trên sàn nhà còn không tới sân tập bóng với đồng đội, Thang Hằng nhíu mày, cùng vài đồng đội quan tâm đi qua hỏi.

“Không giao bài tập, vừa nữa ngồi cả một tiết.” Bạn học tên Bát Hạ đau khổ rên rỉ trả lời.

“Mẹ nó, cậu không tìm thời gian mà làm đi! Sáu tiết trên lớp cậu làm cái gì!” Thang Hằng mắng.

“Mình đâu biết? Ai mà biết là phải giao bài tập, giờ tự học bọn mình không vào lớp, cả lớp đều đã giao rồi, vừa rồi mình cũng mới biết!”

“Không có ai báo sao? Lớp trưởng lớp cậu không thu bài tập à?”

“Cậu cho rằng lớp trưởng lớp nào cũng tốt như lớp cậu sao?” Bát Hạ vừa xoa chân vừa đau xót nói: “Mẹ nó, nếu như lớp trưởng lớp mình sáng sớm cũng xuống sân vận động nói cho mình biết thì mình tùy tiện cũng có thể làm xong bài tập, mình viết chữ rất nhanh.”

Thang Hằng nghe vậy thì nhíu mày: “Không có trách nhiệm....” Trong miệng cậu mơ hồ lẩm bầm nhưng lại không nói gì nhiều: “Không sao chứ? Tháng sau còn có trận đấu đấy.”

“Không sao, để mình nghỉ ngơi một chút.” Bát Hạ phát phát tay, tỏ vẻ không có gì đáng ngại.

Một sự việc nhỏ xen giữa, tất cả đồng đội lại vào sân luyện tập. Tiếng hết quen thuộc vang lên liên tục cho đến khi cả đoàn người mồ hôi toàn thân, lâm vào tình trạng kiệt sức mới đeo cặp sách lên lưng đi về nhà.

Một ngày bình thường lại trôi qua.

Hôm sau, Thang Hằng vẫn buồn ngủ đi tới trường. Trên đường có không ít bạn học hoặc đàn chị đàn em chào hỏi với cậu, có người cậu biết, có người cậu không biết, dù sao cậu chính là nhân vật phong vân trong trường, cá tính cũng là quái gở, có người chào hỏi thì cậu liền đáp lại một tiếng, một đường mạnh mẽ giữ vững tinh thần bò lên lớp học B năm hai tầng ba.

Đến tới chỗ ngồi, cậu treo túi sách, người mệt mỏi lập tức ngã sấp xuống bàn tìm chu công đánh ván cờ còn chưa hạ.

Thời gian tự học buổi sớm tới gần, bạn học cùng lớp đến càng ngày càng nhiều, ồn ào không thôi, cậu ra vẻ không nghe tiếp tục ngủ say, cho tới khi có người lay tỉnh cậu.

“Thang Hằng... Thang Hằng.”

Tiếng nói lạnh nhạt không nhấp nhô, tiếng hô lặp lại mấy lần. Sau khi nghe thấy tên của mình mấy lần, Thang Hằng rốt cuộc cũng tỉnh lại.

“Bài tập lịch sử.”

Ô Tiểu Mạn thấy cậu ngẩng đầu cũng không thêm để ý xem cậu có tỉnh táo không, nói ngắn gọn mà rõ ràng. Còn về mặt cậu vừa tỉnh ngủ không được thoải mái, nhúu mày trừng mắt nhìn cô.

Dường như cậu còn chưa tỉnh táo hẳn, dùng một lát mới trả lời, “Chưa làm.”

“Trễ nhất hết tiết thứ ba.”

Cô cũng không nói nhảm, sau khi nói xong lời nên nói thì quay đầu về sửa sang lại vở bài tập trên bàn.

Thang Hằng vẫn nhúu mày như trước, thần trí dần trở lại. Cậu không khó chịu, chỉ là giấc ngủ không đủ thì sẽ có dáng vẻ này, nhưng làm gì được người đẹp trai, cho dù cả ngày bày ra gương mặt người chết cũng sẽ được gọi là ‘khóe ca’, đương nhiên không có mấy ai cảm thấy cậu có vấn đề gì, bản thân cậu cũng rất ‘tự nhiên thẳng thắn’ lớn lên cho tới bây giờ.

Rốt cuộc một lát sau cậu cũng tỉnh táo hơn, lấy từ trong cặp quyển sách giáo khoa và vở bài tập lịch sử, bắt đầu việc chui đầu vào làm bài.

Sau một lúc lâu, cậu vươn tay, dùng đuôi bút chọc lưng người ngồi phía trước, dường như Ô Tiểu Mạn bị hù, bả vai hơi bật lên. Cô quay đầu lại, chỉ thấy người đằng sau vươn một bàn tay về phía cô.

“Mượn một quyển đáp án để tham khảo.”

Ô Tiểu Mạn nhúu mày nhưng vẫn rút quyển vở của mình trong đồng hồ vở bài tập đưa cho cậu ta, sau đó lại quay trở lại.

Thang Hằng quét mắt nhìn tên trên mặt bìa, mở vở bài tập ra, bên trong rậm rạp chẳng chịt chữ, chữ viết tinh tế đầu ra đầu, cậu lật vài tờ. Chữ viết này quả thật như chủ nhân.

Giờ tự học đã sớm bắt đầu, cậu vui đầu tập trung làm bài tập, chuông hết giờ vang lên, sau đó là chuông báo vào tiết học, giáo viên dạy tiết đầu đi vào phòng học, cậu đưa hai quyển vở lên phía trước, hơn nữa lại chọc lưng người ngồi phía trước.

Ô Tiểu Mạn lại cau mày xoay đầu lại.

Cậu thấy rõ ràng nét mặt của cô, cậu chỉ làm vẻ mặt ‘lão tử viết xong’, đưa hai quyển vở cho cô.

Cô nhúu mày nhận lấy sách bài tập, sau đó không nhìn được, vẻ mặt không hiểu liếc cậu một cái, sau đó mới quay đầu trở lại lần nữa.

Đây chính là lần hiếm thấy mà bọn họ nhìn đến đối phương, hơn nữa vẻ mặt cũng coi như ôn hòa.

Sau đó lại là thời gian giảng bài bình thường, thời gian thi tới gần, những bài kiểm tra nhỏ trên lớp học cũng nhiều, trải qua cuộc thi nặng nề, lúc thành tích được công bố thì phòng học lại kêu loạn. Tan học, lúc đó rất nhiều người còn đang đắm chìm trong cuộc thảo luận bài kiểm tra vừa rồi thì Ô Tiểu Mạn đã đứng dậy, ôm đồng hồ vở bài tập trên bàn cô rời khỏi phòng học.

Thang Hằng nhìn chăm chăm bóng lưng cô rời khỏi lớp, rõ ràng cậu là người cuối cùng giao bài tập trong lớp.

Thảm kịch ngày hôm qua phát sinh trên người Bát Hạ khiến cậu không nhịn được nhớ lại, dường như chính mình thật sự bối vì được lớp trưởng nhắc nhở là bớt đi nhiều lần bị phạt. Nếu không với bản tính về nhà ít mở sách bài tập như vậy, cậu nghi ngờ rằng mình có thể đã sớm bị giáo viên nhìn chăm chăm rồi, đâu còn có thể để cho cậu đi luyện bóng trong giờ tự học.

Nhưng hình như cậu chưa từng nhìn lớp trưởng với sắc mặt tốt.....

Cậu cố gắng vắt óc nhớ lại, ký ức trong đầu như đèn kéo quân, từng hình ảnh sẽ tiếp tục nói với cậu, nửa năm nay cậu không chỉ không cảm ơn lớp trưởng mà thái độ còn vô cùng xấu.

“Ôi mẹ nó!”

“Mẹ nó cái gì?”

“Không có việc gì.”

Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp đi bên cạnh cậu không hiểu gì liếc mắt nhìn nhau, không hiểu nổi đột nhiên bạn tốt hô lên là vì có chuyện gì xảy ra.

“Hôm nay ai tới chiếm sân?” Thang Hằng lập tức đổi đề tài.

“Đàn em, lớp của Tiểu Cường.”

“Khi nào đội cầu lông có trận đấu?” Đều là đội nhóm của trường, tất cả mọi người đều có trận đấu, ai cũng muốn cướp quyền sử dụng sân vận động.

“Muộn hơn chúng ta một tuần.” Chúc Bách Diệp trả lời.

“Không thể thương lượng với bọn họ, trước tiên phải để chúng ta luyện.”

“Nghĩ tốt quá, hơn nữa ngoài bọn họ còn có đội bóng chuyền, trận đấu hữu nghị của bọn họ còn sớm hơn chúng ta một ngày.”

“Mẹ nó.” Cậu mắng. Nghĩ tới việc sau khi cậu nhậm chức từ đàn anh, đổi thành đi chu toàn với những người kia thì cậu liền nhức đầu.

“May mà đội cổ động viên ở có thể luyện trên sân khấu, nếu không còn không lấy được.” Trận đấu cổ động cả nước cũng sắp tới gần.”

“Nhắc đám Tiểu Cường năm nhất, nếu giữa trưa bọn họ không cướp được sân thì bọn họ nhất định phải chết!” Thang Hằng hừ hừ hai tiếng, truyền thống này chính là do đàn anh dạy, bọn họ có nghĩa vụ kế thừa tiếp.

Sau lưng lại truyền tới cảm giác ngứa.

Ô Tiểu Mạn cảm giác hần là hôm nay cô đã dùng hết số lần nhú mày của một năm rồi.

Còn nữa, vị bạn học sau lưng cô hình như đã uống nhầm thuốc.

Trước kia người này ngay cả giao bài tập đều là hết tiết ném vở bài tập lên bàn cô, hoàn toàn tránh việc nói chuyện và tiếp xúc với cô, nhưng đây là lần cậu ta đâm cô lần thứ ba trong hôm nay rồi.

Mà bây giờ mới tiết thứ hai!

Cô lại nhú mày quay đầu xuống.

Thật ra vừa rồi cô có nghi ngờ rằng cậu ta nhân cơ hội cầm bút bị vẽ loạn bức tranh gì đó lên lưng cô, nhưng ra chơi cô đã nhờ Vô Mỹ xem giúp cô rồi, đáp án dĩ nhiên là không có. Cô không hiểu nổi người này muốn làm gì.

Kết quả cô nhận được một tờ giấy từ người kia.

Cô lại dùng ánh mắt không giải thích được nhìn cậu ta, khi ánh mắt cậu ta có ý nói ‘Đúng rồi, chính là đưa cho cậu’ thì cô quay người lại, mở trang giấy đặt lên sách bài tập.

Vì sao cậu biết lúc nào giáo viên có tiết? Trên tờ giấy hỏi vấn đề này.

Ô Tiểu Mạn bị vấn đề này làm cho càng khó hiểu, nhưng sau khi do dự mấy giây cô vẫn viết câu trả lời — Tôi hỏi.

Hỏi cái này làm gì?

Hỏi cậu ấy. Nếu như không có bạn học trì hoãn việc giao bài tập thì tôi cũng không cần hỏi.

Lách kê hở như vậy giáo viên không nói gì sao?

Đừng để bọn họ thúc giục thì không sao.

À, đúng là thanks cậu!

Tờ giấy qua lại đi tới đi lui mấy lần.

Nhìn chữ cảm ơn trên tờ giấy, vẻ mặt Ô Tiểu Mạn biến hóa ngàn vạn, đầu tiên là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy tên đằng sau nhất định bị bệnh rất nặng rồi, không phải tối qua bị bóng đánh vào bộ não chứ. Sau đó, môi cô không nhin được khe cong, những lời này thật đáng giá để nghiền ngẫm.

Không khách khí.

Cô trả lại ba chữ kia.

Mây rậm của Thang Hằng giương cao vài phân. Chỉ ba chữ ‘Không khách khí’? Cậu còn tưởng rằng người này sẽ nhân cơ hội dùng nghĩa lớn hoặc dạy bảo cậu vài câu, nhưng không ngờ cô cũng là một người rất rõ ràng.

Cậu nhìn nét chữ vuông vắn tinh tế, đối lập với nét bút phóng khoáng của cậu, cả tờ giấy ngoại trừ chữ viết thì hoàn toàn sạch sẽ. Với kinh nghiệm thu thư và giấy, cậu cho rằng nữ sinh đều rất thích bên cạnh chữ vẽ bức tranh hoặc trái tim hoặc những thứ khác, hiển nhiên người ngồi trước mặt cậu không có thói quen đó.

Cậu lại nhìn mấy lần, xé giấy hai mảnh, nhét vào trong ngăn kéo, rút cuộc chuyển tâm học bài.

“Đàn anh, cố gắng lên!”

“Cố gắng lên, cố gắng lên!”

“Đoạt công —”

Tiếng hét chói tai bao quanh lấy cô.

Ô Tiểu Mạn mắt lạnh nhìn trận đấu bóng rổ, các trận bóng là hoạt động truyền thống của trường bọn họ, trong thời điểm cố gắng tỉ lệ lên lớp của cấp ba, Hiệu trưởng “Trường cấp ba Đức Tâm” của bọn họ gần như là người khác nhất. Chẳng những không cho thầy giáo lấy giờ tự học sớm của học sinh, khóa thể dục, thời gian hội nhóm và các lớp học cho tới sát hạch hoặc lên lớp, các loại tài năng và thi đấu bóng đều tổ chức mỗi năm. Từ khi năm nhất cô bắt đầu nhập học, học sinh trong trường dường như không dừng lại, mỗi ngày đều loay hoay xoay quanh.

Nhưng có lẽ bị bầu không khí này hấp dẫn, thành tích trúng tuyển Đức Tâm vẫn duy trì tiêu chuẩn, bên cạnh một đám bạn học biết học lại biết đùa, cô cảm giác mình khô khan là rất khác ở trong trường học này.

Nếu như ngày nào đó trường học tổ chức trận đấu am hiểu thức ăn, có lẽ cô sẽ kéo Vô Mỹ cùng tham gia.

Đợi sang năm, nói không chừng ngày nào đó sang năm cô cảm thấy áp lực học quá lớn thì sẽ gửi thư đề nghị vào hòm thư khiếu nại của hiệu trưởng. Cô nghĩ thầm.

“Thang Hằng!”

“Đàn anh, nhìn em này!”

“Đàn anh!”

Hiện tại trên sân vận động chính là trận đấu đối kháng bóng rổ của lớp 11, cùng lúc trận đấu năm nhất tổ chức bên ngoài sân bóng rổ, rất rõ ràng, có người năm nhất chạy xung quanh, rất nhiều người ở đây ngồi trên đất, Ô Tiểu Mạn và Nhạc Vô Mỹ tùy ý tìm một nơi hẻo lánh, nghe tiếng hét, phối hợp người dự thi ra sức trong trận đấu.

“Mạn Mạn, ha ha, xem này.” Nhạc Vô Mỹ mở túi bánh bích quy tới trước mặt cô.

“Hương vị quả mâm xôi tuyệt quá.” Cô cắn một miếng, ca ngợi.

“Đúng rồi, mình mới phát hiện ra! Nhưng mà quả thật rất đắt! Một ít như vậy mà hơn bảy mươi đồng.” Nhạc Vô Mỹ chắc chắn hai tiếng, nhưng sau khi ăn xong túi bánh bích quy này, 89% cô ấy vẫn tiếp tục bỏ tiền mua tiếp.

Các cô vừa ăn vừa nhìn.

Đối kháng lớp, không nghi ngờ gì, lớp B có ba thành viên của đội bóng rổ chiếm ưu thế rất lớn, Ô Tiểu Mạn cảm thấy mấy người đứng ngoài đang chơi mà không cảm giác được sự kích thích của trận bóng.

“Nhân khí của Thang Hằng vẫn là vương nhất.” Sau khi nghe tiếng thét chói tai, Nhạc Vô Mỹ đã phân tích như thế.

Bởi vì cậu ta là mũi nhọn. Trong lòng Ô Tiểu Mạn bổ sung

Đều ở trong đội bóng rổ, đều khá đẹp trai nhưng Nghê An Bản và Chúc Bách Diệp an phận hơn Thang Hằng rất nhiều.

Nghê An Bản cũng tốt, giọng điệu nói chuyện lịch sự ôn hòa... cho dù không đặc biệt thích nhưng cũng không mang lại ác cảm. Chúc Bách Diệp thì quái gở hơn, dường như chỉ nói chuyện phiếm cùng vài nam sinh, trong lớp học cũng ít nghe thấy cậu ta lên tiếng. Khách quan mà nói, Thang Hằng đầu nhím quả thử có thể dùng từ ‘táo bạo’ để hình dung.

Nhưng ‘táo bạo’ của cậu ta cũng không phải cố ý, tên kia làm bất cứ chuyện gì cũng bộ dạng đương nhiên, vui vẻ thì cười, khó chịu thì làm sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng ngắc, nghe nói cậu ta là ‘tính tình thật’, Nghê An Bản là ‘dịu dàng’, Chúc Bách Diệp là ‘có cá tính’.

Ô Tiểu Mạn lại cho rằng, người đẹp trai quả thật sẽ sinh ra ma lực.

Ma lực này khiến cho tất cả bạn học nữ đều bóp méo sự thật.

“Oa!”

Một quả Dunk (tay không nhét bóng vào rổ) làm toàn trường thét lên, ngay cả Nhạc Vô Mỹ đang há miệng cắn bánh bích quy cũng sợ hãi than theo. Thang Hằng dựa vào thân cao 1m85, cộng thêm lực bật siêu phàm, trước mặt mọi người biểu diễn một màn khó xuất hiện.

Ngay cả Ô Tiểu Mạn thái độ bình tĩnh cũng không thể không thừa nhận, tên kia thật sự rất được, ngoại trừ bề ngoài, cậu ta xác thực rất có sức quyến rũ của cậu ta.

Nhưng mà hành động trước kia của cậu ta khiến cô cảm thấy cậu ta rất ngây thơ, cho dù cậu ta có sức quyến rũ cũng không thể cải biến được chuyện thực là cậu ta rất ngây thơ.

Lớp B nhận được thắng lợi cuối cùng, vì kỳ thi giữa kỳ sắp tới nên trận đấu cuối cùng của năm hai cũng chấm dứt. Sau khi rời sân hai đội quen thuộc lẫn nhau, Thang Hằng bị một đám người bao vây, cười cười đùa đùa cùng mọi người.

Ô Tiểu Mạn ngồi trong góc không có việc gì làm, ánh mắt cũng không tránh mà nhìn theo đám người, cũng chú ý tới những vật sáng đi cùng nhau. Nhân duyên của tên kia quả thực rất tốt! Mỗi lớp học đều có nhân vật dẫn đầu, nhưng ba người Thang Hằng vẫn luôn là trung tâm.

“Thật sự không thú vị!” Nhạc Vô Mỹ đột nhiên phát ra kháng nghị.

“Sao thế?”

“Cậu nhìn xem, thật là nhiều nữ sinh.” Cô có ý bảo bạn tốt nhìn qua, Thang Hằng, Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp, ba người vốn đang bị nam sinh vây quanh, bây giờ cũng đã bị nữ sinh bao vây.

“Cho nên?” Có quan hệ gì với không thú vị?

“Hình ảnh này không đúng!” Nhạc Vô Mỹ nói: “Cậu nhìn xem, mấy người Thang Hằng là nhân vật phong vân trong trường, chính là bạch mã hoàng tử trong truyện xưa, cho nên những nữ sinh tới gần bọn họ nên thận trọng e lệ, tự ti mặc cảm, lấy dũng khí giao lễ vật ra, ngay cả một câu cũng không dám nói nhiều, thận trọng xoay người bỏ chạy mới đúng chứ! Làm sao lại nhiều người chen lên nói chuyện phiếm như vậy, một chút mặt mũi xấu hổ cũng không có!”

Ô Tiểu Mạn nghe được thì trên đầu đầy hắc tuyến.

“A Mỹ à, cậu xem shoujo manga quá nhiều rồi!” Đây là cảnh kịch gì chứ? “Hơn nữa chúng ta đang ở Đài Loan, không phải Nhật Bản, bây giờ trẻ con cũng không có bộ dạng kia rồi!”

Xấu hổ? Người bây giờ da mặt cũng dày như tường đồng vách sắt vậy, tự mình làm nên là chủ yếu, ai xấu hổ với cậu?

“Đây không phải là cuộc sống học sinh cấp 3 mà mình tưởng tượng!” Về mặt Nhạc Vô Mỹ nhìn như bị đả kích rất lớn.

Cái người này từ khi học tiểu học, vì tình tiết trong shoujo manga mà rất mong đợi cuộc sống học sinh cấp 3, làm sao có thể tiếp nhận? Áo tưởng tan vỡ!

“Hoan nghênh cậu đã trở lại với sự thật.”

“Mạn Mạn! Cậu thật tàn nhẫn!”

“Ngoan, đòi người phải làm đến nơi đến chốn.”

Nhạc Vô Mỹ gào khóc hai tiếng, cực kỳ bi phẫn. Cầm lấy túi bánh bích quy rồi dốc toàn bộ vào trong miệng, quay về với ‘sự thật cuộc đời’ của cô ấy.

5. Chương 2-2

“Bát Hạ, chân cậu làm sao vậy?”

Nhìn thấy cậu ta sau khi xuất hiện liền ôm lấy chân, vẻ mặt thống khổ ngồi trên sàn nhà còn không tới sân tập bóng với đồng đội, Thang Hằng nhíu mày, cùng vài đồng đội quan tâm đi qua hỏi.

“Không giao bài tập, vừa nửa ngồi cả một tiết.” Bạn học tên Bát Hạ đau khổ rên rỉ trả lời.

“Mẹ nó, cậu không tìm thời gian mà làm đi! Sáu tiết trên lớp cậu làm cái gì?” Thang Hằng mắng.

“Mình đâu biết? Ai mà biết là phải giao bài tập, giờ tự học bọn mình không vào lớp, cả lớp đều đã giao rồi, vừa rồi mình cũng mới biết!”

“Không có ai báo sao? Lớp trưởng lớp cậu không thu bài tập à?”

“Cậu cho rằng lớp trưởng lớp nào cũng tốt như lớp cậu sao?” Bát Hạ vừa xoa chân vừa đau xót nói: “Mẹ nó, nếu như lớp trưởng lớp mình sáng sớm cũng xuống sân vận động nói cho mình biết thì mình tùy tiện cũng có thể làm xong bài tập, mình viết chữ rất nhanh.”

Thang Hằng nghe vậy thì nhíu mày: “Không có trách nhiệm....” Trong miệng cậu mơ hồ lầm bầm nhưng lại không nói gì nhiều: “Không sao chứ? Tháng sau còn có trận đấu đấy.”

“Không sao, để mình nghỉ ngơi một chút.” Bát Hạ phát phát tay, tỏ vẻ không có gì đáng ngại.

Một sự việc nhỏ xen giữa, tất cả đồng đội lại vào sân luyện tập. Tiếng hét quen thuộc vang lên liên tục cho đến khi cả đoàn người mồ hôi toàn thân, lâm vào tình trạng kiệt sức mới đeo cặp sách lên lưng đi về nhà.

Một ngày bình thường lại trôi qua.

Hôm sau, Thang Hằng vẫn buồn ngủ đi tới trường. Trên đường có không ít bạn học hoặc đàn chị đàn em chào hỏi với cậu, có người cậu biết, có người cậu không biết, dù sao cậu chính là nhân vật phong vân trong trường, cá tính cũng là quái gở, có người chào hỏi thì cậu liền đáp lại một tiếng, một đường mạnh mẽ giữ vững tinh thần bò lên lớp học B năm hai tầng ba.

Đến tới chỗ ngồi, cậu treo túi sách, người mệt mỏi lập tức ngã sấp xuống bàn tìm chu công đánh ván cờ còn chưa hạ.

Thời gian tự học buổi sớm tới gần, bạn học cùng lớp đến càng ngày càng nhiều, ồn ào không thôi, cậu ra vẻ không nghe tiếp tục ngủ say, cho tới khi có người lay tỉnh cậu.

“Thang Hằng.... Thang Hằng.”

Tiếng nói lạnh nhạt không nhấp nhô, tiếng hô lặp lại mấy lần. Sau khi nghe thấy tên của mình mấy lần, Thang Hằng rốt cuộc cũng tỉnh lại.

“Bài tập lịch sử.”

Ô Tiểu Mạn thấy cậu ngẩng đầu cũng không thêm để ý xem cậu có tỉnh táo không, nói ngắn gọn mà rõ ràng. Còn về mặt cậu vừa tỉnh ngủ không được thoải mái, nhúu mày trừng mắt nhìn cô.

Dường như cậu còn chưa tỉnh táo hẳn, dùng một lát mới trả lời, “Chưa làm.”

“Trễ nhất hết tiết thứ ba.”

Cô cũng không nói nhảm, sau khi nói xong lời nên nói thì quay đầu về sửa sang lại vở bài tập trên bàn.

Thang Hằng vẫn nhúu mày như trước, thần trí dần trở lại. Cậu không khó chịu, chỉ là giấc ngủ không đủ thì sẽ có dáng vẻ này, nhưng làm gì được người đẹp trai, cho dù cả ngày bày ra gương mặt người chết cũng sẽ được gọi là ‘khôc ca’, đương nhiên không có mấy ai cảm thấy cậu có vấn đề gì, bản thân cậu cũng rất ‘tự nhiên thẳng thắn’ lớn lên cho tới bây giờ.

Rốt cuộc một lát sau cậu cũng tỉnh táo hơn, lấy từ trong cặp quyển sách giáo khoa và vở bài tập lịch sử, bắt đầu việc chui đầu vào làm bài.

Sau một lúc lâu, cậu vươn tay, dùng đuôi bút chọc lưng người ngồi phía trước, dường như Ô Tiểu Mạn bị hù, bả vai hơi bật lên. Cô quay đầu lại, chỉ thấy người đằng sau vươn một bàn tay về phía cô.

“Mượn một quyển đáp án để tham khảo.”

Ô Tiểu Mạn nhúu mày nhưng vẫn rút quyển vở của mình trong đồng hồ của mình trong đồng hồ vở bài tập đưa cho cậu ta, sau đó lại quay trở lại.

Thang Hằng quét mắt nhìn tên trên mặt bìa, mở vở bài tập ra, bên trong rậm rạp chẳng chịt chữ, chữ viết tinh tế đầu ra đầu, cậu lật vài tờ. Chữ viết này quả thật như chủ nhân.

Giờ tự học đã sớm bắt đầu, cậu vui đầu tập trung làm bài tập, chuông hết giờ vang lên, sau đó là chuông báo vào tiết học, giáo viên dạy tiết đầu đi vào phòng học, cậu đưa hai quyển vở lên phía trước, hơn nữa lại chọc lưng người ngồi phía trước.

Ô Tiểu Mạn lại cau mày xoay đầu lại.

Cậu thấy rõ ràng nét mặt của cô, cậu chỉ làm vẻ mặt ‘lão tử viết xong’, đưa hai quyển vở cho cô.

Cô nhúu mày nhận lấy sách bài tập, sau đó không nhìn được, vẻ mặt không hiểu liếc cậu một cái, sau đó mới quay đầu trở lại lần nữa.

Đây chính là lần hiếm thấy mà bọn họ nhìn đến đối phương, hơn nữa vẻ mặt cũng coi như ôn hòa.

Sau đó lại là thời gian giảng bài bình thường, thời gian thi tới gần, những bài kiểm tra nhỏ trên lớp học cũng nhiều, trải qua cuộc thi nặng nề, lúc thành tích được công bố thì phòng học lại kêu loạn. Tan học, lúc đó rất nhiều người còn đang đắm chìm trong cuộc thảo luận bài kiểm tra vừa rồi thì Ô Tiểu Mạn đã đứng dậy, ôm đồng vở bài tập trên bàn cô rời khỏi phòng học.

Thang Hằng nhìn chằm chằm bóng lưng cô rời khỏi lớp, rõ ràng cậu là người cuối cùng giao bài tập trong lớp.

Thảm kịch ngày hôm qua phát sinh trên người Bát Hạ khiến cậu không nhịn được nhớ lại, dường như chính mình thật sự bối vì được lớp trưởng nhắc nhở là bớt đi nhiều lần bị phạt. Nếu không với bản tính về nhà ít mở sách bài tập như vậy, cậu nghi ngờ rằng mình có thể đã sớm bị giáo viên nhìn chằm chằm rồi, đâu còn có thể để cho cậu đi luyện bóng trong giờ tự học.

Nhưng hình như cậu chưa từng nhìn lớp trưởng với sắc mặt tốt....

Cậu cố gắng vắt óc nhớ lại, ký ức trong đầu như đèn kéo quân, từng hình ảnh sẽ tiếp tục nói với cậu, nửa năm nay cậu không chỉ không cảm ơn lớp trưởng mà thái độ còn vô cùng xấu.

“Ôi mẹ nó!”

“Mẹ nó cái gì?”

“Không có việc gì.”

Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp đi bên cạnh cậu không hiểu gì liếc mắt nhìn nhau, không hiểu nổi đột nhiên bạn tốt hô lên là vì có chuyện gì xảy ra.

“Hôm nay ai tới chiếm sân?” Thang Hằng lập tức đổi đề tài.

“Đàn em, lớp của Tiểu Cường.”

“Khi nào đội cầu lông có trận đấu?” Đây là đội nhóm của trường, tất cả mọi người đều có trận đấu, ai cũng muốn cướp quyền sử dụng sân vận động.

“Muộn hơn chúng ta một tuần.” Chúc Bách Diệp trả lời.

“Không thể thương lượng với bọn họ, trước tiên phải để chúng ta luyện.”

“Nghĩ tốt quá, hơn nữa ngoài bọn họ còn có đội bóng chuyền, trận đấu hữu nghị của bọn họ còn sớm hơn chúng ta một ngày.”

“Mẹ nó.” Cậu mắng. Nghĩ tới việc sau khi cậu nhậm chức từ đàn anh, đổi thành đi chu toàn với những người kia thì cậu liền nhức đầu.

“May mà đội cổ động viên ở có thể luyện trên sân khấu, nếu không còn không lấy được.” Trận đấu cổ động cả nước cũng sắp tới gần.”

“Nhắc đám Tiểu Cường năm nhất, nếu giữa trưa bọn họ không cướp được sân thì bọn họ nhất định phải chết!” Thang Hằng hừ hừ hai tiếng, truyền thống này chính là do đàn anh dạy, bọn họ có nghĩa vụ kế thừa tiếp.

Sau lưng lại truyền tới cảm giác ngứa.

Ô Tiểu Mạn cảm giác hẳn là hôm nay cô đã dùng hết số lần nhú mào của một năm rồi.

Còn nữa, vị bạn học sau lưng cô hình như đã uống nhầm thuốc.

Trước kia người này ngay cả giao bài tập đều là hết tiết ném vở bài tập lên bàn cô, hoàn toàn tránh việc nói chuyện và tiếp xúc với cô, nhưng đây là lần cậu ta đâm cô lần thứ ba trong hôm nay rồi.

Mà bây giờ mới tiết thứ hai!

Cô lại nhú mào quay đầu xuống.

Thật ra vừa rồi cô có nghi ngờ rằng cậu ta nhân cơ hội cầm bút bị vẽ loạn bức tranh gì đó lên lưng cô, nhưng ra chơi cô đã nhờ Vô Mỹ xem giúp cô rồi, đáp án dĩ nhiên là không có. Cô không hiểu nổi người này muốn làm gì.

Kết quả cô nhận được một tờ giấy từ người kia.

Cô lại dùng ánh mắt không giải thích được nhìn cậu ta, khi ánh mắt cậu ta có ý nói ‘Đúng rồi, chính là đưa cho cậu’ thì cô quay người lại, mở trang giấy đặt lên sách bài tập.

Vì sao cậu biết lúc nào giáo viên có tiết? Trên tờ giấy hỏi vấn đề này.

Ô Tiểu Mạn bị vấn đề này làm cho càng khó hiểu, nhưng sau khi do dự mấy giây cô vẫn viết câu trả lời — Tôi hỏi.

Hỏi cái này làm gì?

Hỏi cậu ấy. Nếu như không có bạn học trì hoãn việc giao bài tập thì tôi cũng không cần hỏi.

Lách kê hở như vậy giáo viên không nói gì sao?

Đừng để bọn họ thúc giục thì không sao.

À, đúng là thanks cậu!

Tờ giấy qua lại đi tới đi lui mấy lần.

Nhìn chữ cảm ơn trên tờ giấy, vẻ mặt Ô Tiểu Mạn biến hóa ngàn vạn, đầu tiên là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy tên đằng sau nhất định bị bệnh rất nặng rồi, không phải tối qua bị bóng đánh vào bộ não chứ. Sau đó, môi cô không nhin được khe cong, những lời này thật đáng giá để nghiền ngẫm.

Không khách khí.

Cô trả lại ba chữ kia.

Mây rậm của Thang Hằng giương cao vài phân. Chỉ ba chữ ‘Không khách khí’? Cậu còn tưởng rằng người này sẽ nhân cơ hội dùng nghĩa lớn hoặc dạy bảo cậu vài câu, nhưng không ngờ cô cũng là một người rất rõ ràng.

Cậu nhìn nét chữ vuông vắn tinh tế, đối lập với nét bút phóng khoáng của cậu, cả tờ giấy ngoại trừ chữ viết thì hoàn toàn sạch sẽ. Với kinh nghiệm thu thư và giấy, cậu cho rằng nữ sinh đều rất thích bên cạnh chữ vẽ bức tranh hoặc trái tim hoặc những thứ khác, hiển nhiên người ngồi trước mặt cậu không có thói quen đó.

Cậu lại nhìn mấy lần, xé giấy hai mảnh, nhét vào trong ngăn kéo, rốt cuộc chuyên tâm học bài.

“Đàn anh, cố gắng lên!”

“Cố gắng lên, cố gắng lên!”

“Đoạt công —”

Tiếng hét chói tai bao quanh lấy cô.

Ô Tiểu Mạn mắt lạnh nhìn trận đấu bóng rổ, các trận bóng là hoạt động truyền thống của trường bọn họ, trong thời điểm cố gắng tỉ lệ lên lớp của cấp ba, Hiệu trưởng “Trường cấp ba Đức Tâm” của bọn họ gần như là người khác nhất. Chẳng những không cho thầy giáo lấy giờ tự học sớm của học sinh, khóa thể dục, thời gian hội nhóm và các lớp học cho tới sát hạch hoặc lên lớp, các loại tài năng và thi đấu bóng đều tổ chức mỗi năm. Từ khi năm nhất cô bắt đầu nhập học, học sinh trong trường dường như không dừng lại, mỗi ngày đều loay hoay xoay quanh.

Nhưng có lẽ bị bầu không khí này hấp dẫn, thành tích trúng tuyển Đức Tâm vẫn duy trì tiêu chuẩn, bên cạnh một đám bạn học biết học lại biết đùa, cô cảm giác mình khô khan là rất khác ở trong trường học này.

Nếu như ngày nào đó trường học tổ chức trận đấu am hiểu thức ăn, có lẽ cô sẽ kéo Vô Mỹ cùng tham gia.

Đợi sang năm, nói không chừng ngày nào đó sang năm cô cảm thấy áp lực học quá lớn thì sẽ gửi thư đề nghị vào hòm thư khiếu nại của hiệu trưởng. Cô nghĩ thầm.

“Thang Hằng!”

“Đàn anh, nhìn em này!”

“Đàn anh!”

Hiện tại trên sân vận động chính là trận đấu đối kháng bóng rổ của lớp 11, cùng lúc trận đấu năm nhất tổ chức bên ngoài sân bóng rổ, rất rõ ràng, có người năm nhất chạy xung quanh, rất nhiều người ở đây ngồi trên đất, Ô Tiểu Mạn và Nhạc Vô Mỹ tùy ý tìm một nơi hẻo lánh, nghe tiếng hét, phối hợp người dự thi ra sức trong trận đấu.

“Mạn Mạn, ha ha, xem này.” Nhạc Vô Mỹ mở túi bánh bích quy tới trước mặt cô.

“Hương vị quả mâm xôi tuyệt quá.” Cô cắn một miếng, ca ngợi.

“Đúng rồi, mình mới phát hiện ra! Nhưng mà quả thật rất đắt! Một ít như vậy mà hơn bảy mươi đồng.” Nhạc Vô Mỹ chắc chắn hai tiếng, nhưng sau khi ăn xong túi bánh bích quy này, 89% cô ấy vẫn tiếp tục bỏ tiền mua tiếp.

Các cô vừa ăn vừa nhìn.

Đối kháng lớp, không nghi ngờ gì, lớp B có ba thành viên của đội bóng rổ chiếm ưu thế rất lớn, Ô Tiểu Mạn cảm thấy mấy người đứng ngoài đang chơi mà không cảm giác được sự kích thích của trận bóng.

“Nhân khí của Thang Hằng vẫn là vương nhất.” Sau khi nghe tiếng thét chói tai, Nhạc Vô Mỹ đã phân tích như thế.

Bởi vì cậu ta là mũi nhọn. Trong lòng Ô Tiểu Mạn bổ sung

Đều ở trong đội bóng rổ, đều khá đẹp trai nhưng Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp an phận hơn Thang Hằng rất nhiều.

Nghê An Bân cũng tốt, giọng điệu nói chuyện lịch sự ôn hòa... cho dù không đặc biệt thích nhưng cũng không mang lại ác cảm. Chúc Bách Diệp thì quái gở hơn, dường như chỉ nói chuyện phiếm cùng vài nam sinh, trong lớp học cũng ít nghe thấy cậu ta lên tiếng. Khách quan mà nói, Thang Hằng đầu nhím quả thử có thể dùng từ ‘táo bạo’ để hình dung.

Nhưng ‘táo bạo’ của cậu ta cũng không phải cố ý, tên kia làm bất cứ chuyện gì cũng bộ dạng đương nhiên, vui vẻ thì cười, khó chịu thì làm sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng ngắc, nghe nói cậu ta là ‘tính tình thật’, Nghê An Bân là ‘dịu dàng’, Chúc Bách Diệp là ‘có cá tính’.

Ô Tiểu Mạn lại cho rằng, người đẹp trai quả thật sẽ sinh ra ma lực.

Ma lực này khiến cho tất cả bạn học nữ đều bóp méo sự thật.

“Oa!”

Một quả Dunk (tay không nhét bóng vào rổ) làm toàn trường thét lên, ngay cả Nhạc Vô Mỹ đang há miệng cắn bánh bích quy cũng sợ hãi than theo. Thang Hằng dựa vào thân cao 1m85, cộng thêm lực bật siêu phàm, trước mặt mọi người biểu diễn một màn khó xuất hiện.

Ngay cả Ô Tiểu Mạn thái độ bình tĩnh cũng không thể không thừa nhận, tên kia thật sự rất được, ngoại trừ bề ngoài, cậu ta xác thực rất có sức quyến rũ của cậu ta.

Nhưng mà hành động trước kia của cậu ta khiến cô cảm thấy cậu ta rất ngây thơ, cho dù cậu ta có sức quyến rũ cũng không thể cải biến được chuyện thực là cậu ta rất ngây thơ.

Lớp B nhận được thắng lợi cuối cùng, vì kỳ thi giữa kỳ sắp tới nên trận đấu cuối cùng của năm hai cũng chấm dứt. Sau khi rời sân hai đội quen thuộc lẫn nhau, Thang Hằng bị một đám người bao vây, cười cười đùa đùa cùng mọi người.

Ô Tiểu Mạn ngồi trong góc không có việc gì làm, ánh mắt cũng không tránh mà nhìn theo đám người, cũng chú ý tới những vật sáng đi cùng nhau. Nhân duyên của tên kia quả thực rất tốt! Mỗi lớp học đều có nhân vật dẫn đầu, nhưng ba người Thang Hằng vẫn luôn là trung tâm.

“Thật sự không thú vị!” Nhạc Vô Mỹ đột nhiên phát ra kháng nghị.

“Sao thế?”

“Cậu nhìn xem, thật là nhiều nữ sinh.” Cô có ý bảo bạn tốt nhìn qua, Thang Hằng, Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp, ba người vốn đang bị nam sinh vây quanh, bây giờ cũng đã bị nữ sinh bao vây.

“Cho nên?” Có quan hệ gì với không thú vị?

“Hình ảnh này không đúng!” Nhạc Vô Mỹ nói: “Cậu nhìn xem, mấy người Thang Hằng là nhân vật phong vân trong trường, chính là bạch mã hoàng tử trong truyện xưa, cho nên những nữ sinh tới gần bọn họ nên thận trọng e lệ, tự ti mặc cảm, lấy dũng khí giao lễ vật ra, ngay cả một câu cũng không dám nói nhiều, thận trọng xoay người bỏ chạy mới đúng chứ! Làm sao lại nhiều người chen lên nói chuyện phiếm như vậy, một chút mặt mũi xấu hổ cũng không có!”

Ô Tiểu Mạn nghe được thì trên đầu đầy hắc tuyến.

“A Mỹ à, cậu xem shoujo manga quá nhiều rồi!” Đây là cảnh kịch gì chứ? “Hơn nữa chúng ta đang ở Đài Loan, không phải Nhật Bản, bây giờ trẻ con cũng không có bộ dạng kia rồi!”

Xấu hổ? Người bây giờ da mặt cũng dày như tường đồng vách sắt vậy, tự mình làm nên là chủ yếu, ai xấu hổ với cậu?

“Đây không phải là cuộc sống học sinh cấp 3 mà mình tưởng tượng!” Về mặt Nhạc Vô Mỹ nhìn như bị đả kích rất lớn.

Cái người này từ khi học tiểu học, vì tình tiết trong shoujo manga mà rất mong đợi cuộc sống học sinh cấp 3, làm sao có thể tiếp nhận? Áo tưởng tan vỡ!

“Hoan nghênh cậu đã trở lại với sự thật.”

“Mạn Mạn! Cậu thật tàn nhẫn!”

“Ngoan, đòi người phải làm đến nơi đến chốn.”

Nhạc Vô Mỹ gào khóc hai tiếng, cực kỳ bi phẫn. Cầm lấy túi bánh bích quy rồi dốc toàn bộ vào trong miệng, quay về với ‘sự thật cuộc đời’ của cô ấy.

6. Chương 2-3

Tan học, rời trường.

Ô Tiểu Mạn đi tới trạm xe bus rồi mới phát hiện ra cô đã quên áo khoác của mình.

Hôm nay ra cửa thấy thời tiết hơi chuyển lạnh, cô mới tạm thời lấy áo khoác đồng phục trong tủ quần áo ra, cuối cùng tới trường không lâu thì nhiệt độ lại tăng lên như trở lại ngày nghỉ hè và vẫn duy trì như thế cả ngày, khiến cô mang áo khoác đi cũng không có chỗ sử dụng.

Trạm xe bus cách trường học không xa, cô lập tức quyết định quay lại trường một chuyến.

Kết quả đi nửa đường gặp được bạn học.

Thang Hằng đi cùng với vài thành viên đội bóng rổ, đang định ra cửa trường thì thấy cô đang đi tới, nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc. Từ sau ngày có tờ giấy phá bưng, mặc dù bọn họ không tiếp xúc nhiều nhưng ít ra đã không còn gương cung bậc kiểm như trước, bây giờ bọn họ có thể tính là bạn học bình thường.

“Lớp trưởng, đi đâu thế?” Cậu phát huy tinh thần quan tâm bạn học, hỏi một tiếng.

“Tôi quên lấy áo khoác.”

“Bỏ ở đây một ngày cũng sẽ không mất.” Cậu quay đầu lại nhìn, người trong trường gần như đều đu gần hết rồi, mà dãy nhà học của bọn họ cách cổng trường khá xa.

“Một chút mà thôi, các cậu cứ về đi, bye.” Cô phất phất tay, đi thẳng vào trong trường.

Thang Hằng nhú mào, nhìn bóng lưng người kia lay động trong sân trường sắp đi xa, nói với bạn bè cùng đi: “Mấy cậu đi trước, mình đi cùng với lớp trưởng lớp mình một chuyến.”

Mấy giây sau, Ô Tiểu Mạn nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại, kinh ngạc hỏi với người đi về phía mình: “Cậu cũng quên cầm cái gì sao?”

“Tiểu thư, sau khi tan học thì trong trường không an toàn lắm, có được không?” Cậu trợn trắng mắt. Hội nhóm của họ thường tới trường sớm nhất và là đội rời trường muộn nhất, vô cùng miễn cảm với đề tài này.

“Một chút thôi mà lại.”

“Đúng rồi, một chút mà thôi.” Cậu trả lời một câu hai nghĩa.

Ô Tiểu Mạn nhú mào, quyết định không đi sâu nghiên cứu đề tài ở đây. Sau khi đi vào trường học, cô nhanh chóng đi lên lầu ba. Thang Hằng cầm hai tay trong túi áo, đi theo sau người cô, nhìn làn váy màu xanh đậm của cô bay bay trước mắt.

Chân, cậu nghĩ thầm.

Nhưng mà không khó nhìn.

Ô Tiểu Mạn đi ở phía trước hoàn toàn không biết cái tên đi sau lưng cô, đang dùng bản năng quan sát của phái nam để nhìn người khác phái, không có ý tứ gì đặc biệt, đó chính là bản năng, không có nam sinh nào sẽ bỏ qua cơ hội này.

Về cơ bản, trong khoảng thời gian ngồi phía sau cô, Thang Hằng đã sớm nhìn kỹ toàn bộ người cô rồi. Cậu phát hiện mặc dù cô tròn hơn các bạn nữ bình thường một chút, nhưng đường cong nên có thì cũng đều có, thoát nhìn còn mềm hơn, dường như vẽ sẽ rất tốt. Nhiều lần cậu muốn bỏ bút mà dùng ngón tay để thử cảm xúc chạm vào cô, nhưng mà lý trí không cho cậu làm ra hành động có thể sẽ bị hiểu lầm như thế.

May mắn bác bảo vệ còn chưa khóa cửa, cô thuận lợi lấy được áo khoác của mình.

“Cảm ơn, đi thôi.” Cô quay đầu lại nói lời cảm ơn, dù sao đối phương cũng có ý tốt đi cùng cô một chuyến.

Thang Hằng nhún nhún vai, tỏ vẻ không có gì.

Hai người đi theo lối cũ ra cổng trường.

Trên đường có chút yên tĩnh, hai người bọn họ không có cùng chủ đề nói chuyện, Ô Tiểu Mạn vốn không thèm để ý nhưng nghĩ lại thì cậu đã chủ động đi cùng cô một chuyến, ít nhất đang trên đường ‘cùng đi’, dường như chính mình có nghĩa vụ chủ động bỏ ra chút ít thiện ý.

“Ngày mai phải giao bài kiểm tra số học.” Cô cũng chỉ có thể nói điều này.

Cô nghe thấy tên bên cạnh phát ra một tiếng cười như không cười: “Biết rồi.” Cậu trả lời.

“Tiết đầu tiên phải giao.”

“Ừ –”

Cô quay đầu nhìn sang. Người này rất cao – cô cao 1m63 nhưng cậu đã cao hơn cô 20 cm, cô chỉ có thể nhìn nghiêng lên trên.

Thang Hằng chú ý tới hành động của cô, cũng nghiêng mắt nhìn cô một cái. Chỉ có điều cô nhìn lên trên còn cậu cúi đầu xuống.

Đôi mày rậm đen như mực và hàng mi cong cong nhìn vào nhau, Ô Tiểu Mạn có đôi mắt hạnh to tròn, ngũ quan Thang Hằng thì vì sống mũi cao thẳng nhìn có vẻ thâm thúy. Nhìn một chút, cô liền thu hồi ánh mắt.

“Sao?”

“Không có việc gì.”

“Có việc thì mau nói, lè mè làm cái gì?”

Người này nói chuyện tuyệt đối không kết hợp được với văn nhã. “Tôi chỉ không hiểu làm sao cậu luôn giao bài tập trễ.”

“Tôi cũng không hiểu cậu sao nhất định phải đuổi theo tôi đòi bài tập?”

“Tôi không muốn đuổi theo cậu, tôi chỉ ‘phải đi’, nếu không lấy được thì tôi cũng không bắt buộc.”

“Vậy thì càng quái.”

“Quái chỗ nào?” Cô lại lườm cậu. “Thu bài tập là công việc của tôi.”

Đúng vậy, nhưng mà trước kia thái độ của cậu với cô vô cùng kém. Thang Hằng nghĩ.

Không có ai quy định cô phải nhất định báo tới tất cả bạn học, cậu chưa tới lớp cô không cần đi tìm, thái độ cậu kém thì cô chỉ cần coi nhẹ cậu là được, quản cậu có giao không giao cái gì. Nhưng mà cho dù thái độ của cậu có tồi tệ cỡ nào, đối mặt với cậu người này luôn có vẻ mặt đó, không cười cũng không tức giận, nhưng mà cậu cũng cảm giác được sự hờ hững của cô.

Nhưng mà với thái độ của cậu, cô ấy nhiệt tình mới là lạ. Nếu như có người tỏ thái độ như thế với cậu, cho dù mặc kệ thì cũng cãi vã.

“Có phải cậu sẽ không cãi nhau với người khác không?” Cậu tò mò hỏi.

“Có phải suốt ngày cậu thầm nghĩ cãi nhau với người khác không?” Cô hỏi lại.

“Phải xem đối phương có phải là muốn tìm tôi cãi nhau không.”

“Có lẽ cậu bị chứng vọng tưởng bị hải.”

Thang Hằng nhún mày, chắc chắn. Miệng của người này còn rất lợi hại!

“Chẳng qua tôi cảm thấy chắc cậu muốn cãi nhau với tôi.”

“Không có hứng thú.”

“Tôi nói trước.”

“Càng không có hứng thú.”

“Cái rắm. Trước kia rõ ràng về mặt cậu nhìn tôi như nhìn phân.”

“...” Về mặt nhìn phân là gì? Cô không nhận được tưởng tượng trong óc.

“Xem kìa, cậu cũng không nói được.”

“Tôi nghĩ trước hết tôi phải hỏi một việc, mỗi lần tôi tới sân vận động muốn tác nghiệp, đều phải đứng chịu phạt chờ các cậu rảnh thì mới để ý tới tôi, bài tập cậu chưa làm thì nói cho cậu biết thời hạn còn sẽ bị mồi nhừ chân, bị trừng, cậu cảm thấy về mặt cậu lúc đó với tôi là gì? Tôi nên làm về mặt gì với cậu?”

“...”

“Hả?” Nhìn xem, cũng không nói được kìa.

“Còn không phải mỗi lần cậu đều làm gương mặt chết này. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên cậu tới chỗ tôi muốn tác nghiệp cũng sẽ làm mặt chết này!”

“...” Ô Tiểu Mạn hít sâu: “Bạn học, tôi vẫn luôn làm gương mặt này.”

“...”

“Ngoại trừ người tôi quen, tôi luôn như vậy với đa số bạn học.”

“Ôi mẹ nó! Cậu không biết cười một chút sao! Nào có nữ sinh nào giống như cậu?”

“...” Bị chữ một tiếng. Ô Tiểu Mạn nghĩ thầm, có lẽ cô biết mấu chốt vấn đề ở đâu rồi.

Phần, lớn, bạn học, nhất là nữ sinh, khi đối mặt với vị kiện tướng thể thao kiêm trai đẹp này đều tỏ thái độ nhiệt tình hoặc vẻ mặt tươi cười, còn cô thì không.

Cô thừa nhận, thái độ của cô đúng là lạnh nhạt với những bạn học không quen thuộc, cũng không quá tự quen thuộc một chút, mà vị đại thiếu gia ‘bị làm hư’ này, có lẽ cho rằng cô có bất mãn gì với cậu ta, vì vậy cũng bày ra thái độ gai góc phản kích theo bản năng.

Ngây thơ.

Quý ngây thơ

Trong lòng cô lại xác thực một lần nữa từ hình dung này.

“Tôi là nữ sinh, tôi vẫn luôn như vậy.”

Lại là giọng nói và phản ứng không có tâm tình gì, Thang Hằng cảm thấy nữ sinh này thật là đủ rồi. “Mẹ nó, khó chịu thì nói, mắng tôi thì tôi cũng sẽ không làm gì, làm sao cậu luôn tỏ thái độ này?”

Cậu tự cảm thấy lời nói của mình không lẽ phép, bị mắng là đương nhiên, cậu cũng sẽ không làm gì cả.

“Cái thái độ đó?” Trong lòng cô cảm thấy bất đắc dĩ.

“Cái, loại, thái, độ, này!” Cậu nhấn mạnh. “Vui thì cười, không vui thì nói, buồn bực không nói lại mang vẻ mặt khiến người khác không chịu được! Chắc cậu không biết đơn giản, vui vẻ một chút hả?”

Ô Tiểu Mạn không nhịn được mà cười ra tiếng – cười bất đắc dĩ. Cô dừng bước lại, ngoắc ngoắc ngón tay với cậu, ý bảo cậu hơi cúi người một chút.

Thang Hằng chau mày lại, mang theo một chút cảnh giác nhưng vẫn cúi xuống gần cô một chút theo ý cô.

Ô Tiểu Mạn chỉ chỉ vào khuôn mặt mình: “Bạn học, nhìn cho rõ, trời sinh tôi đã có khuôn mặt này. Không phải tôi kệt, cũng không khó chịu, tôi chỉ thỉnh thoảng cảm thấy cậu rất ngây thơ, sau đó không muốn cãi nhau với người ngây thơ, cho nên tôi hoàn toàn không có hứng thú tức giận với cậu, càng không giống như cậu tưởng tượng là giữ những buồn bực không giải thích được kia ở trong lòng, tôi chỉ quên nó đi, coi nhẹ nó.”

“Đổi lại có thể nói một cách khác là, trong ánh mắt tôi không có cậu, tôi không biết có cậu tồn tại, mãi cho tới khi cậu đập cái ghế của tôi, lúc này tôi sẽ nhớ tới cậu một thời gian rất ngắn, nghĩ thầm: ‘Ngây thơ’, sau đó tôi phát hiện mình không có hứng thú cãi nhau với quý ngây thơ, giống như tôi cũng không có hứng thú tranh luận với đứa nhỏ không ngừng ầm ĩ trên xe bus, đó là tự tìm tôi. Sau khi tôi xuống xe bus sẽ lập tức quên chuyện này, không việc gì phải tức giận. Trên cơ bản, cách nghĩ của chúng ta không thông, cậu hiểu không?”

Cô nói một hơi một đoạn rất lâu rất lâu.

Về mặt Thang Hằng sâu xa khó hiểu tới nỗi cô không biết rốt cuộc người này có nghe hiểu lời cô không, nhưng thoát nhìn cậu ta không phải là kẻ ngốc, tạm thời cứ cho là cậu ta có thể hiểu.

“Bạn học à, tôi không có cá ý, tôi chỉ muốn nói với cậu, cậu hiểu lắm rồi, từ khi bắt đầu đã hiểu lắm.”

Cô không hề tức giận, cũng không cười, chỉ nói những lời chân thành, vẻ mặt nghiêm túc lại bất đắc dĩ nói cho cậu nghe, cuối câu còn buông tiếng thở dài nhẹ không thể nghe thấy.

Thang Hằng tận mắt thấy cô gái này đang cố gắng nói đạo lý với đứa nhỏ, nói xong còn miễn cưỡng cho cậu một nụ cười cổ vũ, sau đó xoay người rời đi.

Cậu phát hiện vào lúc này trong lòng cậu chỉ có vô hạn chữ ‘Sax’ quanh quẩn trong đầu.

Ngay cả đối tượng ‘cùng đi’ đã đi xa, cậu cũng không tiện đi theo, cảm giác gò má mình hơi nóng.

Đúng là hiểu lầm lớn....

Mặt cũng ném đi được rồi....

7. Chương 3-1

Thi giữa kỳ sắp tới, lại là không nên luyện tập buổi sáng.

Hôm nay hiếm khi Thang Hằng tỉnh táo đi vào trường, rồi vào lớp. Cậu treo túi sách, ngồi xuống, một tay chống cằm, không nhúc nhích, nhìn giống như đang ngẩn người.

Khi cậu ngồi yên khoảng năm phút thì Ô Tiểu Mạn cũng đi vào phòng học.

Cậu vẫn giữ một tay đỡ cằm, ánh mắt Thang Hằng lại nhìn phía trước, nhìn vào đôi mắt cô khiến Ô tiểu Mạn kinh ngạc trong lòng.

Hiếm khi sáng sớm mà cậu ta không ngủ.

Cô giống như thường ngày đến chỗ ngồi của mình.

“Chào buổi sáng.”

“À? Chào buổi sáng.” Đột nhiên tiếng chào hỏi vang lên khiến cậu ngẩn ra, nhưng cậu lập tức phản ứng trả lời.

“Ngày hôm qua ngủ khá sớm sao?”

“Không sai biệt lắm.”

“Ừ.”

Bọn họ đang tiến hành cuộc đối thoại trước nay chưa từng có.

Ô Tiểu Mạn treo túi sách của mình bên cạnh bàn, ngồi lên ghế.

“Hôm nay không mặc áo khoác sao?”

Lông mày đen hơi nhíu, vẻ mặt cô lộ vài phần quái dị, quay đầu nhìn cậu một cái: “Ừ.”

“Sặc, sao thế?”

“Hôm nay cậu rất tỉnh táo.” Hơn nữa, thoát nhìn rất muốn nói chuyện, nhất định bởi vì hai người bạn thân của cậu ta còn chưa tới trường, cậu không tìm được người trò chuyện, nếu không cô không nghĩ ra lý do cậu tìm cô nói chuyện: “Bài tập số học đã làm chưa?”

“Còn chưa.”

Trong nháy mắt cô nhìn qua. Rõ ràng giờ tan học hôm qua đã thông báo.

“Mượn đáp án thì sao?” Cậu vừa nói vừa vươn tay về phía cô, bộ dạng rất đương nhiên, giống như cô đang thiếu nợ cậu.

Ô Tiểu Mạn ngoài cười trong không cười, giật nhẹ khóe môi, vẫn rút bài tập trong túi sách đưa cho cậu: “Chép nhanh.”

“Thanks.” Vẻ mặt cậu như không, vung tay lên nói lời cảm ơn.

Cô cảm giác chắc là cậu còn chưa tỉnh táo, nhưng mà lúc này mới bình thường. Sau khi đưa bài tập, cô sẽ không để ý tới cậu, quay đầu vội vàng làm chuyện của mình.

Nhạc Vô Mỹ tới trường rồi, cô chạy tới bên cạnh chỗ ngồi của Ô Tiểu Mạn nói chuyện phiếm. Các cô vẫn luôn ngồi cách chỗ xa một chút, nhưng từ khi Ô Tiểu Mạn nói cô và Thang Hằng giải hòa thì không có gì cổ kị. Nhạc Vô Mỹ mang theo chiến lợi phẩm mới của cô đến chia sẻ với bạn tốt.

Thang Hằng vui đầu chép đáp án, nghe hai người phía trước rủ rừ rừ rừ, tất cả đều về đồ ăn, nghe nhiều tới nỗi cậu muốn buồn nôn, hầu như tất cả đều là đồ ngọt. Cậu nghĩ thầm, hai người này thật sự quá khoa trương, đã béo như vậy còn không tiết chế với việc ăn uống.

“Trước kia mình đã nói với cậu, di nhỏ mình tới nước Pháp, hôm nay đi ấy trở về nhà ông bà ngoại mình, mang rất nhiều đồ ăn ngon! Ông bà ngoại mình không thích ăn đồ ngọt, những đồ này lại không thể để quá lâu, mẹ mình liền mang theo một đồng trở về, vô cùng hạnh phúc!” Nhạc Vô Mỹ lấy trong túi sách một hộp bánh ngọt đóng gói tinh xảo, có chocolate, macaron và miếng Galette nhỏ đáng yêu.

“Oa!” Về ngoài của bánh ngọt thật sự rất đẹp, Ô Tiểu Mạn phát ra tiếng dè nén kinh hô.

Cả hai cô giống như trộm, đặt đồ ăn lên bấp đùi trao đổi qua lại. Thang Hằng không nhìn được, phân tâm ngược mắt nhìn phía trước, muốn nhìn xem cái quái gì có thể làm cho cô gái mặt lạnh kia phát ra lời tán thưởng.

Ngoại trừ hộp bánh đóng gói tinh xảo, cậu còn nhìn thấy hai đôi chân không mảnh mai.

Nhưng đó không phải trọng điểm, cậu nhanh chóng bỏ qua những gì trong đầu mình nghĩ. Món ăn tinh xảo trước mắt giúp cậu một lần nữa xác nhận, cậu thật sự không có biện pháp lý giải vì sao nữ sinh lại thích bánh ngọt. Mỗi lần thu được những món đủ màu sắc kia, về ngoài thì đẹp nhưng ăn vào miệng lại ngán muốn chết, mỗi lần như vậy cậu đều trực tiếp đưa cho người khác.

“Đó là cái gì?” Về mặt cậu không thú vị, bút trên tay chỉ vào hộp trên đùi Ô Tiểu Mạn, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Bánh bơ đào mặt ong.” Đột nhiên cậu hỏi làm cho hai nữ sinh đồng thời quay đầu lại nhìn, chủ nhân món ăn Nhạc Vô Mỹ vui vẻ giới thiệu với cậu: “Đây là lớp vỏ của bánh, ở giữa kẹp bơ tươi tiêu chuẩn, còn có...”

Cậu nghe không hiểu những thứ đó, với giải thích của cậu, món đồ này chính là bánh bích quy ngọt chết người là được rồi.

“Chia cho tôi một miếng được không?” Mặc dù không có hứng thú với đồ ngọt nhưng cậu vẫn không ngăn được tò mò.”

“Được rồi! Cái này phải ăn nhanh, nếu không mai ngày kia sẽ bị hỏng.” Nhạc Vô Mỹ vui vẻ chia sẻ cho cậu. Bánh Galette trên đùi Ô Tiểu Mạn thì do cô đưa cho cậu.

Thang Hằng tùy tiện cầm một miếng, nhét một miếng bánh vào miệng, nhai nhai. Vị bơ xốp giòn giòn, mùi vị không tệ như tưởng tượng, mặc dù cậu vẫn cảm thấy có chút ngọt nhưng không phải không thể ăn.

“Cũng không tệ lắm, một hộp khoảng bao nhiêu tiền?”

“Mình cũng không biết nữa.” Về mặt Nhạc Vô Mỹ vô cùng buồn rầu. Đây là bánh mà dì mang từ Pháp về, mới có thể tính là bánh ngọt nhập khẩu. “Một miếng của cậu có lẽ là 100 đồng?” Cô đánh giá.

Thang Hằng suýt nữa phun miếng bánh chưa nuốt trong miệng ra.

“Cậu có bệnh à! Nếu là 100 đồng thì tôi tình nguyện ăn mì thịt bò!” Còn có thể ăn thêm đồ ăn khác!

Nhạc Vô Mỹ không hiểu sao lại bị cậu rống lên như vậy, về mặt hoảng sợ. Ô Tiểu Mạn thì không khách khí vỗ lên bàn tay đang cầm bút chỉ loạn của cậu.

“Ai bảo cậu ăn đâu!” Cô trừng mắt nhìn cậu một cái. “Làm bài của cậu đi.”

Cô ý bảo Nhạc Vô Mỹ quay đầu, quyết định không để ý tới cậu. Thang Hằng bị cô mắng thì kinh ngạc, nhìn vào mu bàn tay vừa bị đánh của mình.

“Này!” Cậu làm theo trực giác, lấy đuôi bút chọc vào cô.

Ô Tiểu Mạn quay đầu, nhíu mày nhìn cậu.

“Tức giận à?”

“Đổi với cậu?”

“Bằng không thì sao?”

“Cậu dựa vào cái gì nói vậy?” Giọng của cô có nhiều phần khó hiểu.

Vừa rồi cô chỉ trực tiếp biểu đạt bất mãn với hành động của cậu, còn cách tức giận xa vạ dậm.

Cậu phát hiện thái độ của cô không phải giả, vào lúc này, rốt cuộc cậu chính thức, hoàn toàn bị đánh bại triệt để!

Một ngón tay Thang Hằng lay lay trước mặt cô, giống như muốn chỉ về phía cô nhưng lại không dám chỉ: “Ừ... không có việc gì!” Cuối cùng tay cậu nắm thành quyền, đặt trên bài thi.

Tình huống trước mắt đã xác nhận lời nói hôm qua của cô không phải là bịa chuyện, cho dù một đứa nhỏ không lẽ phép nào đó sẽ làm cô dâng cảm xúc trong nháy mắt, nhưng cũng không khiến cô trở nên ngây thơ hơn đối với tiểu quỷ. Cô sẽ rời đi hoặc quay đầu, sau đó quên mất cậu.

Mà cậu chính là tên tiểu quỷ kia.

Mẹ nó!

“A Hằng, bài tập của cậu chưa xong sao?” Nghe An Bân tới lớp, lắc lắc cậu.

“Làm xong rồi thic út đi!” Một cảm xúc hờn dỗi dâng lên trong lòng, lại có người chủ động đụng vào họng sủng, cậu ai oán liếc mắt nhìn bạn tốt, buồn bực tiếp tục làm bài.

Mà cái người ngồi trước cậu, từ khi cho cậu cái nhìn khó hiểu thì quay đầu đi. Cậu còn chưa trả lời câu hỏi thì cô đã coi như cậu không tồn tại.

“Các cậu cảm thấy mình rất ngây thơ sao?”

Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp nghe vậy thì quăng cho Thang Hằng ánh mắt hoang mang.

“Cậu uống nhầm thuốc à?”

“Chắc, mỗi lần nói chuyện với Ô Tiểu Mạn, cậu ta đều cho mình cảm giác mình rất ngây thơ.”

Tiết thể dục, sau khi điểm danh thầy giáo cho học sinh hoạt động gần sân bóng rổ, ba người bọn họ mỗi ngày đều ở chung với bóng rổ, tiết thể dục lại thoải mái chơi đùa luyện tập, tạm thời không gia nhập lúc bạn học tập luyện.

Nghe An Bân có hứng thú nhướn nhướn mày: “Đã bảo cậu giữ miệng mà không nghe.”

“Mình không như vậy sao?” Cậu lập tức tự bảo vệ trong sạch.

“Khó chịu thì đừng nói chuyện với cậu ấy.” Chúc Bách Diệp đưa ra đề nghị vừa đơn giản vừa dứt khoát.

“Tiểu Tam à, A Hằng không có chịu, cậu ấy sáng khoái lắm.” Tiểu Tam là tên của Chúc Bách Diệp trong đội bóng rổ.

“Cái rắm!”

“Không thừa nhận sao? Nếu không thì giờ mình đi nói cho lớp trưởng biết trước kia cậu dùng từ gì để hình dung cậu ấy?”

“Cậu dám nói thì thử một chút.” Cậu nhíu mày, thái độ uy hiếp khá rõ ràng

“Ngày nào đó cậu đắc tội mình thì mình sẽ thử.” Nghe An Bân ngứa da cười, đối phương liếc mắt lườm cậu.

“Suyt.” Thang Hằng không cãi nữa, nhìn như lơ đãng. “Đừng loạn, bây giờ mình đang ngồi sau cậu ta, ngồi phải tốt, mình cũng không muốn trở lại như trước kia.”

“Vậy mới nói các cậu ở chung không sai.” Nghe An Bân không quên chứng thực dự đoán trước kia của mình.

“Tùy tiện đi, trả lời vấn đề của mình!”

“Cậu ngây thơ?” Chúc Bách Diệp nhìn chăm chăm cậu trong chốc lát, lông mi chớp chớp, dường như đang tự hỏi: “Khá ổn.”

Hai chữ ‘khá ổn’ không thể cho Thang Hằng an ủi. “Cái gì gọi là khá ổn?” Mẹ nó, cậu cực kỳ dễ ý!

“Không đâu, bây giờ cậu còn là đội trưởng đấy.” Nghê An Bàn nói: “Toàn đội chúng ta đều nhờ vào cậu, Cậu ngây thơ thì nguy rồi.”

Sau kỳ thi giữa kỳ, chức đội trưởng đội bóng rổ chính thức giao cho A Hằng, cậu đã nhận chức được một thời gian, đồng thời cần phải đối phó với đàn anh đàn em, chỉnh lý đội bóng, liên hệ chuyện với người ngoài đội, xử lý một đồng chuyện lớn nhỏ. Đến nay biểu hiện của cậu vẫn biết tròn biết méo, nhóm đàn anh cũng rất coi trọng cậu.

Thân là bạn bè, bọn họ biết rõ A Hằng có sức quyến rũ đứng đầu. Tiểu Tam không thích giao tiếp với mọi người, cậu thì khuôn mặt tươi cười luôn hiện trên mặt, mọi chuyện đều có thể thương lượng, bọn họ đều không có sức quyến rũ giống như liếc một cái có thể khiến người ta có ý niệm đi theo trong đầu.

Khách quan mà nói, A Hằng trực tiếp, thẳng thắn, từ nhỏ tới lớn đã quen được chú ý, quen có ánh mắt của mọi người cũng sẽ không bị ảnh hưởng hoặc thay đổi suy nghĩ của mình, ngược lại người tiếp xúc với cậu ấy rất dễ bị cậu ấy ảnh hưởng, thái độ của cậu ấy quá đương nhiên, người có ý kiến khác với cậu ấy đều nghi ngờ sẽ nghi ngờ không biết mình có phải là người đúng hay không. Cậu ấy như vật sáng, dễ dàng hấp dẫn người tới gần.

Chỉ có thể nói, nam sinh và nữ sinh khác nhau, ít nhất trong đám con trai, A Hằng là nhân vật trung tâm không hơn không kém, chức vị đội trưởng đội bóng rổ của trường cũng không phải vì cậu ấy đẹp trai mà có được.

Hiển nhiên bọn họ và Ô Tiểu Mạn không nhìn cùng phương diện.

Bọn họ vừa luyện tập vừa nói chuyện phiếm, đột nhiên một quả bóng bay tới.

Chúc Bách Diệp ngăn quả bóng lại, ném cho người cách rúi ro khá gần là Thang Hằng. Thang Hằng xoay người thì thấy bạn học trong chủ đề vừa rồi của bọn họ đang chạy về phía cậu.

“Cảm ơn.” Ô Tiểu Mạn vươn tay đòi bóng từ chỗ cậu.

“Đội nhật bóng sao?” Thang Hằng đặt cầu vào trong tay cô.

“Bóng mất cậu không nhật sao?” Cô ngước mắt, vẻ mặt giống như hỏi cậu có vấn đề sao?

“Tôi muốn hỏi là cậu có thể đánh hay không? Ngay cả bóng cũng không đón được.” Cậu giật nhẹ môi, bộ dạng chảnh bề nghệ.

“Đương nhiên còn kém xa so với cậu.” Cô trả lời đương nhiên.

“Nói nhảm.”

Ô Tiểu Mạn xoay người muốn đi, nghe vậy thì ánh mắt hơi nghiêng nhìn qua, cuối cùng mới thu hồi đuôi mắt, chạy chậm bước đi.

Thang Hằng nhìn bóng lưng cô rời đi một lúc, khi quay đầu lại thì thấy hai bạn tốt đang nhìn thẳng vào mình.

“Cái gì vậy?”

Chúc Bách Diệp thở dài.

Nghê An Bàn đi tới phía cậu, tay đặt lên vai cậu, vỗ nhẹ hai cái: “A Hằng, mình sai rồi.”

“Các cậu làm gì vậy?”

“Vừa rồi mình mới phát hiện có lẽ cảm giác của cậu đúng.” Đường đường là đội trưởng đội bóng rổ của trường, lại nói và có hành động nhằm chán như vậy với một bạn học nữ.

“Về vấn đề cậu có ngây thơ hay không, cậu có muốn tới hỏi lớp trưởng không? Không chừng cô ấy sẽ cho cậu đáp án rất rõ ràng.”

Đương nhiên Thang Hằng không cần đến hỏi trực tiếp, từ thái độ và hành động của Ô Tiểu Mạn đối với cậu thì cậu có thể tự biết đáp án.

Cậu ngồi sau lưng cô đã mấy tháng, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm lưng cô, cố tình quan sát cô, không dám nói là hiểu hết nhưng cậu tuyệt đối đã mò mẫm được tính cách của cô tới bảy tám phần. Cô gái này tuyệt đối là cô gái khác lạ nhất cậu từng gặp qua.

Đừng nói là ở trong một đám nữ sinh cấp ba trẻ tuổi nhưng cô chỉ có một người bạn là Nhạc Vô Mỹ kia, cô còn thường xuyên đi một mình, như một người quái dị. Lợi hại nhất là cô chỉ làm lớp trưởng hai năm mà có thể để tất cả mọi người trong lớp, kể cả giáo viên đều gọi cô là ‘lớp trưởng’.

Cậu đã từng tò mò tóm một bạn nam để hỏi, đối phương còn không trả lời được tên cô. Rõ ràng vô cùng tấn trách như vậy nhưng vẫn có thể khiến mình nhỏ bé trong suốt như thế, về điểm này cậu nhìn thế nào cũng cảm thấy cô rất mạnh.

Đã có thói quen là nhân vật phong vân, cậu biết rất nhiều bạn học, đàn chị đàn em trong trường, lúc đối mặt với các cậu thì đều có thái độ khác, phần lớn đều là thân thiện. Nói rằng muốn biết các cậu cũng được, nói là kết giao tình, nịnh bợ cũng được, cho dù các cậu bày thái độ cự tuyệt nhưng vẫn không ít người vẫn kiên nhẫn tiếp tục quần lấy và nói chuyện tào lao.

Nhưng cái người Ô Tiểu Mạn này, mặc dù quan hệ với cậu chuyển biến tốt đẹp nhưng vẫn tỏ thái độ như thường ngày của cô, đối với cậu không xa cách nhưng cũng không thân thiện. Cảm giác này thật ra rất thoải mái, cậu thích chính mình giống như người bình thường, cảm nhận tự do..

Nhưng đồng thời, tính tình lạnh nhạt nội liêm của cô sẽ cho cậu cảm giác mình như tiểu quý... Vì vậy hành động của cậu rất phối hợp với suy nghĩ trong lòng, muốn kích thích ra một chút phản ứng của cô, vậy cũng mừng lắm. Cậu biết mình như vậy rất giống trẻ con, nhưng vậy thì thế nào? Dù thế nào đi nữa cậu chính là tên ngây thơ. Cuối cùng cậu cũng có chút cam chịu nghĩ.

8. Chương 3-2

Bầu trời xanh thẳm, gió lạnh thổi vào, mặt trời chậm rãi chiếu sáng. Tiếng chuông nghiêm túc truyền thống vang lên đúng giờ, học sinh nối đuôi nhau ra khỏi phòng học, tiếng ồn ào càng ngày càng nhiều.

Thang Hằng nằm sấp trên bàn, bài kiểm tra vừa rồi đã ép khô tế bào não cuối cùng trong người cậu rồi, bây giờ cậu chỉ muốn ngủ.

“Mạn Mạn, nếu không cậu đi ăn cơm cùng nhà mình?”

“Không cần, một chút nữa mình còn muốn tới thư viện.”

“Nhưng mà một lát nữa thư viện đóng cửa rồi.”

“Mình đang nói thư viện gần nhà mình cơ.” Ô Tiểu Mạn cười khê: “Cậu đi ăn đi, ngày mai nói cho mình biết ăn gì, có được không?”

“Làm sao cậu lại không đi với mình chứ?” Mặt Nhạc Vô Mỹ nhăn lại, tỏ vẻ bất mãn.

“A Mỹ à, cậu đi ăn cơm với gia đình, mình tới đó làm gì?” Ô Tiểu Mạn buồn cười vươn tay chọc cô ấy: “Chỗ đi Hoa thiếu một chút nữa là mình có thể đổi nướng Brulee rồi, mình chuẩn bị đi.”

“À... Được rồi.” Nhạc Vô Mỹ nhăn mũi, coi như miêng cưỡng đồng ý.

“Đi thôi.” Cô thu dọn sách vào túi, Ô Tiểu Mạn và bạn tốt cùng đi ra khỏi lớp.

Thang Hằng vẫn gục xuống bàn.

“A Hằng, cậu làm gì vậy?” Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp thu thập đồ xong chờ ở cửa ra vào, thấy cậu còn đang nằm sấp ở chỗ ngồi thì đi tới hỏi thăm: “Có cần khoa trương như vậy không? Đề mục vừa rồi có làm được không?” Nghe An Bân lay cậu vài cái.

“Phiền quá ~” Cậu gục xuống bàn gầm nhẹ lên, gỡ gãi mái tóc ngắn.

“Bình tĩnh chưa?”

“Đói bụng.”

“Vậy thì đi ăn cơm thôi? Cậu ngồi ở đây làm gì?” Ba người vốn định ăn cái gì đó, duy chỉ có người này giống như vương gì đó.

“Ăn dì Hoa.” Cậu nói, sau đó bộ dạng không tình nguyện đứng dậy thu thập đồ trên bàn bàn.

“Ăn dì Hoa không đủ no.” Về mặt Chúc Bách Diệp ghét bỏ.

“Kệ cậu, hôm nay mình muốn ăn.”

Nghe An Bân nhướng nhướng mày, trao đổi ánh mắt với Chúc Bách Diệp, nhún vai, quyết định làm theo bạn tốt dường như bị bài thi làm cho xù lông.

Cửa hàng ăn của dì hoa ở trong hẻm nhỏ cách cổng trường không xa, trong quán cũng có bố trí, ngoại trừ bán bữa sáng, giữa trưa cũng bán thức ăn nhẹ, cơm bình dân cùng với vài món điểm tâm ngọt đơn giản.

Hôm nay là ngày sau kỳ thi cuối kỳ, trước thời gian tan học, gian phòng này chỗ ngồi không nhiều lắm nên đã đầy khách, không ít người vừa ăn cơm vừa cầm đề thi hoặc sách giáo khoa thảo luận với học sinh cùng trường.

“Đầy người.” Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp dừng bước lại.

“Nhìn xem.” Thang Hằng đi vào trong tiệm.

Thân ảnh cao lớn của ba người vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít ánh mắt của học sinh. Có các đàn em nhiệt tình chào hỏi với bọn họ, Thang Hằng tùy ý gật đầu tỏ vẻ đáp lại.

Cậu thấy bóng lưng quen thuộc ở trong góc. “Ô Tiểu Mạn.” Cậu trực tiếp đi tới chỗ ngồi bên cạnh: “Không có chỗ ngồi, chen chúc một chút được chứ?”

Bóng đen đột nhiên bao phủ tới, Ô Tiểu Mạn đang cầm đề thi trên tay ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn giống như không ngờ sẽ xuất hiện tên này tới dùng cơm.

“Làm sao cậu lại tới đây ăn?”

“Cửa ra vào dán tôi không thể tới sao?”

Cô trừng mắt nhìn cậu một cái: “Cậu có thể ngồi cùng người khác.”

Thang Hằng không để ý tới cô, xoay người nói với mấy cậu bạn tốt còn đứng ngoài cửa: “Này, bên này có chỗ ngồi!” Hô xong, cậu lùi về góc ở cửa không nhìn thấy, kéo cái ghế bên cạnh cô ngồi xuống.

Nửa người trên của cô hơi co lại vì đột nhiên có người chen vào: “Này, tôi có nói ‘mời ngồi’ sao?”

“Tiểu thư, nên có lương tâm một chút, một mình chiếm một cái bàn, chủ quán còn muốn buôn bán hay không hả?” Cậu buông túi sách, một tay đặt trên bàn, giảng giải đạo lý với cô: “Hơn nữa trong lúc này chỉ cậu cùng lớp với tôi, ngồi cùng người không quen rất xấu hổ.” Nói không chừng còn có thể bị quấy rầy.

Cô nghe thấy cũng có lý, đành nhẫn mày, cúi đầu xuống nhìn bài thi, không bày tỏ ý kiến thêm.

“Hả, lớp trưởng?” Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp đi vào trong quán, khi bọn họ phát hiện người ngồi cùng bàn là một gương mặt quen thuộc thì lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Xin chào.” Ô Tiểu Mạn khẽ giật khóe môi, vung tay tỏ ra mời ngồi, sau đó cúi đầu xuống, không để ý đến ba vị khách ngồi cùng bàn.

Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp ngồi xuống, bọn họ nhìn Ô Tiểu Mạn, lại nhìn cái tên ngồi bên cạnh cô... Nghê An Bân đột nhiên lộ ra nụ cười tươi vô sỉ, làm bộ như phát hiện ra một vùng đất mới, ánh mắt nhìn qua lại giữa hai người bọn họ, nhướn mày với Thang Hằng.

Ái chà?

Thang Hằng trừng mắt nhìn cậu ta, tay nắm thành quyền đưa lên trước ngực, làm tư thế cảnh cáo muốn đánh người.

Đừng có nghĩ linh tinh!

Về mặt Chúc Bách Diệp cũng bình tĩnh, nhưng mà sau khi nhìn hành động của cậu ta thì cũng bĩu môi.

Nghê An Bân không nháy mắt nữa mà cười càng gian hơn, cậu ta rất phối hợp cúi đầu xuống che nụ cười tươi. Chúc Bách Diệp rút thực đơn gọi cơm, cầm bút chuẩn bị quyết định bữa ăn.

“Gọi gì đó đi? Nhanh!” Người nào đó ác thanh ác khí.

“Lớp trưởng, cậu ăn gì thế?” Nghê An Bân đột nhiên hỏi.

“Hả? Cơm sườn.” Ô Tiểu Mạn đột nhiên bị điểm danh, ngẩng đầu lên.

“Có gì đề cử không?”

Cô lại lộ ra vẻ mặt không hiểu: “Tôi đâu phải bà chủ.”

Câu trả lời này khiến Nghê An Bân bật cười: “Khụ, ý mình muốn nói, bọn mình mới ăn một hai lần, cậu cảm thấy ở đây món gì ăn ngon?”

Vậy vì sao bọn họ lại quyết định ăn ở đây? Mặc dù Ô Tiểu Mạn rất muốn hỏi điều này, nhưng vẫn trả lời vấn đề của cậu.

“Tôi không biết các cậu thích khẩu vị gì, nhưng mà tôi cảm thấy tiềm dinh bảo và thổ tư cũng ăn rất được. Món điểm tâm ngọt... Brulee nướng ăn cũng tốt.”

“Vậy sao cậu lại ăn cơm sườn?” Chúc Bách Diệp lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

“Cơm trưa ăn thức ăn nhẹ không đủ no mà!”

“...” Câu trả lời đương nhiên của cô khiến ba vị khách ngồi cùng bàn không còn gì để nói.

Bình thường bọn họ đều nghe thấy các bạn học nữ đều nói phải giảm béo, các cô ấy ăn cơm cũng như ma tước, uống một chút, ăn một chút đồ đã kêu no bụng, lớp trưởng nhà bọn họ phản ứng lại rất khác, càng tăng thêm cảm thụ với thân hình của cô.

Ba người ăn cơm một chút liền nói chuyện. Lúc nói chuyện thảnh thơi bọn họ kéo Ô Tiểu Mạn vào bên trong chủ đề, hỏi cô một đồng vấn đề có hay không đều được, cô vừa ăn cơm vừa nhìn đề thi, rõ ràng rất bận rộn, lúc rảnh rồi liền bị cắt đứt. Cuối cùng cô dứt khoát thu đề thi lại, chuyên tâm ăn cơm và đối phó với bọn họ.

“Lớp trưởng, sao hôm nay cậu không ở cùng Nhạc Vô Mỹ?”

“Vô Mỹ ăn cơm với người nhà.”

“Vậy sao cậu không tìm người khác cùng ăn?”

“Tìm người khác cùng ăn sẽ tốt hơn sao?”

“Khụ...” Có người cười sắc nước. “Nói không chừng.”

“Ảnh hưởng tâm lý.” Cô nói.

“Xì.” Người ngồi bên cạnh cô cười. Bình thường đều là cậu kinh ngạc, hôm nay cuối cùng cũng có người khác được ném điều đó.

Bữa cơm này, ngoại trừ Ô Tiểu Mạn thì ba người kia ăn rất thoải mái. Ba người bọn họ vốn không quá thích ăn cơm cùng nữ sinh, bởi vì chủ đề khác nhau, các cô gái lại thường hỏi một đồng vấn đề khiến người ta rất khó trả lời, nhưng vì lễ phép mà vẫn phải đáp lại, thường thường thì cuối bữa ăn sẽ như cực hình.

Nhưng Ô Tiểu Mạn hoàn toàn không để ý tới bọn họ, nếu không phải bọn họ vẫn đưa ra chủ đề thì thậm chí cô còn coi bọn họ như không tồn tại.

Đã quen bị quấy rầy, đột nhiên không bị coi là quan trọng, cảm giác rất hay. Thang Hằng bị cô không đếm xỉa tới đã quen, Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp từ cầu cảm thấy thú vị một chút, nhưng sau đó nhanh chóng tiến vào trạng thái thoải mái như gặp bạn bè. Cho nên, khi bọn họ nói chuyện, thái độ thoải mái như ở chung với bạn học bình thường, đồng thời bọn họ cũng phát hiện lớp trưởng này thật thú vị.

Ô Tiểu Mạn thì không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy ba người này bình thường vốn giao du rộng, năng lực tán gẫu mạnh là bình thường.

Nhưng mà sau khi ăn cơm xong, cô cầm túi Brulee nướng trước mặt, nhìn ba người ngồi cùng bàn, rõ ràng đã cơm nước xong rồi nhưng vẫn lưu luyến ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm, cô nghi ngờ hỏi: “Lát nữa các cậu phải luyện tập sao?”

Mặc dù cô tới sớm hơn nhưng tốc độ ba người này ăn cơm nhanh hơn cô, lại thêm cô còn món điểm tâm ngọt, bây giờ nhìn qua giống như ba người cơm nước xong đang đợi một mình cô, cảm giác vô cùng quái dị.

“Không, sao thế?” Thang Hằng nhìn về phía cô.

“Vậy các cậu không về nhà học bài sao?”

“Một lát nữa tới nhà tôi học.” Cậu nói: “Cậu có muốn đi chung không?”

“Hả?”.

“Hả cái gì chứ? Học bài!”

Cô biết rõ là học bài, vấn đề là họ mời cô làm gì? Bọn họ có quen thuộc vậy sao? “Tôi muốn trở về thư viện gần nhà học.”

“Ngu ngốc, có cao thủ ở đây không cần.” Thang Hằng trợn tròn mắt.

Ô Tiểu Mạn nghe vậy thì ánh mắt nhìn về phía Chúc Bách Diệp, thành tích người này không chỉ luôn đứng một hai trong lớp, mà còn là học sinh có tư chất nổi trội top 5 của khóa.

Nếu nói cô cảm thấy kỳ diệu khi Thang Hằng luôn ngủ còn có thể được thành tích đó, thì cô chỉ có thể dùng hai chữ ‘biến thái’ để hình dung Chúc Bách Diệp, mà Nghe An Bân ngồi cạnh cậu ta, mặc dù không biến thái như vậy nhưng cũng là khách quen trong mười người của lớp.

“Ừ...” Cô nghiêm túc suy nghĩ.

Thành tích của cô khá ổn, vẫn luôn trong nhóm mười người, nhưng so với ‘hành trình đầy hồ sơ’ của bọn họ, cô tự cố gắng tìm nhiều thời gian cố gắng học tập. Sự thật nói cho cô biết, dường như bọn họ có được phương pháp đọc sách hiệu quả, điều này khiến cô không thể không động lòng.

Trong lòng Chúc Bách Diệp vốn đang cảm thấy kỳ quái, bọn họ nói muốn tới nhà A Hằng học bài khi nào thì lại cảm thấy ở dưới đáy bàn có người đá mình một cước.

Cậu không hiểu nhìn về phía hung thủ thì lại nhận được cái đá chân thứ hai. Ánh mắt cậu nhìn về phía bạn tốt ngồi cạnh, Nghe An Bân đang nháy mắt ra hiệu với cậu.

Cuối cùng cậu đã hiểu.

“Khụ, lớp trưởng.” Cậu ho nhẹ một tiếng để mở màn: “Có phải... cậu không hiểu lắm về số học không?”

Cậu cố gắng sưu tầm tư liệu thành tích của bạn trong lớp, vất vả lắm mới nói được một câu.

“Đó, đúng rồi!” May mắn cậu không nói sau, tinh thần Ô Tiểu Mạn tỉnh táo: “Tôi vẫn luôn áp dụng công thức không tốt.”

“Dù thế nào đi nữa cậu ấy cũng sẽ dạy tôi, cậu có đi cùng không. Lúc nào Nhạc Vô Mỹ cơm nước xong, nếu không thì gọi cô ấy đi cùng?” Sau khi tìm được cơ hội, Thang Hằng lập tức xen vào nói.

“Để tôi gọi điện thoại hỏi cậu ấy một chút.” Cô nghĩ, nếu như lập tức tan cuộc thì bỏ qua. Nếu thật sự không có mà báo, không phải là khiến Vô Mỹ đi một chuyến tay không sao.

“A, vậy mấy người chúng ta đi trước.” Cậu ra vẻ không sao cả quyết định. “Vì bình thường cậu giúp tôi làm bài tập, đại ân không cần phải nói cảm ơn.”

Ô Tiểu Mạn lại bày ra vẻ nhìn kẻ ngốc để nhìn cậu, lắc đầu thở dài rồi lại cúi đầu ăn Brulee nướng của cô. Nghe An Bân suýt nữa bật cười, nếu nói vừa rồi chỉ nghỉ ngơi thì bây giờ thật sự đứng rồi.

Chắc chắc chắc... Đến giờ cậu mới hiểu được, lúc trước người nào đó nói ‘ngây thơ’ là có chuyện gì. Cậu không biết thì ra A Hằng lại ngốc và kém cỏi vậy.

Khóe môi cậu và Chúc Bách Diệp đều cong lên vui vẻ, không những không thèm để ý bị bắt buộc phải thay đổi hành trình mà còn không vạch trần lời nói dối của bạn tốt.

Có trò hay thì nhất định phải nhìn một chút.

9. Chương 4-1

“Này, cậu đứng ở đây làm gì? Còn không tiến vào đi?”

Người bên cạnh hô nhưng Ô Tiểu Mạn lại không thèm để ý, cô ghen hòng nhìn chăm chăm vào đại sảnh xa hoa trước mắt, không nhin được nhìn quanh vài phòng, sau đó mới từ từ bước vào thang máy.

“Nhà của cậu cao cấp vậy sao?” Vẻ mặt cô kinh ngạc hỏi.

“Bình thường.” Thang Hằng bĩu môi.

Thang máy dừng lại ở lầu 18, cô tò mò nhìn cậu ấn dấu vân tay, động tác quét cảm ứng, đi theo sau lưng ba người đi vào nhà cậu.

“Oa!”

Rộng rãi, lịch sự, tao nhã, là ấn tượng đầu tiên của Ô Tiểu Mạn với ngôi nhà này. Dù bình thường cô tính táo nhưng mắt thấy những trang trí cao cấp hiện đại khiến cô hưng phấn không thôi. Cô chưa từng tận mắt nhìn thấy ngôi nhà nào xinh đẹp như vậy, cô cũng là một cô gái bình thường, rất khó thờ ơ với trang trí đẹp.

Ở đây quả thực giống như tòa thành!

Trong lòng Thang Hằng trộm sướng khoái với phản ứng kinh ngạc không giống bình thường của cô, nhưng hiện ra mặt vẫn là bộ dạng không sao cả.

“Đặt túi sách ở đây.” Cậu chỉ vào một chỗ.

Trong phòng khách có trải thảm lông trắng dày, bốn người chiếm cứ bốn góc mặt bài. Qua hưng phấn, Ô Tiểu Mạn nhanh chóng trở lại dáng vẻ bình thường. Thang Hằng tận trách nhiệm chủ nhận chuẩn bị đồ uống cho cả đám, bốn người thảo luận bài thi ngày mai.

Một lát sau, Ô Tiểu Mạn gọi điện thoại cho Nhạc Vô Mỹ, hỏi cô ấy có muốn cùng tới học bài không.

“Học bài cùng với Thang Hằng?” Cô nghe thấy đầu dây bên kia phát ra tiếng nghỉ ngơi, dường như cho là mình nghe lầm.

“Đúng rồi, ở nhà cậu ta. Còn có Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp.”

“A a a –”

“Làm sao vậy?” Ô Tiểu Mạn bị tiếng hét đột nhiên của bạn tốt làm cho hoảng sợ.

“Mạn Mạn, đây là tình tiết trong shoujo manga!” Nhạc Vô Mỹ hưng phấn kêu to, “Bình thường nhân vật phong vân trong trường không quá quen thuộc đột nhiên mời cậu tới nhà cậu ấy học bài cùng, bên cạnh còn hai người bạn tốt giúp đỡ –”.

“A Mỹ, đủ rồi.” Cô vội cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt của bạn tốt, khóe mắt nhìn thấy khóe môi nín cười của Nghê An Bân, biết rõ giọng nói lớn của bạn tốt đã truyền ra ngoài cả rồi.

May mắn loại tưởng tượng này khoa trương tới mức nào đó chỉ như đùa vui, nếu không cô thật sự cảm thấy ngượng ngùng.

“Số học của cậu còn kém hơn mình nữa, phải cố gắng sao?”

“ A... Haiz... Cái đó...”

“Nhạc, Vô, Mỹ.”

“Ha ha, Mạn Mạn, cậu cũng biết đấy.... tương lai tớ cũng không muốn làm nghiệp lớn gì, thi đạt tiêu chuẩn là được rồi...” Nhạc Vô Mỹ cố gắng pha trò. “Nhưng mà nếu các cậu định mở trà chiều mà nói... mình nhất định sẽ qua.” Lần này không có cách nào, cả nhà bọn họ còn đang ở khách sạn ăn cơm.

Ô Tiểu Mạn không nói gì hỏi trời. Hội trà chiều, rốt cuộc Vô Mỹ cho rằng cô tới đây làm gì?

Cô vô lực kết thúc cuộc trò chuyện.

Quay đầu lại thì thấy ba tên ngồi cùng bàn không nhìn cô, đầu cúi thấp xuống giống như rất cố gắng làm học sinh tốt.

“Muốn cười thì cười đi.” Cô không sao cả.

Nghê An Bân là người đầu tiên bật cười ra, một lúc lâu sau mới ngừng. “Xin lỗi,” Về mặt cậu tỏ vẻ xin lỗi. “Mình không cố ý.” Nhạc Vô Mỹ đúng là một bảo vật, nhưng thêm tương phản với giọng điệu lãnh cảm của lớp trưởng, đó mới là nguyên nhân chính khiến cậu cười.

Hai người này quả thực như là hợp tác xứng đôi.

“Trong óc toàn đồ ngỗng ngang.”

Ngược lại, thái độ Thang Hằng rất bình tĩnh, nhưng mà có chút không tự nhiên nói câu bình luận này. Chúc Bách Diệp thì treo nụ cười trên môi, tiếp tục đọc sách của cậu, không phát biểu bình luận hay suy nghĩ gì.

Ô Tiểu Mạn nhẹ nhàng thở dài, đương nhiên cô không cho rằng ba người sẽ dder lời nói ngốc nghếch của Nhạc Vô Mỹ trong lòng, bọn họ thường xuyên ứng phó với người hâm mộ, có lẽ đã nghe quen mấy lời thông báo kỳ quái hoặc những lời quấy rầy mới đúng.

Không còn ai nói tới, cô nhanh chóng ném sự việc xen giữa này ra sau đầu, tiếp tục cố gắng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, động não luôn dễ đối. Được một lúc, Nghê An Bân hô lên đói bụng, kéo Chúc Bách Diệp đi cùng mua đồ ăn, để lại Ô Tiểu Mạn và Thang Hằng.

Khi mấy người kia rời đi không lâu, bọn họ cũng buông giấy bút, tạm nghỉ ngơi, tự do tán gẫu.

“Thang Hằng, trong nhà cậu có mấy người?” Cô vừa nhìn xung quanh bố cục trang trí, vừa tò mò hỏi.

“Bốn.”

“Cậu còn có anh chị em sao?”

“Một anh trai, anh ấy đang học đại học ở nước Anh.”

“Ba mẹ cậu đâu?”

“Công việc của bọn họ bận rộn, một hai ngày không trở về nhà không phải chuyện gì lạ.” Một tay Thang Hằng nắm lấy cốc thủy tinh, một tay chống sau người, nhún nhún vai, thái độ thoải mái tự tại uống nước.

“Nhà của cậu rất đẹp.” Cô nói chân thành. Từ nơi ở có thể cảm nhận được chủ nhân có phẩm vị không thường.

“Cũng được.” Cậu bĩu môi. “Nhà của cậu thì sao? Cậu ở đâu?”

“Nhà của tôi ở sau công viên bên kia.” Ô Tiểu Mạn nói: “Bình thường ba mẹ tôi khoảng 6, 7 giờ về tới nhà, nếu như tôi tan học sớm sẽ đến thư viện hoặc đi tới nơi nào sáng ở gần đó.”

“Vì sao?”

“Tiết kiệm điện! Nhà tôi không có hai người thì không bật đèn.”

Cậu nuốt nửa phun nước trong miệng ra, vẻ mặt không dám tin: “Thật hay giả?”

“Có nhất định phải khoa trương thế không, nhưng mà có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm là thật sự.”

Cậu vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “VẬY BÌNH THƯỜNG CẬU CÒN THÍCH MUA ĐỒ ĂN NHƯ VẬY!”

Ô Tiểu Mạn trừng mắt nhìn cậu một cái: “Xin cậu đấy, đó là giải trí nho nhỏ có được không.” Nếu ngay cả chút niềm vui đó cũng không cho, chẳng phải sẽ rất đau khổ sao. “Nhất mã quy nhất mã, tiết kiệm điện là thói quen, nhà tôi không phải nghèo tới mức không có cơm ăn.”

Đại thiếu gia từ nhỏ tới lớn muốn gì có đó, đời sống vật chất được hậu đại, lại càng không thiếu tiền tiêu vật nghe cái hiểu cái không. Nhưng mà Ô Tiểu Mạn cũng không có ý định giải thích, nói xong tiếp tục làm đề thi, không để ý tới cậu nữa.

Lại bị xem nhẹ. Thang Hằng thấy nữ sinh vừa rồi còn ‘Oa’ nhìn nhà cậu, trong nháy mắt lại đổi thái độ bình thường với cậu, trong lòng trộm oán thầm, lại có mừng rỡ khó nói nên lời, bởi vì thái độ của cô không thay đổi.

Cậu chỉ nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục cầm lấy bút, một tay chống cằm, giống như tiếp tục chăm chỉ.

Nhưng ánh mắt trên đề thi lại len lén nhìn phía trước –

Cái bàn trong suốt, cậu có thể trực tiếp nhìn thấy đôi chân của cô cong bên người cậu. Đôi chân mập, dưới gối được đôi tất đen ôm tròn, chỉ lộ ra một chút xíu da dưới váy. Tròn tròn, non nớt, dường như sờ vào rất tốt.

Đôi chân này cậu đã chú ý từ lâu rồi, ngay từ đầu cậu cảm thấy không khó xem nhưng càng về sau càng thấy đôi chân mềm mại người.

Chỉ cần nhìn thôi cậu có thể tưởng tượng ra cảm xúc khi chạm vào, hẳn là mềm, một chút co dãn, làn da bóng loáng thủy nộn....

Cảm thụ trong tưởng tượng khiến yết hầu cậu lên xuống, cậu thừa nhận gần đây mình có chút tưởng tượng không khống chế được, may mà còn có thể vượt qua. Nhưng mà mỗi ngày đều ngồi phía sau cô, cũng sẽ có suy nghĩ bỏ bút mà dùng ngón tay đâm vào sau lưng cô.

Bây giờ là mùa đông, cách một lớp đồng phục và áo khoác dày, có lẽ không tính quá đường đột, nhưng mỗi lần tự giao chiến, cậu vẫn ngoan ngoãn cầm bút chọc cô. Cậu thừa nhận chính mình có chút ám ảnh, trong giờ quốc trung, bởi vì cậu ở trên lớp học lấy tay chạm vào bạn học nữ ngồi bên cạnh, qua nửa học kỳ, nữ sinh kia tỏ tình với cậu bị cự tuyệt, sau đó cô ấy vừa khóc vừa kể là cậu ‘thiện ý’ với cô, bởi vậy không hiểu sao cậu lại bị mang tội danh đùa bỡn bạn học nữ.

Từ đó cậu mới biết hành động tùy ý của mình đều sẽ có thể bị hiểu lầm. Cậu cũng không dám chắc, nếu cậu trực tiếp dùng tay chọc Ô Tiểu Mạn, có thể bị cô hiểu thành biến thái hoặc bất lịch sự hay không.

Loại sinh vật mang tên nữ sinh rất khó hiểu. Cậu cũng không muốn bởi vậy mà bị hiểu lầm hay bất hòa, hoặc là cẩn thận vạn năm chạy mất thuyền.

Cậu đổi suy nghĩ, ánh mắt nhìn lên mặt cô.

Bình thường cậu ngồi sau cô, hiếm có được cơ hội này nên cẩn thận quan sát khuôn mặt cô.

Hai gò má cô mang theo chút hồng nhợt, làn da không trắng nhưng nhìn cũng co dãn. Lông mi cong dài, chớp chớp chặn lại đôi mắt cô, đôi môi hồng hào, dường như ăn rất ngon...

Ô Tiểu Mạn đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Này, cậu ngăn người à?”

“Nghỉ ngơi một chút không được sao!” Một chút hồng hồng không dễ thấy nổi lên trên gò má ngăm đen của cậu, cậu như làm việc trái lương tâm bị nắm thóp, lớn tiếng đáp lại.

Thái độ thối này của cậu khiến Ô Tiểu Mạn không nhìn được trừng mắt nhìn cậu một cái.

“Từ từ ngăn người.” Cô mặc kệ cậu, nhàn nhạt quăng xuống một câu.

Trái tim đập nhanh, vào lúc này cậu vô cùng may mắn vì người này không như nữ sinh bình thường, cực kỳ qua loa.

Nhưng đồng thời cũng có một chuyện thực khiến cậu khóc không ra nước mắt –

Cô gái này hoàn toàn không có hứng thú với cậu,

Qua ngày hôm nay, cậu đã chuẩn bị tâm tư bị An Bân và Tiểu Tam cười.

Nhưng cậu không nghĩ tới... sẽ bị cười lâu như vậy.

“Ô Tiểu Mạn, cậu có muốn làm bạn gái mình không?”

Qua kỳ nghỉ đông, cậu tiếp tục bị theo dõi bài tập, cậu tiếp tục bị so sánh với biểu hiện của trẻ con và thu được càng nhiều khinh khỉnh, lại trải qua vô số các lần lấy cớ mời cùng nhau đi học các bài thi lớn nhỏ, vào một buổi chiều trước kỳ nghỉ hè đầu cậu bị sét đánh, rốt cuộc Thang Hằng lấy dũng khí thổ lộ.

Cô đáp: “Được rồi, nếu bí mật ... có thể.”

Được rồi.

Nếu bí mật..., có thể.

Nếu bí mật..., có thể.

“Mẹ nó, cười cái rắm!” Thang Hằng then quá hóa giận nhìn Nghê An Bân gục xuống trên sân bóng rổ cười, có nỗi xúc động muốn xông lên quần áo để cậu ta dừng lại.

“Ha ha ha ha ha ha ha...” Cậu gần như cười tới lạc giọng, cười tới nổi lưng mỗi eo mỗi, cuối cùng ngồi trên mặt đất, hai tay dầm xuống đất mà cười.

Các đàn em đứng bên hoàn toàn không hiểu nhóm đàn anh có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn vẻ mặt đen xì của đội trưởng thì không ai dám tiến lên hỏi.

“Ít nhất cô ấy cũng đáp ứng rồi.” Chúc Bách Diệp mỉm cười, rất chân thành nói. “Chúc mừng.”

Hai người lén lút lút lút hẹn hò trong kỳ nghỉ hè, sau khai giảng, rốt cuộc Thang Hằng cũng thẳng thắn nói với đám bạn tốt. Ai bảo trong lòng cậu ngũ vị tạp trần, rất cần có người nghe cậu cầu nhàu và tính kế cho cậu. Nhưng sau khi tên bạn tốt nào đó nghe thấy cậu tỏ tình được đồng ý, không những không chúc mừng cậu mà còn cười điên cuồng trên đất.

Cậu có chút hối hận vì đã nói cho người này.

“Thật không hổ là Tiểu Mạn...” Nghê An Bân cười đáp, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Bởi vì có liên quan tới Thang Hằng, bọn họ cũng có quen thuộc với Ô Tiểu Mạn, và họ cũng phát hiện trên đời này thật sự là một vật khác một vật. Cho dù Thang Hằng đi tới chỗ nào đều có thể như đại gia nhiều người vây quanh, nhưng ở trước mặt Ô Tiểu Mạn quả thực giống như chịu hành hạ, cam chịu còn không phát tác, cho cậu ta chút ngon ngọt thì có thể làm cho cậu ta vui vẻ. Bọn họ đã sớm đoán được, không biết cái tên càng bị áp chế càng hăng hái, bị bệnh nghiện ngược nặng này khi nào thì mới tỏ tình – có thể chấm dứt hoặc có thể ở cùng nhau – để chấm dứt cực hình này, không ngờ Ô Tiểu Mạn còn có chuẩn bị ác hơn ở sau.

Để đội trưởng đội bóng rổ trường Đức Tâm bọn họ làm tình nhân bí mật, không hiểu OO tiểu Mạn cố ý chinh cậu hay là không muốn bị đám con gái hâm mộ cậu công kích, cho dù nguyên nhân thế nào thì hành động này cũng thành công làm cho Thang Hằng bị nội thương nghiêm trọng.

“Đừng có cười!” Cậu đập cái tên ở trên đất một cái, Nghe An Bân thuận thế lăn một vòng. “Cố ý kiến gì không, cho mình chút ý kiến.” Lúc nghỉ hè hai người thường hẹn hò nên cậu không có cảm giác gì, sau khai giảng lại cực kỳ âm ỉm.

Bạn gái đang ở trước mắt mà không thể gần gũi không thể đụng vào, tránh cho mọi người phát hiện ra. Việc đả ngộ đối lập hẳn với nghỉ hè này khiến cậu âm ỉm tới nỗi sắp nội thương.

“Có phải Tiểu Mạn muốn cậu biết khó mà lui không?”

“Cậu có muốn đi tìm chết hay không!” Người nào đó quay tay.

“Khụ, được rồi, mình suy nghĩ.” Nghe An Bân nghiêm mặt. “Nghỉ hè các cậu có hẹn hò không?”

“Có, tám lần.”

“Không phải cậu tới Anh hai mươi ngày sao? Hai người còn có thể hẹn hò nhiều như vậy sao?” Số lần hẹn hò dày đặc như vậy mà còn có thể giữ bí mật giờ mới báo.

“Đúng rồi!”

“Cậu ấy có lộ về... ừ, không muốn hẹn hò? Hay thái độ trốn cậu không?”

“Cô ấy không trốn mình.” Thang Hằng trả lời, sau đó lại bổ sung, “Mãi cho tới sau khai giảng mới không để ý tới mình.”

“Cô ấy đã nói bí mật rồi, đương nhiên phải làm như vậy.”

“Mình không hiểu làm sao phải bí mật!” Thang đại thiếu gia phát điên. “Mẹ nó, mình nhìn không ra người sao?!”

Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp liếc mắt nhìn nhau. Đáp án này phải tự hỏi mới biết được, ít nhất trong mỗi trận đấu, khi bóng ở trên tay A Hằng thì tiếng hét đều chói tai, còn vang dội nhất trong đội, có thể thấy được cậu ta mê hoặc không ít người, có lẽ đây chính là nguyên nhân.

“A Hằng, cậu có nên nói chuyện với lớp trưởng không?” Chúc Bách Diệp đề nghị.

“Nói chuyện như thế nào?” Hai mắt cậu tỏa sáng.

Chúc Bách Diệp bị cậu nhìn chăm chăm tới nỗi cả người không được tự nhiên. Cậu cũng không phải cao thủ yêu đương, nói ra đáp án nhưng không chắc sẽ có ích.

“... thành thật nói cảm giác của cậu với cậu ấy?”

“Nếu như cô ấy nói ‘khó chịu thì đừng quen nhau nữa’ thì làm sao bây giờ?” Mặc dù quá trình buồn cười nhưng cũng là cậu vất vả lắm mới theo đuổi được đấy?

“...” Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp đều không nói gì.

“A Hằng, Tiểu Mạn nói chuyện không lỗ mãng như vậy.” Nghe An Bân thở dài, xem ra bạn tốt đúng là bị luân hâm rồi. “Nếu không cậu kích thích cậu ấy xem?” Cậu nghĩ kế. “Không phải nữ sinh cũng thích ăn dấm chua sao? Nhiều đàn em gửi đồ cho cậu bây, cậu đưa qua đưa lại trước mặt cậu ấy, để cho cậu ấy biết rõ cậu cũng có giá trị trên thị trường. Nếu như cậu ấy có phản ứng thì cậu nhân cơ hội muốn cô ấy công khai biểu thị quyền sở hữu?”

“Hả?” Hai hàng lông mày Thang Hằng nhướng cao vì hứng thú. Chủ ý này không sai!

Cậu cố gắng tiếp thu ý kiến, ghi chép lại.

“Ô Tiểu Mạn.”

Cô nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, lông mày có chút nhíu lên hỏi thăm: “Hả?”

“Cho cậu. Đàn em tặng cho mình nhưng mình không thích đồ ngọt.” Thang Hằng đặt túi giấy chứa đồ ăn lên bàn của cô, trong túi giấy là trái tim đỏ chót, xem ra bên trong là bánh bích quy tự làm: “Cậu sẽ ăn chứ?”

Bộ dạng cậu vô cùng khách sáo.

“A, cảm ơn.” Cô nhường nhường mày, từ chối cho ý kiến, nhận lấy món quà này.

Thang Hằng thấy cô không có phản ứng gì thì nhú mày, nhưng cậu không nói thêm gì trở lại chỗ ngồi của mình.

Chuông hết giờ thay phiên vang lên, mặc dù đổi chỗ ngồi nhưng Thang Hằng vẫn ngồi sau lưng Ô Tiểu Mạn. Hết giờ học thỉnh thoảng cậu sẽ bị gọi đi, không phải đàn em nam có việc tìm đến thì lại đàn em nữ đến tặng quà. Sau khi lên năm thứ ba, uy nghiêm của học trưởng cộng thêm các học sinh mới vừa vào học tràn ngập ước mơ càng làm đội trưởng đội bóng rổ vừa cao vừa đẹp trai trở thành người càng được ngưỡng mộ.

Thời gian trước đột nhiên Thang Hằng ngừng thu lễ vật nhưng gần đây ai tặng cũng không từ chối, nhóm người ái mộ không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng vừa khai giảng mọi người tặng quà như ong vỡ tổ, đàn anh không muốn các cô phí tiền. Dù sao từ trước tới nay Thang Hằng đều công bằng bảo trì nguyên tắc ba không: Không từ chối, không chấp nhận, không dùng thì chuyển người khác.

Đó chính là, không từ chối nhận lễ vật nhưng không nhận tình yêu của đối phương. Mà nếu như nhận được lễ vật mà cậu không dùng cũng không thích ăn thì sẽ chuyển cho người khác.

Cậu vẫn luôn xử lý như thế, mọi người đều biết nguyên tắc của cậu, không một lời dị nghị.

Cậu gạt hái xong mang đồng quà về chỗ ngồi, ném toàn bộ vào ngăn kéo, gục xuống bàn ngủ tiếp.

10. Chương 4-2

Buổi chiều tan học, đội bóng rổ ở lại tập luyện, dưới sự yêu cầu của Thang Hằng, Ô Tiểu Mạn tới sân vận động xem. Cô đi cùng với Vô Mỹ, hai người các cô đi vào sân vận động.

“Hi, Tiểu Mạn, Nhạc Tiểu Mỹ.” Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp cũng chủ động chào hỏi với các cô, hai người họ nhất định phải có thuật che mắt. Để cho người ngoài cho rằng ba người bọn họ được lớp trưởng ‘cảm hóa’, tình cảm với cô cũng rất tốt.

Thang Hằng đưa một túi đồ lớn đặt trước túi sách của cậu cho cô: “Ừ, đàn em tặng cho mình, đều là đồ ăn. Cho cậu.”

Ô Tiểu Mạn nhú mày: “Nhiều vậy sao?”

“Mình được hoan nghênh mà.” Cậu ra vẻ không có cách, trong lòng lại suy nghĩ ghen đi... ghen đi....

Ai ngờ Ô Tiểu Mạn trực tiếp mở túi ra, lấy ở bên trong hai hộp đồ, một cái đưa cho Nhạc Vô Mỹ ở bên cạnh. “Những cái còn lại cậu đưa cho người khác đi. Dù sao các cậu tập luyện cũng rất tốn thể lực, đội lát nữa chia ra mà ăn.” Cô nói xong nói với bạn tốt: “Đi thôi, Vô Mỹ.”

Thang Hằng không dám tin nhìn bạn gái cứ như vậy rời khỏi đó, trong lòng bị đả kích rất lớn. Cậu quay đầu lại, Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp không dám nhìn cậu, sợ rằng bật cười sẽ kích thích đến thần kích yếu ớt của người này, chưa bắt đầu luyện tập đã bị đánh bẹp.

Cậu khó chịu ném đồ xuống bên cạnh túi xách, lại nghe được có một đàn em hỏi Nghe An Bân.

“Đàn anh A Bân, hai người vừa rồi là học lớp anh sao?”

“Ừ, cái người tóc hơi ngắn chính là học trưởng lớp anh, về sau cậu sẽ thường xuyên được gặp cô ấy.” Bởi vì bọn họ vẫn như trước kia khiến cô phải đi theo làm nhiệm vụ.

“Cô ấy cũng xinh đẹp.”

“Phụt –”

Nghê An Bân rất không khách khí phun ra.

“Tiểu Hắc, đừng náo!” Sau khi hết khiếp sợ, cậu dùng lực vỗ xuống bả vai cậu nhóc nằm nhất, bởi vì cảm thấy lo lắng cho kiếp sống của đối phương sau này.

Nhưng Tiểu Hắc lại hiểu lầm ý của cậu, cậu ta giải thích rằng chính mình không nói đùa. “Em không thích nữ sinh quá gầy, mặc khác, cô ấy mặc dù hơi nhiều thịt nhưng đáng người vừa vặn, đúng là hình mẫu em thích.”

Ánh mắt Nghê An Bân và Chúc Bách Diệp không nhìn được nhìn sau lưng đàn em, có cảm giác đang đổ mồ hôi lạnh.

Đàn em cho rằng nhóm học trưởng không cho là đúng với thẩm mỹ quan của cậu nên càng cố gắng giải thích và thôi phồng lên.

“Thật sự mà đàn anh. Lớp trưởng lớp anh khá xinh, đáng người không quá mập, là nữ sinh có cảm xúc tốt nhất, làn da cũng trắng mịn non nớt... A, đúng rồi, cô ấy có bạn trai không?”

Còn chưa có ai trả lời vấn đề của cậu thì cậu xoay người vì sau lưng cho người chạm vào. Sau đó cậu thấy đội trưởng đứng sau lưng cậu, vẻ mặt sâu xa khó hiểu nhìn chằm chằm vào cậu.

“Đội trưởng?” Cậu nghi hoặc, không hiểu vì sao đội trưởng lại tìm mình.

“Tiểu Hắc, đánh bóng rổ bao lâu rồi?”

“Em đánh từ năm hai cấp 2.”

“Ừ.” Thang Hằng gật đầu, sau đó nói lời thăm thía cho cậu ta, “Cậu thân là hậu vệ, linh hồn trong đội bóng chúng ta, quan sát vào nỗ lực của cậu thì tôi có thể khẳng định nhưng tốc độ của cậu còn phải tăng lên, độ chuẩn cũng phải luyện nhiều một chút.” Cậu vỗ vai cậu ta. “Từ hôm nay lượng huấn luyện sẽ tăng lên, không huấn luyện cậu thành tài thì đàn anh như tôi sẽ không an lòng.”

Tiểu Hắc hiểu ra. “Đàn anh, ý của anh là...”

“Ý của tôi là, hiện tại chạy, trầm, mét cho tôi.” Thang Hằng mỉm cười, căn nhắc nói, “Còn có, trong lúc huấn luyện không được nói tới con gái, chuyên tâm luyện tập!”

Dưới ánh mắt đồng tình, vui vẻ đưa tiễn của mọi người, tiểu Hắc bước trên hành trình huấn luyện như điên của cậu.

*

“Này!”

Trong tiếng gọi rất cuộc cũng phát hiện bóng dáng của bạn trai, Ô Tiểu Mạn bước tới.

“Anh làm gì vậy?” Sao đột nhiên lại chạy tới gần nhà cô, còn gọi điện kêu cô ra? “Anh ăn tối chưa?”

Anh vốn còn chút bực mình muốn phát tác, nhưng ngay sau khi bạn gái mở miệng hỏi câu quan tâm thì ngực anh chảy qua một dòng nước ấm, tâm tình anh tốt lên rất nhiều.

“Ăn rồi.” Giọng anh có chút không tốt, nghĩ cả tiếng nhưng rồi lại nghẹn trong lồng ngực, không phát ra được.

“À.” Cô đáp lời, thấy thái độ của anh có chút lạ thì trong đầu xoay chuyển, chủ động đề nghị. “Anh có muốn đi tản bộ không?”

Rất cuộc anh cũng có phản ứng. “Ừ.”

Hai người bước chậm trên con đường đá đỏ, đèn hai bên đường chiếu rọi trên đầu hai người, dưới chân bọn họ chiếu ra hai bóng đen tròn tròn. Bọn họ đi tới công viên ít người ở gần đó, đi dọc theo đường dành cho người đi bộ.

“Anh làm sao vậy, là lạ?”

“Nào có.”

Đã biểu hiện rõ ràng như vậy nhưng vẫn mạnh miệng, tính tình đại thiếu gia này đúng là kiêu ngạo.

“Có mà, gần đây anh rất kỳ quái.”

“Quái chỗ nào?” Rõ ràng cô ấy mới là người kỳ quái.

“Vẫn luôn mặt nặng mày nhẹ với em.”

“Cái rắm.” Anh làm sao có thể bày sắc mặt với cô.

“Bằng không anh nói đi.”

“....” Võ trai lại muốn đóng lại rồi.

“Sặc, hay anh muốn chia tay với em?”

“Nào có! Nói loạn!” Phản ứng của anh hơi lớn, cô ấy là do anh vất vả lắm mới theo đuổi được.

Ô Tiểu Mạn dừng bước lại, ngồi xuống tường rào bồn hoa, cô ngửa đầu nhìn anh.

Cô ở trước mặt anh có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt cô dường như có một loại ma lực, chỉ cần bị cô nhìn chăm chú thì tim anh sẽ đập nhanh hơn vài phần. Thang Hằng cụp mí mắt, cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô dùng cùi chỏ huých cậu. “Nói đi.”

Tay áo ngắn, cảm thức chạm vào phần da thịt lộ ra khiến trái tim rung động đập nhanh hơn. Anh cảm thấy cô rất gian trá, nhất cử nhất động cũng ăn hết anh.

Anh mở tay ra. “Tay.”

Một lát, cô giao một tay vào lòng bàn tay anh.

Anh thường xuyên luyện bóng nên bàn tay có vẻ thô ráp dày đặc, hoàn toàn khác với bàn tay non mềm của cô, anh lưu luyến nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay của mình, cảm nhận cảm giác thân mật.

Chỉ cần chạm vào một chút, đã đủ để toàn bộ hờn giận của anh đầu hàng.

“Anh cảm thấy sau khai giảng em không còn quan tâm tới anh.”

“Hả?”

“Hả cái gì chứ!” Người nào đó phát điên.

“Không phải nghỉ hè mỗi ngày chúng ta đều gặp, bây giờ cũng mỗi ngày đều gặp mà.”

“Cảm giác không giống!”

Bởi vì nghỉ hè chỉ có hai bọn họ, bây giờ ở trường học, đương nhiên là khác rồi.

Ô Tiểu Mạn nhìn trời, không biết nên trả lời thế nào. “Nếu không anh muốn thế nào?”

Về việc yêu đương, hai người đều là lính mới. Nhưng trên phương diện tình cảm, con gái thường trưởng thành sớm hơn con trai, cô vẫn cố gắng phối hợp với anh.

“Anh làm sao biết!” Cậu lại lườm cô.

Ô Tiểu Mạn thở dài trong lòng.

Làm sao cô lại thích cái tên quỷ ngậy thơ này?

Nói đến thì cô cũng không thể tưởng tượng nổi, khi Thang Hằng tỏ tình với cô, trong đầu cô trống rỗng vài giây, trong lòng rất phức tạp nhưng cô nhanh chóng phát hiện mình không bài xích với lời tỏ tình của anh.

Hành động của anh thường xuyên rất ngây thơ không sai, nhưng ưu điểm cũng không ít.

Giống như khi không biết sao anh phát hiện cô rất cố gắng trong công việc của mình, chủ động phá băng. Giống như khi cô quên mang áo về, phải trở về trường học lấy, anh cũng chủ động quay đầu lại đi cùng cô. Những việc nhỏ như thế nhưng có thể nhìn ra được bản tính lương thiện của Thang Hằng, mặc dù có chút tính tình nhưng trên căn bản anh là người thẳng thắn hào phóng, ngoại trừ lúc đối mặt với cô có chút vụng về.

Là con gái, sau này hồi tưởng lại, cô đương nhiên cũng phát hiện những hành động ngây thơ của anh cũng có ý nghĩa.

Cộng thêm trong thoải mái thời gian ở chung đã chứng minh lời tỏ tình của anh không phải vui đùa, anh thật sự có tình cảm với cô, nói không cảm động là giả. Nhưng cô cũng lần đầu tiên nói yêu đương, có rất nhiều chuyện cô cũng đang tìm hiểu, đối mặt với người bạn trai thích hôn đôi trước mặt cô, cô thực sự không biết nên phản ứng thế nào.

Làm an lòng anh? Vấn đề là làm như thế nào? Có lẽ cô nên đi mượn chút sách để xem.

“Thang Hằng.”

“Sao?”

“Nói cho em biết, anh đang tức giận cái gì?”

“Anh không tức giận.”

Được rồi. “Vậy anh đang khó chịu cái gì?”

“Vì sao chúng ta không thể hẹn hò công khai?” Anh hừ một tiếng.

Hóa ra là chuyện này.

Cô hít sâu, nặng nề thở ra. Sau đó xoay người để anh đối mặt với cô.

“Vị bạn học này, anh có nghĩ rằng anh có rất nhiều người hâm mộ không?”

Anh nhíu mày, dường như cảm thấy vấn đề này không cần hỏi tới.

“Anh có nghĩ tới việc, nếu như chúng ta công khai... người hâm mộ nữ của anh sẽ tới quấy rầy em không?” Cô lại hỏi.

“Mấy người đó mà dám thì anh sẽ trở mặt.” Đáp anh của anh càng dứt khoát.

Được rồi, rất khó để thông tư tưởng. “Thang Hằng, lời nói này rất ngây thơ.” Cô nói. “Anh không có cách nào cam đoan không có chuyện gì xảy ra, giống như cảm giác không thể nào cam đoan với dân chúng rằng sẽ không có tội phạm, bọn họ chỉ cam đoan sau khi mọi chuyện xảy ra sẽ đi bắt phạm nhân, nhưng những lời nói này không thể nào làm người khác an tâm.” Đến lúc đó tổn thương đã tạo thành, chính nghĩa luôn bị chậm.

Thang Hằng lại bị cô nói ngây thơ, sắc mặt anh có chút khó coi, nhưng anh vẫn lẳng lặng nghe cô nói.

“Thang Hằng, em có bước đi của em. Em đồng ý kết giao với anh bởi vì em cảm thấy anh rất tốt, cũng rất thích anh, nhưng em không thích phiền toái.” Ô Tiểu Mạn thở dài. Trông thấy người trước mặt nghe thấy cô nói từ ‘thích’ thì sắc mặt kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó cố gắng che dấu mừng rỡ. “Nhưng mà dù sao em cũng kết giao với anh rồi, dường như không thể giống như trước kia, nếu như anh thật sự không thích tình huống hiện tại, vậy thì công khai đi.”

Cô ném quyền quyết định cho anh.

“Em nhắc lại, em thật sự không muốn đi trong sân trường sẽ bị người ái mộ anh chỉ trích, nhưng em cũng không muốn anh tức giận hoặc không thoải mái, nếu như công khai cho anh cảm giác vui vẻ hơn... anh cứ nói đi. Chuyện do anh quyết định.”

Về mặt Thang Hằng có chút ngốc trẻ.

“Em...”

Thái độ cô trả lời tự nhiên thanh thản, anh muốn nói gì đó nhưng môi lại giật giật, không thể nói câu đầy đủ.

Lúc này, điện thoại Ô Tiểu Mạn đúng lúc vang lên, cô nghe máy, anh nghe thấy cô trả lời “Lập tức trở về.” Có lẽ người trong nhà gọi tới tìm cô.

Nhìn nhất cử nhất động của cô, nghe giọng điệu và nội dung cô nói, anh cảm giác rất kỳ quái.

Cô bé này, sao có thể không giống người thường như vậy, đồng thời lại có thể hấp dẫn cậu như vậy.

Trước mặt cô, có khi anh thật sự cảm thấy mình rất ngây thơ, còn có cảm giác thật bại, nhưng một ánh mắt hoặc một nụ cười của cô, có thể dung nạp toàn bộ hành động của anh. Anh thật sự cảm thấy cô gái này quá kỳ quái.

Sự tự tin bình thường biến mất không còn tăm hơi. Thậm chí anh không nhịn được mà nghĩ... chính mình thật sự có thể ở cùng cô sao? Cùng với cô gái hiểu chuyện, thành thực hơn anh? Một ngày nào đó cô ấy sẽ không chịu được anh, đột nhiên đưa ra lời chia tay thì sao?

“Anh làm sao vậy?” Ô Tiểu Mạn nghe xong điện thoại, phát hiện anh đang ngẩn người, chọc chọc cánh tay anh hai cái.

“Không có việc gì.” Anh lắc đầu.

“Mẹ đang tìm em, em phải trở về.” Cô nói.

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Chuyện này anh quyết định.” Hai tay cô nắm chặt tay anh, “Anh cứ suy nghĩ cẩn thận.”

Cô giống như đang dặn bạn nhỏ chú ý công việc, trong lòng anh không vui nghĩ nhưng vẫn ngoan ngoan đáp lời.

Nhưng một giây sau, hành động của cô khiến anh toàn toàn chấn kinh.

Cô tới gần anh, đôi môi thơm mềm nhẹ nhàng chạm khẽ lên gò má anh.

Anh kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Cho dù anh quyết định thế nào, em đều không có ý kiến. Nhưng mà em cảm thấy sau này anh không nên thu loan những đồ của đàn em gửi.” Hiếm khi cô lộ ra vẻ mặt dí dỏm, bĩu môi, nói với giọng vui đùa: “Phiền toái anh nhờ rõ mình đã là người có bạn gái!”

Thang Hằng ngây ra như phỗng. Anh cảm giác máu trong người ngưng lại trong nháy mắt, sau đó tăng tốc độ lao nhanh. Cậu cảm thấy máu toàn thân đều xông lên mặt, gò má nóng như bị phỏng. Cậu há miệng nhưng không nói một lời.

Ô Tiểu Mạn thấy bộ dạng này thì cười cười, trên mặt cũng hiện một chút ngại ngùng. “Sao lại có vẻ mặt này? Em cũng rất ngượng, có được không.” Nói xong, cô đứng lên, phất phất tay rời đi. “Trở về cẩn thận, bye bye!”

Sau khi cô đi, tâm tình âm ức gì đó đều bay lên chín tầng mây.

Thang Hằng ngồi nguyên tại chỗ, che đi một nửa khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Mẹ nó... nữ sinh thật là gian trá... Cho dù Tiểu Mạn là một nữ sinh thường xuyên mặt lạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại có thể cười đáng yêu như vậy....

Cô có thể dễ dàng đánh bại anh như vậy, thật sự là quá gian trá!

11. Chương 5-1

Hàng mi thon dài hơi rung động, ánh mắt mơ màng dần chuyển thành tỉnh táo, nhìn rõ vầng sáng dịu dàng trong căn phòng.

Ô Tiểu Mạn đuổi lưng một cái sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Tay cô cào qua mái tóc đen rối, vẻ mặt có vẻ lười biếng.

Cô vừa mơ tới đoạn thời gian học sinh không buồn không lo.

Khóe môi không kìm được nhếch nhếch nụ cười, trải qua rất nhiều rồi nhớ lại, cho tới nay ký ức vẫn rõ ràng như hôm qua, giống như vừa mới xảy ra. Cô nhớ tới nam sinh vừa cao lớn vừa đẹp trai, lúc đối mặt với cô thì vừa vụng về vừa ngốc.

Sâu ngủ nhanh chóng bị cưỡng chế dời đi, trong lòng cô vui vẻ đứng dậy rửa mặt.

“Chị, buổi tối em không về! Chị nhớ khóa cửa đấy!” Dưới lầu truyền tới tiếng nhắc nhở của em trai trước khi ra khỏi nhà.

“Được! Đi đường cẩn thận!” Cô bước ra khỏi phòng tắm, đáp lại.

Cô trở lại phòng, nhanh chóng chỉnh trang rồi cầm cặp tài liệu lên, ra khỏi nhà đi làm.

Lên xe bus cố định, đi vào khu vực văn phòng san sát. “Mỹ Xan Ẩm” là công ty con dưới trướng tập đoàn Hồng Thiên, chuyên kinh doanh ‘Ẩn’. Công ty thành lập vừa tròn năm năm, dưới cờ đã có bốn nhãn hiệu lớn, từ nhà hàng cao cấp tới độc quyền bán hàng món điểm tâm ngọt tẩm công vào phụ nữ, kéo dài qua nhiều nhóm tiêu phí. Sau khi Ô Tiểu Mạn tốt nghiệp đại học, hưởng ứng lệnh triệu tập nhân viên hành chính công ty Mỹ Xan Ẩm vừa thành lập không lâu, một lần là ba năm.

Cô đi vào công ty, buông túi, đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Phòng bếp của công ty, có thể so sánh với tủ lạnh của mấy nhà hàng, bên trong có không ít sản phẩm mới của các nhà máy cùng với sản phẩm nghiên cứu phát triển của công ty. Có một chút hàng mẫu bị loại bỏ, các sản phẩm cần thay đổi, dựa trên nguyên tắc không lãng phí thức ăn, toàn bộ thức ăn thừa đều đưa vào đây, các đồng nghiệp tự lấy dùng, cũng khuyến khích người dùng đưa ra ý kiến, một công đôi việc. Nhờ thế mà ba năm nay Ô Tiểu Mạn tiết kiệm được không ít tiền ăn, cô rất yêu phần công việc này.

Nướng hai miếng bánh, hương bơ nồng đậm phiêu tán trong không trung, hương vị vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc, cô lấy một miếng thịt bò dán nhãn thức ăn trong tủ lạnh, cộng thêm rau xà lách và trứng gà mình bỏ tiền mua thêm, tạo thành miếng sandwich phong phú, lại pha ly hồng trà mà hôm qua nhà máy vừa đưa tới, hương trà thơm mát khiến tinh thần phấn chấn, bữa sáng sẵn sàng.

Cô nhai kỹ, nuốt chậm, đầu ngón tay nhẹ gõ lên bàn phím, thỉnh thoảng dừng lại, nhắm nháp hương vị trong miệng rồi lại viết ra cảm tưởng. Sau khi xong bữa sáng, bên chế tác tới thu thập cũng đã mất hơn nửa giờ của cô, bởi vậy cô luôn đến sớm để hưởng thụ thoải gian thanh thoi.

Các đồng nghiệp lục tục vào công ty, cô cũng bận rộn hơn. Từ xử lý phân chia nhà hàng đến tổng hợp hoàn thành báo biểu, cùng với danh sách và tài liệu khác ngành cũng hết một ngày làm việc rồi, cô nhanh chóng tập trung vào công tác.

Gần giữa trưa thì điện thoại vang lên, cô bắt máy điện thoại.

“Alo?”

“Mạn Mạn, giữa trưa cùng nhau ăn cơm!”

Nghe thấy tiếng nói sức sống mười phần, Ô Tiểu Mạn nở nụ cười: “Cậu không cần ở cùng, hoàng đế lớn và hoàng đế nhỏ nhà cậu sao?”

“Haiz, hoàng đế lớn nhà mình hôm nay đi họp ở Cao Hùng! Chỉ có hoàng đế nhỏ đi theo mình thôi.” Nhạc Vô Mỹ vô cùng vui vẻ, quần gia không ở nhà, con chim vui vẻ như cô đương nhiên muốn bay ra ngoài.

“Cậu xác định anh ta sẽ không đột nhiên xuất hiện chứ?”

“Không đâu, xác định mà, nhanh nhất buổi tối anh ấy mới về được.”

“Hẹn ở đâu?”

“ ‘Tiểu Dụ quyền’ gần công ty cậu?”

“Được, vậy lát nữa gặp.”

Sau khi định địa điểm, Ô Tiểu Mạn tiếp tục công tác, mãi cho tới lúc nghỉ trưa mới xách túi đi tới nơi hẹn.

Nhạc Vô Mỹ đã tới sớm chiếm bàn trước phát tay với cô. “Mạn Mạn, bên này!”

“Di.” Bé trai ngồi bên cạnh Nhạc Vô Mỹ, thấy cô thì ngoan ngoãn chào.

“Tiểu Hoàng ngoan.” Ô Tiểu Mạn còn chưa ngồi xuống, trước tiên phải xoa khuôn mặt trắng trẻo của thằng nhóc rồi mới trêu chọc bạn tốt: “Mình phải giữ bí mật cuộc hẹn ngày hôm nay không?”

“Cậu nhất định phải nói thực đấy!” Cô ấy sợ tới mức suýt nữa quỳ xuống. “Toàn bộ hành trình của mình đều xin phép thành thật, nếu anh ấy tra ra sự thật mình đi không giống mình nói thì mình xong đời!” Cô chính là tiêu chuẩn của chồng quân nghiêm.

Ô Tiểu Mạn cười lắc đầu. “A Mỹ à, chẳng lẽ hoàng đế nhà cậu còn sợ cậu đưa con trai kiêm bụng lớn sáu tháng đi hẹn hò với người đàn ông khác?”

“Khó nói lắm, tên kia có tố chất thần kinh!”

“Ừ, vai nam chính trong shoujo manga có hợp với nguyện vọng của cậu không?” Nói xong, chính cô cũng muốn bật cười.

Nhạc Vô Mỹ đầu đầy vạch đen. Đúng là tuổi trẻ không hiểu chuyện! Truyện tranh đúng là chỉ có thể nhìn, cái gì nam chính bá đạo thích ăn dấm chua, ham muốn giữ lấy mạnh, trong hiện thực gặp được một nửa có tố chất thần kinh, thần kinh không ổn định thì bọn họ cũng thần kinh lây rồi.

“Không đâu, con sẽ nói với cha, hôm nay mẹ ăn cơm với dì Tiểu Mạn,” Tiểu Hoàng bốn tuổi nghe người lớn nói chuyện, ở bên cạnh ủng hộ mẹ.

“Đúng rồi, Tiểu Hoàng ngoan nhất.

Nhạc Vô Mỹ cảm động ôm chặt con trai, Ô Tiểu Mạn bị đôi mẹ con dở hơi này .

“Tiểu Hoàng, con hiểu lầm rồi, mẹ con thích nhất đáng về cha con hiểu lầm ghen.”

“Này này này, đừng dạy hư con mình!”

Tiểu Hoàng vẽ mặt nghi ngờ nhìn dì Tiểu Mạn trước mắt, rồi lại quay đầu nhìn mẹ mình, nghĩ xem đoạn nói chuyện vừa rồi là thực hay giả.

Nhạc Vô Mỹ vốn định đổi đề tài, đồng thời có một người bước tới nói xen vào.

“Xin chào, Tiểu Mạn.”

Ba người quay qua nhìn về nơi phát ra tiếng nói, người tới là bạn làm không cùng ngành của Ô Tiểu Mạn.

“Xin chào.” Cô mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

“Thật khéo, có thể cùng dùng cơm không? Đây chính là bạn của em sao?” Trên mặt Triệu Tuấn Dũng nhiệt tình tươi cười, bộ dạng muốn ngồi xuống.

Thật ra vừa rồi anh đi hỏi, biết rõ Ô Tiểu Mạn có thể sẽ tới đây nên mới chạy tới tình cờ gặp. Hai người ở khác ngành, bình thường gặp nhau không nhiều nên anh muốn tranh thủ thời gian cơm trưa để gần nhau hơn.

“Xin lỗi, con trai bạn tôi sợ người lạ, để lần sau đi. Cô nói mang gợn áy náy. Mà Tiểu Hoàng ngồi bên cạnh, nghe thấy dì Tiểu Mạn nói như vậy, tiểu quý ông cụ non, vô cùng phối hợp rụt vào lòng mẹ.

“Mẹ...” Giọng của tiểu tử kia có vẻ bất an.

Trên mặt Triệu Tuấn Dũng có vẻ hơi xấu hổ, chuyện này không ở trong dự đoán của anh.

“À, vậy thì lần sau đi, có cơ hội thì cùng nhau ăn cơm, về công ty gặp.” Không muốn cho đối phương để lại ấn tượng xấu, anh quyết định rất nhanh.

“Bye bye.” Ô Tiểu Mạn cười phát tay. Trong nháy mắt, trước bàn ăn chỉ còn lại ba thành viên.

Về mặt Nhac Vô Mỹ như tìm được chuyện gì, trong miệng chặc vài tiếng.

“Chặc chặc chặc, Mạn Mạn, giá thị trường càng ngày càng tốt hả ~” Giọng cô cực kỳ mập mờ.

Người nào đó liếc xéo nhìn cô. “Nhàm chán.”

“Kìa kìa, vừa rồi là ai thế?”

“Đồng nghiệp của mình.”

“Tên gì thế?”

“Sao, cậu có hứng thú à?”

Về mặt Nhac Vô Mỹ giống như mèo bị giẫm phải đuôi, suýt nữa nhảy dựng lên. “Đừng nói lung tung!” Nếu như bị hoàng đế nhà cô hiểu lầm thì cô nhất định sẽ chết! “Nói đi, anh ta muốn theo đuổi cậu sao?”

Ô Tiểu Mạn thở dài. “Không biết, chắc thế. Anh ta hẹn mình một, hai lần nhưng mình chưa đồng ý.”

“Sao không đồng ý? Mình thấy người nọ cũng bộ dạng con người mà.”

Rất nhiều người đều có bộ dạng con người, chẳng lẽ chỉ thấy là mình phải tiếp thu?” Cô liếc cô ấy, khinh khỉnh ngụy biện.

“Vẫn là rất hợp mặt, nếu không cậu muốn làm bà cô già à?”

Cô mới có hai mươi sáu tuổi thôi! Ô Tiểu Mạn lắc đầu, đơn giản đáp lại, “Còn không gặp được người thích hợp.” Cô là người chậm nóng, kỳ quan sát vô cùng lớn. Cộng thêm đối phương không phải người cùng ngành, trước khi không xác định được cá tính của người ta, cô rất khó bước ra bước đầu tiên.

Nhưng đối với giải thích của cô, Nhac Vô Mỹ lại lộ ra vẻ mặt cười gian bắt được cô giấu đầu lòi đuôi.

“Mình biết rồi, cậu đang đợi Thang Hằng đúng không?”

Ô Tiểu Mạn nghe vậy thì trên trán rơi xuống đầy vạch đen, không hiểu làm sao đột nhiên có thể nhắc tới cái tên mấy trăm năm không có liên lạc. “Thang Hằng?”

“Đúng rồi, tình yêu cũ vẫn là đẹp nhất, đúng không!”

Đúng cái đầu ấy. “Cậu ăn no xong về nhà ngủ đi.” Ô Tiểu Mạn nhìn trời không nói gì.

Nói đến chuyện của Thang Hằng vào cô, nhớ lại năm cấp ba.

Bọn họ năm đó, một người là đội trưởng đội bóng rổ nổi tiếng trong trường, một người là lớp trưởng lớp học vạm vỡ trong suốt, bọn họ nhìn như bắn đại bác không tới, lại trở thành mối tình đầu của nhau. Hai người ở chung một chỗ mặc dù không oanh oanh liệt liệt nhưng chậm rãi đã hơn một năm, mãi cho tới ngày tốt nghiệp.

Nhà cô vốn không giàu cũng không nghèo, trước khi tốt nghiệp mấy tháng, công ty mà cha mẹ cô làm đóng cửa, hai cây trụ kinh tế lớn trong nhà đồng thời thất nghiệp, may mắn cha mẹ cần kiệm có tiền gửi ngân hàng, không tới mức lập tức lâm vào cảnh cảnh nhưng hai người cũng chẳng biết lúc nào mới có thể tìm được công việc mới, bởi vậy triệu tập hai đứa nhỏ trong nhà mở hội nghị gia đình. Cuối cùng quyết định, cô là con gái lớn, sắp tốt nghiệp đi học đại học, tạm thời đến nhà dì ở Đài Đông.

Bởi vậy, đương nhiên cô cũng lựa chọn đại học ở đó, ai ngờ bạn trai đại nhân của cô, Thang đại thiếu gia bởi vì cô có thể đến nhà anh, hoặc anh ra ngoài thuê phòng, dù sao Thang đại thiếu gia cũng không thiếu tiền, hai người ở cùng một chỗ.

Cô phản đối, anh phát điên. Người nào đó đơn phương âm ỉ nhiều lần vì đề tài này, ngày tốt nghiệp cô kiên trì theo kế hoạch tới Đài Đông, sau khi ra trường, bọn họ không còn qua lại nữa.

Cô từng cố gắng gọi điện thoại Nghe An Bân và Chúc Bách Diệp để liên lạc với anh, ban đầu hai người muốn cô đừng gọi cho Thang Hằng để anh tỉnh táo lại, cuối cùng qua một thời gian, bọn họ lại nói cho cô biết Thang Hằng đã đi Anh.

Cô tới Đài Đông, anh bỏ chạy tới Anh, không nói lời nào... Đối với kẻ ngây thơ như anh, cô không phản bác được, dứt khoát làm thỏa mãn ý định của anh, không hề cố gắng liên lạc, lại không nghĩ rằng sau một thời gian ngắn cô không còn liên lạc thì Vô Mỹ lại nói cho cô biết, Thang Hằng đang tìm kiếm tin tức về cô. Cô biết rõ nhưng ngoại trừ không nói gì, thì vẫn không nói gì.

“Nói thật, Thang Hằng thật sự si tình với cậu, cậu thật sự không thể suy nghĩ thoáng một chút sao?” Nhạc Vô Mỹ dường như không thấy mặt mũi bạn tốt đang đầy vạch đen, tiếp tục cổ vũ.

Cũng vậy.

Mặc dù cô không liên lạc với Thang Hằng nhưng bên cạnh cô còn có người có thể bán đứng tin tức kèm bạn tốt giúp người ngoài của cô, cô cảm giác mình không chụp chết Vô Mỹ tâm địa thiện lương này một chút thì không được.

“A Mỹ à, cái tên ‘si tình’ đã không liên lạc với mình cũng đã 7, 8 năm rồi, cậu tỉnh táo lại đi.” Cô bắt đầu dĩ gờ tỉnh cô ấy.

“Nhưng mà cậu ấy có liên lạc với mình mà.”

“Sao cậu không nghĩ là cậu ta muốn theo đuổi cậu?”

Nhạc Vô Mỹ lộ vẻ mặt như bị người hất nước bắn, vẻ mặt hoảng sợ, bởi vậy có thể thấy thâm uy của hoàng đế nhà cô ấy. “Đừng nháo! Cậu ấy gọi tới đều hỏi cậu có quen bạn trai không!”

“Vậy anh ta có nói cho cậu biết, anh ta có bạn gái hay không?”

“Không.”

“Cậu không nghĩ là, anh ta ở Anh đã có bạn gái mới, chỉ thuận tiện quan tâm một câu thôi?”

“Ặc....” Nhạc Vô Mỹ lúng túng. Cô đúng là chưa nghĩ qua khả năng này.

“Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều, nên tới sẽ tới, không tới nghĩ cũng vô dụng.” Dù nói thế nào, năm cuối cùng cấp ba, Vô Mỹ và d.d.lqđ Thang Hằng cũng chơi với nhau. Lâu lâu gọi điện thoại hỏi thăm bạn bè cũng, thuận miệng nhắc tới người yêu cũ, quan tâm vài câu cũng không phải chuyện gì không tốt, Ô Tiểu Mạn an ủi cô đừng suy nghĩ quá nhiều.

“Đổi thành Nhạc Vô Mỹ nhìn trời. “Mạn Mạn, cậu không nên lại a di đà phật.” Cô mới có bao nhiêu tuổi, bây giờ muốn nhìn rõ cuộc đời không phải là quá sớm sao.

“Sống đơn giản mới tốt.” Cô bĩu môi.

“Không đúng, cậu phải tích cực một chút!” Dù sao mấy năm nay Nhạc Vô Mỹ cũng đã leo qua mấy đầu sóng, coi như cũng có một chút hiểu về cuộc sống, “Cậu xem, lúc đầu cả ngày mình nói shoujo mâng, nói về bạch mã hoàng tử, mặc dù rất buồn cười nhưng không phải về sau thật sự gặp được vương tử sao, cũng là hàng thật giá thật. Cho nên cậu nên tích cực một chút, treo mục tiêu bên miệng!” Cô cầm lấy tay con trai, hướng lên trời, kích động hô lên.

“A di đà phật.”

“....”

“Lão nạp đang đi trên con đường thênh thang tới mục tiêu.” “Cực kỳ thoải mái tự tại.

“Ô, Tiểu, Mạn!” Nhạc Vô Mỹ gần như muốn nhảy dựng lên.

Cô sẽ bị cái người mặt lạnh này làm cho tức chết!

“Alo?”

“Wey wey wey! Lại có Trình Giảo Kim mới rồi!” d.d.lq.đ Điện thoại vừa chuyển thì đầu kia lập tức có người bắt liên hồi.

Lại có?! “Ai?”

“Cùng công ty với Mạn Mạn, gần nhau, cơm trưa tình cờ gặp, cao lớn đẹp trai, dịu dàng hữu lễ, cậu xong đời rồi!”

Thang Hằng nghe được thì trán nổi gân xanh. Nếu không phải đầu bên kia là nhân viên tình báo trường kỳ của anh, thì nhất định anh sẽ rống lên với đối phương.

“Tôi tới Đài Loan rồi.”

“Hả? Cậu trở lại Đài Loan rồi hả?” Thật tốt quá. “Nhanh lên nhanh lên, cậu không nhanh một chút, Mạn Mạn cũng bị người theo đuổi rồi.”

“Không phải cậu nói là cô ấy không có bạn trai sao?”

“Không có bạn trai không có nghĩa là không có người theo đuổi cậu ấy, cậu không biết giá thị trường của Mạn Mạn rất tốt sao. Văn tĩnh, có khí chất, mỗi ngày đều yên lặng ngồi trong phòng làm việc cố gắng công tác, người ta chào hỏi với cậu ấy thì cậu ấy sẽ cười một cái, người nào tình ý đều sẽ bị cô ấy mê đảo!” Đây là tình tiết trong shoujo manga, nam chính có đôi mắt tinh tường có thể phát hiện được nữ chính an phận.

Thang Hằng nghe và tưởng tượng ra những hình ảnh này. Lúc trước chính anh chỉ lẳng lặng quan sát cô gái đó, dần dần bị cô mê hoặc. Anh nghe thấy thì cả người tức giận, đối với năng lực thích kể chuyện của Nhạc Vô Mỹ thật sự hân tởm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi còn đang xử lý công việc.” Anh d.d.lqđ không kiên nhẫn giật giật caravat. Vừa trở lại Đài Loan, anh còn rất nhiều chuyện bận rộn cần xử lý. “Mỹ Xan Ấm đã có người bàn bạc với tôi.”

“Oa, nhanh vậy sao!” Ai tin tức linh thông như vậy! “Cậu tính khi nào đi qua?”

“Ngày mai.”

“Được... À đúng rồi, nếu như cậu gặp được Mạn Mạn, không thể nói với cậu ngày là mình gọi điện cho cậu đâu!” Cô nhớ tới việc này, vội vàng nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu ấy chưa muốn hợp lại với cậu, bây giờ mình đang giấu cậu ấy mà giúp cậu!” Mặc dù từ đầu cô đã thừa nhận với Mạn Mạn rằng Thang Hằng có liên lạc với cô thì Mạn Mạn chỉ thờ dãi, không nói thêm cái gì. Nhưng dựa trên lập trường bạn tốt, Mạn Mạn không kiên trì nói về chuyện Thang Hằng, chuyện vụng trộm nói tin tức của cô ấy cho bạn trai cũ, vẫn nên xử lý trong âm thầm thì tốt hơn.

Hai chữ ‘hợp lại’ vang trong tai Thang Hằng giống như cây kim, châm vào khiến cả người không thoải mái. Trong ký ức của anh, trước kia anh và Tiểu Mạn không hề đề cập tới hai chữ ‘chia tay’. Đã không chia tay thì cần gì hợp lại?

Anh oán thầm trong lòng nhưng thông minh không nói lời oán hận ra miệng. Cô gái ở đầu kia mặc dù âm thầm hỗ trợ nhưng có cơ hội thì sẽ không bỏ qua việc quở trách anh, bây giờ cô ấy là người duy nhất đưa tin tình báo, anh không có ý định cãi nhau rồi đắc tội cô ấy.

“Biết rồi.” Anh buồn bực nói.

“Hừ hừ, nếu không phải mình cảm thấy Mạn Mạn rất thích cậu thì mình còn lâu mới làm chuyện bán bạn cầu vinh này.” Trước kia người này còn chưa phá băng với Mạn Mạn thì thái độ với các cô rất kém, không ít lần cô nghe được câu nói của cậu ta, trong lòng cũng bị thương vài lần, bây giờ cô có thể bắt kẻ hiềm khích trước kia mà hỗ trợ, cô chính là đại nhân có đại lượng.

“...” Tốt xấu gì năm nay Thang Hằng cũng đã 26 rồi, tính tình xúc động hồi còn học sinh cũng thu liễm, biết rõ giờ phút này phương pháp ứng đối tốt nhất chính là trầm mặc.

Biết sai có thể thay đổi là việc rất tốt, nhưng nếu Nhạc Vô Mỹ không phải là bạn tốt không bỏ được của người trong lòng anh thì anh cũng mặc kệ, càng không có khả năng để cho đối phương nói vài câu khiến mình uất ức.

Mặc dù anh rất muốn hỏi Nhạc Vô Mỹ bán bạn cầu vinh là cầu cái gì tốt, anh cũng không can đảm nghĩ vắn cách dùng thành ngữ của cô ấy vào lúc này.

“Công ty chúng tôi sắp tới có sản phẩm mới, tôi sẽ gửi cho chồng cậu.” Anh nhanh chóng vòng vo nói chủ đề khác.

“Sản phẩm mới?! Oa, cảm ơn!”

Nghe thấy người ở bên kia vui vẻ tung tăng như chim thì trong lòng Thang Hằng có suy nghĩ mơ hồ. Anh nghĩ, có lẽ anh biết Nhạc Vô Mỹ có được ‘chỗ tốt’ gì từ anh rồi.

Quả nhiên anh không tìm nhầm công việc.

12. Chương 5-2

“Tiểu Mạn, quản lý nói lát nữa ba rưỡi là có bữa ăn thử, có muốn đi ăn bữa ngon không?” Đây là nhân viên hành chính công ty, Phương Tinh Văn đi vào ngồi bên cạnh chỗ Ô Tiểu Mạn thông báo.

Bốn nhãn hiệu dưới cờ Mỹ Ẩm Xan, toàn bộ chi nhánh cộng lại được mười lăm nơi, nhân viên tuyển phục vụ ăn uống có cả ngàn người, nhưng tổng công ty chỉ có năm nhân viên hành chính xử lý các báo cáo của các nơi trong cả nước, mọi người cùng làm việc trong một căn phòng, tình cảm rất hòa hợp.

“Được rồi, cảm ơn đã cho em biết.” Ô Tiểu Mạn mỉm cười. Mặc dù không phải người nếm thử chuyên nghiệp, nhưng mỗi lần mở buổi ăn thử, chỉ cần nhà máy đồng ý, quản lý của bọn họ đều mở ra để nhân viên trong công ty tự do tham dự.

“Tốt quá, tiết kiệm được bữa trà chiều.” Đối phương lộ ra nụ cười gian.

Cô mỉm cười lại, công việc này đúng là rất tốt.

“Có ai biết hôm nay là công ty nào không?” Bên cạnh có người hỏi.

“Không thấy nói, không có một chút tin tức nào.”

“Đột nhiên như vậy?”

“Quản khí gió là ai, nhất định có đồ ăn ngon.” Trước mắt, bốn nhãn hiệu dưới trướng Mỹ Ẩm Xan đều là giá cả vừa phải, hương vị không tốt sẽ không lọt vào mắt mấy người cuồng thức ăn ngon trong phòng nghiên cứu phát triển.

“Nói cũng đúng, đợi ăn ngon thôi!”

Sau khi vài người lú lú thảo luận đều quay đầu lại tự làm việc, mãi cho tới ba rưỡi chiều.

Khoảng ba giờ, thám tử Phương Tinh Văn đã lén chuồn ra ngoài dạo một phòng, báo cáo là công ty bên kia đã tới, quản lý đang tiếp đãi và thảo luận hạng mục công việc, đợi lát nữa có thể ăn thử thì lại thông báo.

“Tên công ty là ‘J&P’!” Cô còn thuận tiện báo lại tên của công ty.

“J&P?” Có người hiện dấu hỏi to đùng trên mặt.

“Tiệm bánh lâu đời ở nước Anh.” Ô Tiểu Mạn giải đáp cho đồng nghiệp. Cô biết rõ hãng bánh này, Vô Mỹ đã chia sẻ với cô mấy lần bánh của hãng này, ăn có thể cảm nhận hương vị của nguyên liệu nấu ăn, vị nhẹ nhàng thoải mái, hương thơm nồng đậm, là mỹ vị ăn được một lần sẽ khó quên.

Câu chuyện về nhãn hiệu càng khiến người khác say sưa, Peter là một người chồng tình cảm nồng nàn, vì người vợ sức khỏe không tốt nhưng thích ăn món điểm tâm ngọt mà cố gắng học làm món điểm tâm ngọt sau đó mở cửa hiệu, cũng bởi vì câu chuyện này mà rất nhiều khách hàng bí mật gọi tiệm bánh này là ‘Trần ni bà nội’

“À, chị nhớ rồi! Logo của bọn họ là một đôi vợ chồng!” Một đồng nghiệp khác là Lâm Di Nhu nhớ ra.

J&P đã sáng lập được hơn một thế kỷ, mặc dù không được trao quyền nhập khẩu cũng không có cửa hàng ở châu Á nhưng bánh của bọn họ rất nổi tiếng ở châu Âu, công nhân viên trong Mỹ Xan Ắm đều có hứng thú và nghiên cứu về thức ăn, đương nhiên có biết về nhãn hiệu này.

“Công ty đó định mở cửa hàng ở châu Á sao? Tôi nhớ mấy năm trước Nhật Bản nói sẽ mở nhưng rồi không có tin tức, không thể tưởng tượng được có thể tới chỗ chúng ta!”

“Cái đó không phải là chuyện chúng ta có thể khống chế, quan trọng là –” Phương Tĩnh Văn lộ nụ cười thần bí. “Tôi vừa nghe nói đại diện của bọn họ rất ưu tú ~”

Lời vừa nói ra, một đám phụ nữ đang có hứng thú thảo luận về thức ăn lập tức trở mặt, giống như cá thấy thức ăn, than thở rồi đuổi theo hỏi chi tiết.

Chỉ có Ô Tiểu Mạn còn giữ tỉnh táo ngồi tại vị trí. Cô có hứng thú với thức ăn con, nhưng đàn ông thì cô sẽ không lộn xộn. Cô mỉm cười nghe náo nhiệt trong văn phòng, tiếp tục xử lý công việc trong tay, cho tới khi có bạn đồng nghiệp tới thông báo đi ăn thử.

Cả đoàn người vui vẻ đi tới phòng họp, từ xa đã có thể nhìn thấy tình hình phòng họp sau lớp kính thủy tinh.

Trước bàn hội nghị hình chữ U có 7, 8 nhân viên đang tập trung ngồi một chỗ, bên trong có cả chủ quan và các nhân viên trong phòng nghiên cứu phát triển, đại diện công ty bên kia thì ngồi ở chỗ cao nhất, từ bên ngoài phòng làm việc có thể nhìn thấy gò má của anh ta.

“Cảm giác rất được, dường như rất phong nhã!”

“Thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ!”

Mấy người phụ nữ nhân lúc còn chưa đi vào phòng họp, nhỏ giọng bàn tán.

Ô Tiểu Mạn đi sau cùng đám người, sau khi nhìn thấy một bên mặt của đại diện thì thất thần.

Thang Hằng?

Cho dù còn cách nơi đó một đoạn nhưng ngũ quan thâm thúy, sống mũi cao, làn da khỏe mạnh do thường xuyên vận động phơi nắng và thân hình cao lớn dưới tây trang, cùng với cái đầu nhím giống như băng hiệu, không hề liễu lĩnh mà giống như có vài phần nội liễm, tất cả những điều quen thuộc đều nói cho cô biết, người trước mắt chính là cái tên đã biến mất nhiều năm!

Hôm trước cô mới nói chuyện về anh mà thôi, không phải anh đang ở nước Anh sao?

Trong lòng hiện ra nhiều vấn đề, nhưng về mặt cô không thay đổi, đi theo đồng nghiệp đi vào.

Sau khi gõ cửa, vài người nói đuôi nhau đi vào phòng họp, người bên trong cũng ngừng đầu lên.

“Thang tiên sinh, mấy vị này đều là nhân viên hành chính tài vụ của chúng tôi.” Trần giám đốc đã trưng cầu ý kiến của đại diện công ty, sau khi đoàn người Ô Tiểu Mạn xuất hiện thì lại giới thiệu lần nữa.

“Hoan nghênh các vị đưa ra bất kỳ ý kiến nào.” Thang Hằng đặc biệt đứng dậy nghênh đón, nở nụ cười, tiếng nói từ tính bật ra trong miệng anh. Tác phong nhanh nhẹn càng tăng thêm vẻ xuất sắc cho ngoại hình, khiến một nửa cô gái ở đó bị điện giật.

Trong lòng Ô Tiểu Mạn cũng bị đánh thẳng vào. Người này không giống quỷ ngậy thơ trong trí nhớ của cô!

Cô khó nén kinh ngạc, nhưng lại khôi phục bình thường trong nháy mắt. Người sẽ luôn thay đổi, hướng chỉ đã nhiều năm như vậy, nếu anh vẫn giống hồi cấp ba thì mới kỳ quái.

Ánh mắt Thang Hằng đảo qua đám người, cuối cùng dừng trên người Ô Tiểu Mạn, nở nụ cười sâu sắc với cô.

Ánh mắt anh đã tập trung vào cô từ khi cô xuất hiện, trái tim vì sự xuất hiện của cô mà loạn nhịp, cho tới giờ vẫn đập loạn thình thịch, may mắn biểu hiện trên mặt anh không tới mức sục sạo, anh vẫn duy trì nụ cười lễ phép.

Rốt cuộc đã nhìn thấy cô ấy!

Sáng nhớ tới mơ, tư tư niệm niệm, người khiến anh điên cuồng, dẫn dắt toàn bộ suy nghĩ của anh, bây giờ đang ở trước mặt anh. Nếu không phải trường hợp không đúng, anh thật sự muốn gào to rống lớn để phát tiết một chút kích thích trong lòng.

Đáng tiếc bây giờ chỉ có thể cố nén.

Ô Tiểu Mạn phát hiện ra ánh mắt của anh, nhưng vẫn bình thường, cho dù trong lòng cảm thấy như thế nào nhưng trên mặt vẫn mang vẻ lễ phép khách sáo. Cô cũng như những đồng nghiệp khác, gặp mặt người xa lạ, mỉm cười với đại diện công ty, một đoàn người cùng ngồi xuống.

Hội nghị tiếp tục mở.

Mấy người xuất hiện không làm cho hội nghị gián đoạn quá lâu, lúc mời các nhân viên khác tới nếm thử thì đã nói xong điểm chính hoặc đợi sau này chính thức quyết định, thời gian về sau càng thoải mái, mọi người vừa ăn vừa thảo luận.

Trên bàn hội nghị, ngoại trừ bánh ngọt, còn có vài ấm trà, trong không khí tràn ngập mùi hương thức ăn ấm áp nhu hòa. Ô Tiểu Mạn yên lặng ăn bánh ngọt thủ công, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai nói nhỏ với bạn đồng nghiệp ngồi bên, ở phía trước vài người trong bộ phận nghiên cứu phát triển và quản lý, tiếp tục thảo luận về thành phần đồ ăn và các công việc liên quan, cùng với đại diện công ty là Thang Hằng.

Giọng nói tự tin trầm ổn không ngừng rơi vào trong tai Ô Tiểu Mạn.

“Thang tiên sinh, hình như vị bơ trong bánh Scone nhạt hơn thì phải?” Một nhân viên ngửi qua vị bánh Scone trong tay, sau khi nhắm nháp một miếng thì nói ra nghi ngờ.

“Đương nhiên.” Thang Hằng cười khẽ, “Jenny rất thích ăn đồ ngọt, trước kia vì muốn bà ấy vừa ăn lại vừa chăm sóc cho sức khỏe nên chồng bà lựa vị giác của bà, thật sự là tốn rất nhiều tâm sức. Tỷ lệ bơ trong bánh Scone là bí mật, nhưng tôi nói cho anh biết, thấp hơn bánh Scone bình thường rất nhiều.”

(– Tư Khang: bánh Tư Khang (Scone), là bánh mì nhanh kiểu Anh (Quick Bread), tên của nó là nơi lên ngôi của hoàng thất Scotland. Nguyên liệu chủ yếu: yến mạch, bột mì. Phân loại: bánh mì nhanh kiểu anh. Khẩu vị: Mặn, ngọt. Hình dạng: tròn, vuông hoặc thoi. Màu sắc: màu vàng óng ánh)

“Ha ha, không phải Thang tiên sinh đang nói giỡn sao? Chẳng lẽ J&P đánh chủ yếu vào sức khỏe chứ không bán bánh ngọt?” Một người bên cạnh nói tiếp.

“Không.” Anh mỉm cười lắc đầu. “J&P không bán bánh ngọt mà bán tình yêu.”

Rất nhiều người bị lời nói của anh hấp dẫn chú ý, Ô Tiểu Mạn ngồi nơi xa cũng ngược mắt nhìn lên, cả đám người vểnh tai lên nghe cẩn thận.

Thang Hằng nở nụ cười tự tin đón nhận ánh mắt của mọi người, đẹp trai ngồi ngồi, thông thả nói.

“J&P tồn tại hơn một thế kỷ, đến đời thứ sáu vẫn giữ vững và phát triển danh hiệu này, bởi vì bọn họ muốn bảo vệ tình yêu của Jenny và Peter. Trong mỗi món bánh ngọt mà Peter làm đều là tâm ý với Jenny, đó không phải là bánh ngọt mà còn là tình yêu của người chồng với người vợ.” Đối với ánh mắt mọi người, tiếng nói của anh từ tính mà giàu tình cảm, từ từ nói ra.

“chúng tôi hy vọng tất cả công ty và nhân viên công tác đều có thể hiểu được câu chuyện về nhãn hiệu. Mặc dù rất nhiều quốc gia hi vọng có thể được J&P đi vào, nhưng chúng tôi vẫn luôn duy trì thái độ quan sát, bởi vì chúng tôi hy vọng có thể tìm được bạn làm ăn có thể cùng sáng lập cửa hàng J&P, cũng có thể hiểu được tình yêu, đây là hi vọng của chúng tôi.”

“Thật lãng mạn....” Ô Tiểu Mạn nghe thấy có đồng nghiệp bên cạnh nói nhỏ.

“Thì ra là thế.” Giám đốc Trần ngồi gần Thang Hằng nhất lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Ô Tiểu Mạn cũng đồng thời hiểu được giám đốc Trần nghĩ gì. Không trách ở Đài Loan không có bất kỳ tin tức gì, đã tới Mỹ Xan Ắm. Mỹ Xan Ắm chính là công ty ông chủ lớn của tập đoàn Hồng Thiên sáng lập ra vì người vợ thích đồ ăn, là một câu chuyện tương tự.

Trong đầu cô nghĩ nghĩ, chợt phát hiện ánh mắt Thang Hằng dừng lại trên người cô, anh thông dong giải thích, đồng thời không biết khi nào thì cô lại nhìn vào anh, nụ cười sáng lạn của anh có chút quá phận.

Cô bình thường cho dù trời sập xuống cũng không có chút gợn song, vào lúc này trong lòng hiềm khi lắm lắm. Thang Hằng thật sự đã thay đổi rất nhiều, mặc dù bề ngoài không thay đổi nhiều lắm, nhưng ăn nói trầm ổn tự tin, không còn là quỷ ngậy thơ trong hồi ức của cô nữa.

Trong quá khứ, anh nhìn cô quá mười giây là sẽ đỏ mặt, thường dùng các hành động không giải thích được để che giấu điều không tự nhiên của anh. Bây giờ anh lại nhìn về phía cô mà cười như hoa, quả thật là sĩ biệt tam nhật, cô phải lau mắt mà nhìn.

(Sĩ biệt tam nhật: Cả câu là “Sĩ biệt tam nhật, tiện đường quất mục tương khán, nghĩa là: Không gặp ba ngày, lúc gặp lại phải nhìn bằng cặp mắt khác)

Trong lòng không cách nào khắc chế so sánh anh trước mắt với anh trong quá khứ, nhưng biểu hiện ra ngoài, cô chỉ cười lễ phép với anh rồi cúi đầu ăn đồ.

Dù sao, cô cũng không biết quan hệ hiện tại của hai người là thế nào. Bạn học cũ? Cách tốt nhất là coi anh như đại diện công ty mới gặp mặt. Trong lòng cô nghĩ kỳ quái.

Thang Hằng thấy phản ứng của cô thì nụ cười treo bên môi, trong lòng không hiểu đang nghĩ gì. Bên người nhanh chóng có người đưa ra câu hỏi, ánh mắt anh rời đi chỗ khác, lại đưa chú ý vào công việc

Thoải mái trò chuyện, mục đích của hội nghị này tiến hành rất tốt.

“Thang tiên sinh, cảm ơn vì hôm nay trong lúc cấp bách ngài đã nhận lời mời của chúng tôi...” Giám đốc Trần bắt đầu, toàn bộ công nhân viên đứng lên cung kính với vị đại diện công ty này.

“Rất hân hạnh được biết các vị.” Anh bắt tay với vài nhân viên tham dự hội nghị.

Cả hội nghị anh đều trò chuyện vui vẻ, gợn tay nhắc chân lộ vẻ tự tin và sức quyến rũ cá nhân, những tiếng xì xào bàn tán đã nói cho Ô Tiểu Mạn biết, có vài cô gái bị anh thu hút, trong mắt tỏa ra hình trái tim. Cô không hề cảm thấy ngoài ý muốn, Thang Hằng là vật sáng trời sinh, trước kia ở trường học, bộ dạng ‘Muốn gần tôi thì phải dựa theo quy củ của tôi’ còn có thể mê đảo một đám nữ sinh, huống chi anh còn mang theo khuôn mặt tươi cười khéo léo.

Người này thật sự không giống lúc trước.

“Đúng rồi, giám đốc Trần, xin hỏi quý công ty mấy giờ tan tầm?” Thang Hằng đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Năm giờ.” Mặc dù giám đốc Trần thấy khó hiểu nhưng không hề giấu diếm. “Thang tiên sinh có vấn đề gì sao?”

“Cảm ơn, tôi không có vấn đề gì.” Anh mỉm cười nói cảm ơn. “Tôi chỉ đang nghĩ, khi nào thì tôi nên tới đón bạn gái của tôi.”

Lời vừa nói ra, toàn bộ người trong phòng họp thất thần, Ô Tiểu Mạn suýt nữa bị sắc nước miếng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy tên kia cười dịu dàng nhìn cô, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi bất an, trong đầu trống rỗng.

Người này định làm cái gì?

Qua nhiên, Thang Hằng không phụ kỳ vọng của cô, anh rời khỏi đám người vây quanh, trực tiếp đi tới trước người cô, ném cho cô một câu, “Tiểu Mạn, năm giờ anh tới đón em.”

Dù bình thường cô tỉnh táo thế nào, vào lúc này cũng không thể che giấu kinh ngạc trên mặt.

Cô không ngờ Thang Hằng lại làm như vậy.

“Tiểu Mạn, đã nghe chưa?” Giọng nói và nụ cười của anh cực kỳ dịu dàng, giống như có thể tan thành nước.

Khi nghe anh gọi đến tên của nhà gái thì có thể biết quan hệ hai người tuyệt đối không phải gặp lần đầu tiên, về mặt của các đồng nghiệp bắt đầu khác nhau, nhất là các đồng nghiệp nữ, bất quá bắt đầu thiêu đốt.

“Ừ.” Ô Tiểu Mạn nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, bắt đầu dĩ nhiên nhẹ một tiếng.

Người nhìn như thay đổi, nhưng hành động nhất thời không báo trước, khiến cô có cảm giác quen thuộc từ lâu. Cô không thể lý luận với anh dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, đương nhiên chỉ có thể đáp ứng.

“Anh sẽ gọi lại cho em.” Nụ cười của anh khi nghe thấy tiếng cô càng sáng lạn.

Khi Thang Hằng rời đi cùng đám người giám đốc Trần, nữ chính trong đề tài, không ngoài ý muốn bị một đám đồng nghiệp nữ bao vây.

13. Chương 6-1

Thang Hằng chờ ở đại sảnh cao ốc, nhìn cửa thang máy mở ra, bóng hình xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt hai người nhìn vào nhau, Ô Tiểu Mạn từ từ đi về phía anh.

Trên mặt anh nở nụ cười.

“Xe anh dừng ở bên kia.

“Ừ.” Không tiếp đón, không có cái ôm nóng bỏng cửu biệt trọng phùng. Hai người mang thái độ giải quyết việc chung đi vào thang máy, tới bãi đỗ xe ngầm.

Anh đi phía trước, đi thẳng tới chỗ chiếc xe rồi dừng lại, ga lăng giúp cô mở cửa xe.

Xe quý, bạn trai anh tuần! Hình ảnh trước mắt quả thật là hoàn mỹ, đáng tiếc cô không phải công chú. Ô Tiểu Mạn giật nhẹ khóe môi, trong lòng tự giấu một chút, cho tới khi anh ngồi vào trong xe.

Thang Hằng đi theo phía sau cô cũng lên xe, anh khởi động xe nhưng không vội rời khỏi bãi đỗ xe ngầm, chỉ mở điều hòa trong xe, tránh cho hai người ngột ngạt chết bên trong.

Sau đó, nụ cười của anh biến mất, kéo kéo caravat, sờ sờ tay lái nhưng không dám nhìn cô, không có thêm hành động nào, trong xe lâm vào bầu không khí im lặng kỳ lạ.

Ô Tiểu Mạn không hiểu bây giờ là tình huống nào, hàng lông mày khẽ nhíu, ánh mắt nhìn về phía anh.

Ài ngờ người đàn ông vừa rồi còn cười tươi như hoa nhưng bây giờ lại có dáng vẻ bất an, đầu ngón tay gõ gõ trên tay lái, sau đó mới nhìn vào ánh mắt cô, mở miệng.

“Sao?”

Làm sao?

Giọng điệu này, người bên ngoài không hiểu còn tưởng rằng cô thiếu nợ anh?

Giọng điệu đương nhiên này khiến Tiểu Mạn nhất thời ghen hờn trên trời.

“Không phải anh tìm em sao?”

“Ừ.”

Thang Hằng rên một tiếng, Chỉ có hai người cùng một chỗ càng khiến thần kinh anh căng thẳng hơn anh tưởng, quá nhiều tâm tình cuộn cuộn dâng lên, kể cả áy náy khi anh không chào mà đi, kể cả hương thơm

nhàn nhạt từ bên người cô truyền tới... Cặp đùi hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, quần bó ôm trọn đùi, cùng bộ đồng phục kia không giấu được nơi tròn trịa rất đẹp, còn có trước kia anh từng ôm cô, mái tóc đen nhánh luôn quanh quẩn bên chóp mũi anh, khiến anh ngứa lòng... anh nhớ cô muốn chết.

Đối với những thứ trước kia mình danh chính ngôn thuận có được nhưng bây giờ tất cả đều ở trong trạng thái không rõ, lập tức đối diện với những hấp dẫn này, cũng không thể trách anh lúc này không thể sử dụng khéo léo và trầm ổn trên thương trường, toàn bộ bị phá vỡ hết.

Lòng bàn tay anh đỏ mề hôi, tim đập nhanh khiến người hơi mệt, trong cảm xúc khẩn trương còn chút chột dạ. Thở khắc tính nợ cũ đến, không biết bây giờ mỗ bụng tạ tội có kịp không?

“Đã lâu không gặp.” Dùng lời dạo đầu thế này có hỏng bét quá không.

“Ừ.” Ô Tiểu Mạn dịu dàng trả lời.

“Em...” Anh bất an vụng trộm dò xét cô. “Không tức giận sao?”

Cô liếc mắt nhìn anh, mới biết người này sợ cô tính nợ cũ. Chỉ vài câu ngắn ngủn cũng khiến cô hiểu ra, cái vị Thang tiên sinh tự tin ưu nhã đã biến mất, người bên cạnh là Thang Hằng mà cô quen thuộc. Quả thật là đã lâu không gặp.

“Có thì thế nào, không có thì làm sao?” Trong lòng cô thở dài.

“Có thì anh nói xin lỗi, không thì tốt quá.” Anh trả lời đương nhiên.

Ô Tiểu Mạn liếc mắt, cảm giác mình thật sự sẽ bị anh đả bại.

“Anh nên xin lỗi.”

“Được rồi, anh không cố ý.” Anh mềm giọng, giả bộ đáng thương. “Khi đó em đi Đài Đông, nhà anh lại không để cho anh qua đó, anh lại không muốn ở lại Đài Bắc, cho nên mới chạy tới nước anh. Anh xin lỗi mà.”

Đừng thấy anh mười mấy tuổi cao lớn như vậy nhưng thật ra trong lòng vẫn chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, thấy mối tình đầu nói sao cũng muốn rời mình đi, khó tránh khỏi cảm giác mình không được coi trọng, tâm tình vừa lên thì đi xa quê.

Nhưng khi tới nước Anh, sau khi tỉnh táo lại, anh đã thực sự không chào mà đi, cộng thêm anh biết tình tình xông lên đầu khiến anh không dám liên lạc, chỉ sợ cô tức giận không nghe anh giải thích, nói ra lời gì đó không thể văn hồi... kết quả kéo dài như vậy, lá gan càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thành tình huống như hiện tại.

“Ai nói với anh chuyện này?” Cô liếc mắt nhìn anh.

“Bằng không thì sao?”

“Chuyện vừa rồi ở công ty.”

“Chuyện anh nói em là bạn gái anh?”

Cô gật đầu.

“Sự thật mà.”

“Ai nói?”

“Anh.”

“... Thang Hằng, anh có nhớ chúng ta đã 7, 8 năm không gặp nhau rồi không?”

“Lúc trước chúng ta không có nói chia tay.” Anh vẫn cắn chặt điểm đó.

Nói đùa gì vậy, đuổi tới thì là của anh, người khó tránh khỏi ngu xuẩn, hơn nữa lúc đó tuổi còn trẻ. Dù sao đánh chết anh cũng không buông tha quyền sở hữu.

“Trước tiên phải nói, ở nước ngoài anh không có làm loạn!” Tóm lại bất chấp tất cả, phải thoát tội cho mình rồi nói sau.

Ô Tiểu Mạn nghe vậy thì ngẩn người. “Anh nói cái gì?”

“Từ trước tới nay anh đều chỉ có em.” Anh bắt anh liếc cô một cái, vừa rời tầm mắt, sau đó nhỏ giọng bổ sung, “Thủ thân như ngọc.”

Ô Tiểu Mạn suýt nữa sắc cười.

Cái thành ngữ này dùng ở đây, không hiểu sao lại có cảm giác buồn cười.

Nhìn cổ và tai người nào đó đã đổ lên, lời cô muốn nói cũng đã quên, trong lòng nhanh chóng tràn ngập cảm giác ngọt ngào khiến người khác không kịp phản ứng, lập tức đỏ khóc đỏ cười.

Một cảm xúc ở sâu trong cơ thể, gần như khiến phần đã quên sự tồn tại của anh, dần dần trở lại trong ý thức của cô.

Từ cao trung đã thế, anh ở trước mặt người khác đều là tràn đầy tự tin, là người lãnh đạo vĩ đại, ở trước mặt cô, nếu không phải là một tiểu quý thì lại như một người thẳng thắn, tâm tình gì cũng hiện trên mặt, có lời gì cũng không giấu được, toàn bộ đảo ngược cho cô.

Mặc dù cô nhìn tỉnh táo nhưng khi đối mặt với Thang Hằng thì luôn đắn đo do dự và vô lực. Không hiểu người này là khắc tinh của cô, hay nói anh đã ăn hết cô.

“Nói với em cái này làm gì?” Ô Tiểu Mạn biết rõ, anh vẫn có thể ảnh hưởng cô như trước, bởi vì vị trí của người này trong lòng cô không thay đổi.

Đối với hành động đỏ khóc đỏ cười của anh, cô cũng chỉ thở dài,

Đây là nghiệt duyên gì hả?

Thang Hằng trộm nheo mắt nhìn cô, thấy cô không có phản ứng xấu, mơ hồ nở nụ cười, trong lòng anh nhẹ nhàng thở ra. “Sợ em hiểu lầm.”

“Không biết là bây giờ giải thích quá muộn sao?” Nếu cô hiểu lầm thì đã hiểu lầm từ 7, 8 năm trước rồi, đến lượt anh về giải thích sao.

Nghe vậy thì anh ngược mắt nhìn thẳng vào cô, chậm rãi nói: “Anh có lòng tin với anh và em.”

Chỉ một câu bình dị, lại bao hàm trả giá và tín nhiệm cho mối tình đầu thời học sinh.

Bọn họ hiểu nhau, bởi vì tính cách của Tiểu Mạn nên hai người rất ít khi khắc khẩu, tất cả tranh chấp cuối cùng đều đi về hướng bao dung, cô có tính nhẫn nại với anh, thái độ thành thực của cô ảnh hưởng quá sâu tới thời thiếu niên xúc động của anh, tương tự, khiến anh giao hết toàn bộ không hề giữ lại, cho dù tốt hay xấu, tất cả đều giao ra, trong lòng cũng chỉ có cô, không thể chứa người khác.

Cá tính của anh vốn ngay thẳng, trong đầu lại càng cố chấp, khi đã xác định phương hướng mình đi, khó có thể thay đổi. Sau khi nhận định cô, cũng chỉ có cô.

Lời này thật là gian trá. Ô Tiểu Mạn nghĩ thầm.

Nhìn vẻ mặt vừa thành khẩn vừa nghiêm túc này, cảm giác vô lực lại tìm tới cô. Người này chính là kiểu, đối mặt với người đáng ghét nhất định sẽ làm tới, đối với người trong lòng thì gốc móc tìm móc phổi.

Là người bị anh thích, cho dù anh làm ra chuyện ngu ngốc gì, cô cũng rất khó nghiêm nghị với anh, không thể cứng rắn.

“Thôi!” Cô than thở.

Dù sao trước kia cô đã không có cách với anh, không sai lần này.

Cả khuôn mặt Thang Hằng cũng sáng lên, nở nụ cười thật tươi.

“Không tức giận hả?”

“Không biết phải tức cái gì.”

Anh lại cười lớn hơn, anh biết là cô sẽ không so đo với anh. Anh dựa tới, gần như muốn đóng đinh người ngồi trên ghế lái phụ.

“Này....” Ánh mắt nóng bỏng của anh khiến cô cảm thấy không tốt, quả nhiên không ngoài dự liệu, cô còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, anh đã trực tiếp hôn lên môi cô.

Đôi môi tương gia, anh hoàn toàn bày ra bản năng sẵn thức ăn của phái nam, coi cô là chiến lợi phẩm khóa lại trong góc, vui vẻ gặm nhấm. Tay của anh không chờ đợi được mà đặt lên đường cong của cô, vuốt ve cách vật liệu may mặc.

Nhất cử nhất động của anh đều biểu đạt sự phấn khởi của anh, anh muốn cô.

Nụ hôn của anh rất sâu, anh bá đạo tiến vào, thân hình hai người sát vào nhau khiến Ô Tiểu Mạn không thể ngăn cản, cô cố gắng đẩy anh ra, rồi lại không thể ngăn cản hành động vuốt ve nơi tròn trịa, hai tay anh xâm chiếm thì hai bên không ngăn cản được, áo lại lộn xộn.

“Ừm... Thang Hằng...” Thật vất vả thoát được nụ hôn, hai tay cô chống người anh, thở dốc.

“Anh rất nhớ em..” Trên mặt anh bị tình dục che kín, ánh mắt nóng bỏng, giọng nói khàn khàn, mang theo chút thỉnh cầu và làm nũng.

Quá lâu, anh nhận được ở nước ngoài do cô không ở đó. Hôm nay người ở trước mặt, tự chủ của anh còn chưa cao tới mức đó.

“Tiểu Mạn...” Đôi bàn tay của cô hoàn toàn không ngăn được anh, anh nâng đôi tay cô lên, gò má khê cọ cầu xin.

Trong đầu Ô Tiểu Mạn có chút trống rỗng.

Cô biết rõ anh đang cầu khẩn cái gì.

Đây không phải lần đầu tiên.

“Anh, cái tên đầu heo này, chúng ta đang ở bãi đỗ xe!” Cô không nhận được mắng anh. Nói không chừng hình ảnh vừa rồi cũng bị camera quay lại.

“Chúng ta lập tức về nhà.” Anh ngẩng đầu.

“Không được.”

“Hu...” Anh nức nở nghẹn ngào, giả bộ đáng thương. “Anh sắp nổ tung rồi.”

Hai gò má Ô Tiểu Mạn đỏ lên, đánh anh một cái. Cô đã được chứng kiến người này vì muốn đạt được mục đích, không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Không nên quá mức, anh còn đang trong kỳ quan sát đấy.”

Con người đen đầy tình dục chớp chớp, sau đó trừng lớn.

“Cái gì kỳ quan sát?”

“Bạn trai cũ.”

“Bạn trai cũ?!” Cái quỷ gì! “Anh kháng nghị!”

“Bạn trai cũ, hoặc bạn trai cũ có thể hợp lại, cho anh chọn một.” Mặc dù không muốn tính nợ cũ với anh, nhưng mấy năm nay không có gì thay đổi, không thích hợp lắm, hơn nữa cô cũng cần thời gian thích ứng việc anh trở lại cuộc sống của mình.

“Bạn trai đương nhiệm làm sai bị trừng phạt.” Anh tình nguyện nhận phạt, cũng không muốn danh không chính ngôn không thuận, “Bạn trai trước...”

Bạn trai trước nghe thế nào cũng chói tai.

14. Chương 6-2

Ô Tiểu Mạn nghiêng mắt nhìn anh một cái. “Rất nhiều ý kiến phải không?”

“Không dám.”

“Cái nào?”

“Bạn trai cũ vừa hợp lại.”

“...” Anh nghĩ tiến độ vượt mức quy định là được. Ô Tiểu Mạn biết rõ trình độ kiên trì của anh, thời gian ngắn không có kết quả, bụng cô cũng đã đói. “Đi ăn cơm trước, tối nay lại thảo luận.”

“Được.” Hợp với ý của anh.

“Ăn ở đâu?”

“Nhà của anh.”

“...”

“Sao lại có ánh mắt kia?” Anh nghiêng mắt nhìn.

“Em sợ anh rắp tâm bất lương.”

“Em không đoán sai.” Anh đang rắp tâm bất lương.

“...” Quả nhiên vị Thang đại thiếu gia vừa tùy hứng vừa điên kia đã trở lại.

Năm cấp ba, cậu bé nào đó huyết khí mạnh mẽ rất tò mò cảm giác hôn môi, cười gian lần đầu tiên. Cô bé đáp ứng rồi, chỉ cần cậu có thể thi thắng cô thì cô sẽ dâng nụ hôn đầu.

Dưới sự hấp dẫn, cậu bé hăng say học bài.

Thắng lần đầu tiên, cậu ăn được, yêu cầu ban thưởng rất cao. Từ đó tiến lên top mười, rồi tới top 5, sau khi gỡ bỏ chức đội trưởng đội bóng rổ, càng tiến vào top 5. Cậu chăm chỉ học bài khiến tất cả mọi người kinh ngạc, chỉ có người trong cuộc mới biết chuyện gì xảy ra.

Cô bé vĩnh viễn nhớ rõ, khi cậu dùng bút huỳnh quang khoanh lên phần ‘xếp thứ hai’ trong phiếu điểm và ném cho cô, thì cô khấn trương đỏ mặt.

Cô đưa lần đầu tiên cho cậu, bọn họ đều là lần đầu tiên của nhau.

Bọn họ không chỉ là mối tình đầu của nhau, càng có nhiều lần đầu tiên và duy nhất.

Đối mặt với người đàn ông nào đó quá mức nghị lực, sau bữa tối, Ô Tiểu Mạn sẽ bị anh mang về chỗ ở của anh cũng không phải là chuyện khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

Người này giống như lư công, mà khi đối mặt với cô thì anh vừa kiên trì lại thường mềm mại như bông, cán cân nhanh chóng bị lệch về một phía.

Thang Hằng dẫn cô về chỗ ở của mình, một nơi hoàn toàn thuộc về anh.

So với ngôi nhà trước kia Ô Tiểu Mạn tới thì ở đây nhỏ hơn rất nhiều nhưng vẫn tinh xảo như vậy. Thiếu chút trang nhã của nữ chủ nhân nhưng nhiều hơn hào phóng của đàn ông.

Anh thường thức hình ảnh cô gái của mình đi đi lại lại bên trong nơi ở của mình, trong lòng sung sướng theo sát phía sau cô, giới thiệu cho cô.

Từ phòng khách đến phòng bếp, phòng sách, cuối cùng là phòng ngủ. Ô Tiểu Mạn vừa mới tới căn phòng liếc nhìn xung quanh, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị người ôm lấy từ phía sau.

“Thang Hằng!” Cô lại càng hoảng sợ.

“Ừ.” Anh ôm chặt cô, khuôn mặt chôn vào cổ cô, ngửi hương tóc của cô. “Tiểu Mạn, anh thật sự rất nhớ em...”

“Anh nói sẽ không xằng bậy...” Cô không cần nổi những cái cọ nhẹ và hai tay hạnh kiểm xấu của anh.

“Em tin sao?”

“...” Cái này bảo cô phải trả lời làm sao?

“Hơn nữa, đó là em nói, anh không đồng ý.” Mục đích của anh từ lúc bắt đầu đã bày rõ ràng ở đó. Anh ở nước ngoài có thể nhìn được, không có nghĩa ở trước mặt cô anh cũng là chính nhân quân tử.

Anh muốn cô, muốn rất lâu, rất lâu....

“Tiểu Mạn,,” Anh cọ cô, khi cô đang ôm ở thì đưa người trong ngực tới bên giường.

Ô Tiểu Mạn không phản kháng quá lớn, chỉ là cô có chút không xác định, cô có thể hiểu được dự vọng của Thang Hằng, lòng của cô muốn thuận theo anh nên mới theo anh trở về. Nhưng dù sao hai người cũng đã tách ra quá lâu, tiến triển thế này rất nhanh, lý trí khiến cô có chút không biết nên theo ai.

Lý trí và tình cảm cùng lôi kéo, khi cô còn chưa có phản ứng, Thang Hằng đã nhẹ nhàng thả cô xuống giường, đè người lên.

Anh khẽ hôn lên gương mặt cô, vành tai, bàn tay cách đồng phục vuốt ve cả người cô.

“Thang Hằng...” Cảm giác ngứa ngáy khiến cô bắt đầu phản kháng, cô kéo bàn tay xằng bậy kia nhưng nhanh chóng bị chế trụ.

Động tác của anh không thô bạo mà cực kỳ kiên định dẫn dắt cô, làm cô biết rõ anh sẽ không nhượng bộ.

“Thang Hằng...” Giọng điệu cô chậm vài phần, cố gắng thuyết phục anh dừng lại. Trong đầu cô không thể suy nghĩ gì, giống như bất đắc dĩ.

Nhưng, giống như công thủ ngay từ đầu, Ô Tiểu Mạn biết rõ, nếu như mình kiên định từ chối, nhất định Thang Hằng sẽ dừng lại, nhưng hết lần này tới lần khác cô không kiên định được. Mà anh cũng hiểu cô, lại càng kiên định hơn cô, giằng co một lúc, kết quả lập tức hiện ra.

Vạt áo đồng phục rời khỏi váy, Thang Hằng giúp cô cởi cúc áo ra, thời gian giống như trở lại ngày học cấp ba, hưng phấn xen lẫn sợ hãi, đầu ngón tay không nhìn được mà run rẩy.

Cô vẫn thuận theo anh.

Cô tiếp nhận anh rồi. Suy nghĩ này khiến anh hưng phấn run rẩy, trời mới biết anh sợ cô cự tuyệt anh nhiều thế nào.

Đối với một người đàn ông đã từng ném qua cá nước thân mật, qua nhiều năm như vậy, rõ ràng không thiếu mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ nhưng chỉ có thể cố nén, dùng hai tay để giải quyết, đây là cực hình buồn chán cỡ nào. Điều khiến anh kiên trì chính là cô, nếu như lúc này lại bị từ chối, nói không chừng anh sẽ hỏng mất.

Người đàn ông chưa thỏa mãn dự vọng thật là yếu ớt cũng rất đáng sợ.

“Tiểu Mạn.” Sau khi được cô ngầm đồng ý, anh vội vàng hơn.

Anh nhanh chóng cởi quần áo trên người cô, cũng cởi của mình, bối rối, suýt nữa vì quần mà trượt chân, quần áo cũng vừa lôi vừa kéo, áo sơ mi cao cấp nếu bị anh ngược đãi như vậy, chỉ sợ không mặc được mấy lần rồi phải bỏ.

Tất cả hành động của anh đều được Ô Tiểu Mạn nhìn trong mắt, trong lòng còn có chút không xác định nhưng khi nhìn thấy hành động ngốc của anh thì lại an định xuống.

Tim, trở nên mềm mại. Thang Hằng hấp dẫn cô, không phải vì bề ngoài của anh hoặc những điều kiện khác, anh hấp dẫn cô vì anh là người như thế. Thẳng thắn, thành khẩn của anh. Cô tin tưởng anh, ngoại trừ cô, anh không có người khác.

Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, tâm ý và chung thủy của anh đã là đủ với cô. Cảm động, ầm ập chảy vào trong lòng cô, cô đưa tay nhẹ nhàng phủ lên lồng ngực đập nhanh của người đàn ông, trấn an vội vàng xao động của anh.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên lồng ngực cường tráng lại nóng bỏng, có chút lạnh buốt. Thang Hằng bởi vậy ngược mắt lên.

Ngước trước mắt má phấn đỏ hồng, đôi mắt hạnh nhân ngập nước, dưới ánh nhìn của cô, anh bình tĩnh lại. Từ trước tới nay cô đều có ma lực trấn an anh. Tâm tình của anh luôn phập phồng vì cô, cho dù lên hoặc xuống, chỉ có người này có thể ảnh hưởng anh.

Anh tìm được một bao cao su chưa mở bao bì, mở ra đeo vào trước mặt cô. Cô đỏ mặt, ưm một tiếng phối hợp, đồng thời kích thích đối phương nhìn qua.

Anh như đứa nhỏ đói bụng đã lâu, tham luyện mút lấy, cả người cô non mềm, hoàn toàn trái ngược với cơ thể rắn chắc khỏe mạnh của anh, rồi lại phù hợp như thế. Ô Tiểu Mạn phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, đón nhận hai tay và những lời nói của anh, kích thích từ cảm nhận khiến cô choáng váng mê loạn.

Sau khi xác nhận bên dưới đã đủ ướt, Thang Hằng nâng chân cô lên đẩy mình vào, đau đớn xen lẫn với sung sướng, đồng thời khiến cả hai người đều hít sâu, độ ẩm trong căn phòng dường như tăng thêm vài phần. Anh hôn môi cô, hôn dịu dàng lên trán và mi mắt cô, dục vọng dần dần động.

Mồ hôi đầm đìa, mỗi một cái chạm xuống, anh lại nhìn qua dáng vẻ mê người của cô, thưởng thức vẻ ngược ngùng và tình dục trên má cô, cảnh đẹp như thế, kích thích tốc độ và lực đạo của anh, kích thích anh giữ ấy cô càng nhiều.

Ô Tiểu Mạn cắn môi dưới, đè nén tiếng kêu, thể năng của Thang Hằng rất tốt, vừa rồi còn kích động hơn so với quá khứ, cô đã lâu chưa làm, nơi đó siết chặt, động mạnh khiến cô gần như không chịu nổi.

“Tiểu Mạn, đừng đè nén....” Thang Hằng nằm trên người cô, lấy tay vuốt đôi môi cô, khàn giọng nói, “Ở đây chỉ có chúng ta.”

“Thang Hằng...” Được anh dẫn, cô thử để cảm quan dẫn dắt chính mình, phát ra tiếng ngâm. “A...”

Anh ôm chặt cô, đáp lại tiếng kêu của cô, càng xâm chiếm mạnh mẽ khiến cô hô lớn, tiếng rên rỉ hấp dẫn càng cho anh nhiều khoái cảm chinh phục, nệm lắc lư, ván giường rung lên. Cô bám chặt vào lưng anh, giống như trả thù, cũng như đang xin khoan dung.

Trong một hồi cao trào, anh rút cuộc phóng ra.

Hai người vẫn duy trì tư thế cũ, anh nằm trên người cô, cô chôn mặt vào cổ anh, bên tai nghe được hơi thở của nhau, ngực phập phồng mãnh liệt, mồ hôi đan vào nhau, làn da nóng cháy.

Đã lâu mới hoan ái, mặc dù thờ hồng hộc nhưng khi phóng thích, trong đầu Thang Hằng lại vô cùng tỉnh táo thoải mái. Anh nhẹ nhàng nằm lên người cô, cảm thụ cô ở dưới thân mình thờ dốc, dục vọng chinh phục giống đực khiến anh mừng thầm vì tất cả do mình tạo ra.

Cô là của anh!

Anh duy trì một tư thế hồi lâu sau đó lui ra khỏi người cô. Lúc này Ô Tiểu Mạn mới tê liệt ngã xuống, nhưng cô không thể buông lỏng quá lâu...

“Hiệp 2.”

Người đàn ông nào đó vẫn chưa thỏa mãn tuyên bố, cô giống như nghe thấy phán quyết tuyên cáo phạm tội, đau khổ rên một tiếng.

“Anh không nên quá mức!” Cô có xúc động muốn chạy trốn.

“Không đủ.” Anh đưa lưng về phía cô, bờ môi khê cong lên, làm cho người ta muốn đánh cho vài cái.

“Thang Hằng!” Mặc dù cô muốn kêu to lên nhưng giọng nói lại hữu khí vô lực.

Mà kháng nghị và ý niệm muốn chạy trốn trong đầu đều bị gián đoạn, tên nào đó chưa ăn no đã trở lại, anh thay mũ xong, lại đặt lên cô lần nữa.

“Tiểu Mạn...” Anh hôn môi cô, không ngừng khê hôn lên người cô, đồng thời khê làm nũng.

Cơn đói vừa qua đi, kích động hơi trì hoãn, bây giờ anh có tinh lực và cũng có tinh thần làm nũng. Tiểu Mạn chịu đón nhận anh, tin tức này đã đủ để cho anh không còn sợ hãi. Bây giờ anh giống như không xin nghỉ, sau khi trở về may mắn phát hiện ông chủ không những không cưỡng bức khai trừ anh, mà còn cho anh cơ hội phục chức, anh phải nắm chặt cơ hội cố gắng biểu hiện.

Đối mặt với thế tấn công uy hiếp vô lại này, Ô Tiểu Mạn cuối cùng cũng đầu hàng.

15. Chương 7-1

Nghê An Bân nhìn cậu ta đi vào nhà hàng, một tay hút tui, vẻ mặt bị đánh ngã giống như bị đoạt vợ, sau khi gọi món, cơm đã ra, món ăn không ăn bị nguội thì anh rút cuộc phải mở miệng quấy tầy.

“Để mình từ Cao Hùng đi lên, Tiểu Tam cũng bị đào ra khỏi nhà, để bảo bọn mình tới bị cậu làm tức giận?”

Ở góc nhà hàng, bạn học cũ tụ họp, hôm nay Thang Hằng không cần gặp khách hàng, trên người là áo sơ mi và quần âu đơn giản, Nghê An Bân đi công tác ở Đài Bắc thì mặc bộ tây trang, chỉ có Chúc Bách Diệp làm việc ở nhà thì mặc T-shirt nhẹ nhàng và quần jean. Ba người đều cao lớn, đẹp trai khí chất lại trẻ tuổi, tụ hội ở một chỗ khiến góc nhà hàng cũng như sáng lên.

Rút cuộc Thang Hằng cũng liếc mắt nhìn một cái. “Cậu đang đi công tác.”

“Tốt xấu gì mình cũng đi một đoạn đường tới để dùng cơm.” Nói như là anh rảnh rỗi lắm vậy.

“Không thuận lợi với Tiểu Mạn sao?” Chúc Bách Diệp nói trực tiếp vào điểm chính.

“...” Thang Hằng trợn mắt nhìn cậu ta, xem ra đó là giải thích.

“Không phải hôm trước cậu tới Mỹ Xan Ắm sao? Cô ấy không để ý tới cậu à?”

“Không?”

“Vậy thì sao.” Chỉ cần không phải coi như không thấy, vậy thì tất cả đều tốt.

Thang Hằng vẫn cảm như hén.

Chẳng lẽ lại nói với đám bạn tốt, ban đầu mọi việc rất thuận lợi, Tiểu Mạn về nhà với anh, cũng không từ chối anh, nhưng sau khi bị anh giằng co cả một buổi tối thì phát điên, kêu anh cách xa cô một chút?

Đúng là vui quá hóa buồn...

Nhưng điều này làm sao có thể trách anh được? Anh ở nước Anh đã ghen tới nội thương, hôm trước do hưng phấn quá mức, về tình cũng có thể tha thứ chứ, anh cũng đâu cố ý làm cô bị đau... Thang Hằng càng nghĩ, trong lòng càng ảm ức.

“Ăn cơm đi.” Nhìn dáng vẻ ảm ức, biết rõ cậu ta không muốn nói rõ, nhất định là có lý do gì buồn cười, những chuyện ngốc hồ cấp ba của cậu ta cũng đã làm bọn họ cười đủ rồi, Nghê An Bân cũng lười bức cậu ta, kêu cậu ta ăn cơm.

Thang Hằng gấp một miếng rau trên mâm, bộ dáng ủ rũ không phấn chấn.

Chúc Bách Diệp và Nghê An Bân tìm chủ đề trò chuyện, Thang Hằng đi sang Anh, hai người bọn họ cùng học đại học, cho tới khi tốt nghiệp đại học mới đi con đường khác nhau, nhưng liên lạc giữa ba người bọn họ không vì mỗi người một hướng mà gián đoạn, bọn họ vẫn luôn liên lạc với nhau. Thang Hằng học ở Anh

cũng trở lại Đài Loan mất lần, ngoại trừ bạn gái anh không dám gặp vì chột dạ thì bọn họ cũng không hiếm thấy gì.

Ăn được một nửa, đột nhiên Nghê An Bân cầm điện thoại, gọi điện.

Vốn không có ai cảm thấy hành động của anh có gì không đúng, cho tới khi đầu dây bắt máy và nghe được đoạn đối thoại.

“Alo, Tiểu Mạn, mình là Nghê An Bân đây, đêm nay cậu rảnh không? Mình đến Đài Bắc công tác.”

Trong nháy mắt Thang Hằng như bị đánh thuốc kích thích, lập tức ngồi thẳng, tròng lớn mắt. Nghê An Bân liếc mắt nhìn cậu ta, Thang Hằng thay đổi về ử rữ, luống cuống múa tay múa chân, Nghê An Bân cách xa cậu ta, tình huống hai người lập tức thay đổi.

“Ừ, được... Buổi tối gặp.” Anh cúp điện thoại, Thang Hằng chỉ kém không đoạt lấy điện thoại.

“Mẹ nó! Hẹn người phụ nữ của mình!”

“Không phải đang giúp cậu sao, nếu không thì cậu hẹn đi?”

“...”

Nhìn phản ứng này biết là cậu ta không làm được rồi, nhất định có chuyện gì xảy ra.

“Cậu cũng giỏi, vừa mới về hôm trước đã có thể khiến Tiểu Mạn lập tức không nghe điện thoại của cậu.”

“Không phải!” Cô ấy sẽ nghe, nhưng mà cậu chỉ “Alo” cũng sẽ bị tắt điện thoại, bây giờ cậu chỉ có thể làm theo quy củ của cô.

“Nếu không để mình gọi lại, tự cậu hẹn?”

“Cậu cố tình!” Anh làm bộ mở tay.

“Cảm ơn sao?” Nụ cười của Nghê An Bân trong mắt Thang Hằng là cực kỳ vô sỉ. “Muốn được giúp đỡ thì nói một tiếng, gương mặt đó cậu giữ về nhà tự nhìn, mình nhìn ăn cơm không tiêu.”

Biết rõ bạn tốt có ý tốt muốn giúp đỡ, nhưng giọng nói kia khiến người khác khó chịu, Thang Hằng trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cuối cùng thu lại khuôn mặt nhăn nhó, khôi phục lại bình thường.

Thật ra không có gì nghiêm trọng, Tiểu Mạn không phải không nhận điện thoại của anh, cũng không phải thật sự cho anh KO (knock out), chỉ là thật vất vả mới có tiến triển, đói bụng hồi lâu rốt cục có thể ăn no nê, mùi thịt vẫn còn ngày hôm qua, rồi lại bị thông báo là cấm thực, không buồn bực mới lạ.

Anh thu cảm xúc lại, rốt cục có tâm tư để ý tới hai người ngồi cùng bàn. “Dạo này thế nào rồi?”

“Vừa xử lý một tên.” Nghê An Bân cười dịu dàng, vẻ mặt dịu dàng lương thiện. “Có người hơn mình tám năm, liên hợp phe phái đấu với mình, đáng tiếc chức trợ lý giám đốc đã ở trên tay mình rồi.” Thời học sinh cậu ta luôn giữ vẻ mặt tươi cười, ra xa hội bản lĩnh mới triển lộ ra, hòa đồng như cá gặp nước.

“Không ngoài ý muốn.” Thang Hằng hừ một tiếng, anh biết cậu ta không ở chung tốt như vẻ bề ngoài, không có xung đột thì tất cả đều tốt nhưng đối nghịch với cậu ta thì nên chuẩn bị tâm lý. “Tiểu Tam?”

“Vẫn thế, cả ngày ngồi với máy tính.” Vào đại học, Chúc Bách Diệp bắt đầu lập trình lấy tiền tiêu vặt, sau khi tốt nghiệp coi đây là chức vị chính, làm một trạch nam, màu da ngăm đen thường xuyên không được gặp mặt trời nên thành màu lúa mì.

“Công việc của cậu thế nào rồi?”

“Văn phòng sửa sang lại tạm rồi, hai ngày nữa sẽ phỏng vấn nhân viên, mình phụ trách cả khu vực châu Á, chắc sau này phải bay khắp nơi.” Thang Hằng nói.

“Cậu thật sự hiểu những thứ đó?” Nghê An Bân tò mò hỏi.

“Nếu không thì sao?” Khi anh công tác đều rất giỏi đấy.

“Ngoài ý muốn chứ sao, trước kia cậu ghét nhất chocolate và bánh kẹo, nhưng bây giờ lại bán những thứ này.” Anh cười.

Từ chán ghét đến bây giờ coi là nghiệp. Người bạn tốt này, vì yêu mà có thể làm được như vậy.

Thang Hằng tự giễu khe cong môi, nụ cười nhìn như bất đắc dĩ nhưng lại lộ ra chút ngọt ngào.

Sau khi ở cùng Tiểu Mạn, anh vốn không đụng tới đồ ngọt, cũng có vài phần chú ý tới bánh ngọt mà bạn gái thích. Sau khi đi nước Anh, ngẫu nhiên phát hiện trang web J&P, câu chuyện về nhãn hiệu khiến anh nhớ bạn gái, đặc biệt chạy tới ăn thử, lại vừa lúc vị ngọt của nó anh có thể ăn được, cũng hiểu được đây sẽ là hương vị mà Tiểu Mạn thích, một cỗ xúc động nổi lên, anh chủ động tới và tự để cử mình.

Nhắc tới cũng thú vị, người phỏng vấn anh là ông chủ đời thứ năm, đối phương hỏi anh vì sao muốn làm công việc này, anh trả lời – “Bởi vì tôi có một cô gái không thể quên được, bởi vì cô ấy thích hương vị của món bánh ngọt này.” Cứ như vậy, không phải bởi vì hứng thú với sản phẩm của công ty, không có nghiên cứu với bánh ngọt nhưng anh vẫn được trúng tuyển.

Ông chủ nói, anh trúng tuyển bởi vì anh hiểu được giá trị của J&P. Từ học kỳ đó, anh đi làm tại đây, hoàn toàn tập trung, không cô phụ kỳ vọng của ông chủ, thậm chí sau khi ông chủ đời thứ sáu tiếp nhận, đồng ý cho anh phụ trách bản đồ châu Á. Bọn họ tin tưởng anh sẽ bảo vệ cho tinh thần J&P, cho phép anh phụ trách.

“Chỉ cần có tâm thì ai cũng có thể trở thành thực thần.” Anh khôi hài học lời phim của ngôi sao điện ảnh.

“Được rồi, làm người đã đủ bận rộn, còn muốn làm thần.” Nghê An Bân cười nhạo.

“Cậu ta vội cái gì, rảnh lắm.” Chúc Bách Diệp ở bên hùa theo. So với đi làm ở xí nghiệp Đài Loan, công việc của Thang Hằng có thể nói là thảnh thơi khiến người khác ghen tỵ.

“Hai người các cậu cũng đầu kém!” Còn nói anh!

“Không phải, Tiểu Tam và cậu thì hiểu được, có mình mình khổ.”

“Thật sao, lập trình cũng mất mồ hôi và máu đấy.” thời gian của anh không quá tự do, bận rộn mỗi đêm ngày.

Ba người nói đùa, đã lâu không gặp bạn tốt nên ngồi ở nhà hàng lúc lâu, công việc cũng không vội, bọn họ dường như trở lại thời gian học sinh không buồn không lo, không sợ thời gian trôi qua, trò chuyện những việc lớn nhỏ phát sinh trên người mình, đợi bữa tối.

Sắc trời dần dần tối, bầu trời đêm bao la mang một ít màu vỏ quýt, lúc này Ô Tiểu Mạn tan việc.

Nhìn Nghê An Bân nói tới đón cô chuyển thành Thang Hằng, cô không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Từ lúc gọi điện, mặc dù đối phương không nói gì nhưng cô hỏi ‘Có phải Thang Hằng ở bên cạnh cậu không’ thì cậu ta ‘Ừ’, vậy đã khiến cô hiểu nhiều.

Nhưng mà vẫn có ý ngoài ý muốn, cô cho rằng bọn họ sẽ cùng xuất hiện.

“Nghê An Bân đâu? Hửn là con có cả Chúc Bách Diệp chứ?”

Thang Hằng nhìn cô đi tới cạnh xe, không lên xe mà trong miệng còn nói tới người đàn ông khác, trong lòng khó chịu. “Bọn họ không muốn làm bóng đèn.”

Là anh không cho họ làm bóng đèn thì có? “Thang tiên sinh, anh cảm thấy em sẽ đi ăn tối với anh một mình sao?” Cô cười, khách sáo hỏi thăm.

“Bọn họ đang đợi ở nhà hàng.” Anh bất đắc dĩ thẳng thắn. “Nhưng mà anh muốn một mình ăn cơm với em hơn.”

“Em không muốn.” Giáo huấn ‘Cùng ăn cơm’ lần trước đã đủ, trên người và hai chân cô vẫn còn đau nhức chưa tan đâu!

Xác nhận bữa tiệc lần này là thật sự, cô vẫn lên xe.

“Anh không cố ý.” Trong giọng nói anh mang theo ủy khuất, lái xe đi.

“Nhưng anh không khắc chế được.”

“Anh là đàn ông mà!” Tình huống đó còn bảo anh phải kiềm chế, không phải là muốn mạng của anh sao? Hơn nữa, trước đây anh cũng đã nhịn 7, 8 năm, lại nhịn được thì anh muốn tới bệnh viện đấy!

“Em là phụ nữ.” Cô trả lại một câu.

Anh lập tức bị nghẹn lại.

Im lặng trong chốc lát, anh mới lo sợ bất an nhìn cô.

“Được rồi, là lỗi của anh.” Anh xác thực, vì thỏa mãn dục vọng của bản thân, anh không lo nghĩ việc Tiểu Mạn là con gái, luôn mãi cảm hơn, nguyện ý phối hợp với anh thì anh cũng nên cẩn thận che chở cho cô. “Còn đau không?”

Anh duỗi một tay qua, lòng bàn tay đặt lên chân cô.

Một giây trước lòng còn đầy cảm phẫn, một giây sau đã nói nhận lầm, tốc độ tỉnh táo của người này quá nhanh rồi.

Cô nhìn anh, lại nhìn bàn tay đang chờ cô đáp lại, đương nhiên không làm điều quan tâm, ầm ập chảy qua trong lòng, cô đặt tay lên, bị anh nắm chặt đấy.

“Đương nhiên là còn đau.” Cô nhỏ giọng, đỏ mặt trả lời.

“Xin lỗi.” Anh nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé non nớt của cô. “Hay là cho em đánh trả cho hả giận?”

“Đề nghị thôi.” Cô khinh bỉ nhìn anh.

“Có thể làm em vui vẻ thì đó là đề nghị tốt.”

Về mặt tình cảm, Thang Hằng là con trai tiêu chuẩn, không phải thường xuyên xem nhẹ cảm thụ của con gái, chỉ là chậm nửa nhịp, phải nhắc nhở thì mới chú ý đến, nhưng thương bạn gái, anh cũng cố gắng hết sức, làm được cả mười phần.

Thật ra, anh không cần làm gì, chỉ những lời này cũng đủ khiến Ô Tiểu Mạn hết giận rồi.

Nhưng cô không quên, người này không thể sống được. Cho anh một cây cột, anh liền leo lên tận trời, không biết kiềm chế. Nếu không cứng rắn một chút thì sợ là tình huống thảm thiết của tối hôm trước sẽ xảy ra lần nữa, cô không thể không ‘cứng rắn’.

“Vậy thì cũng đừng có xằng bậy.” Cô khẽ cong môi.

“Ít nhất cho anh nắm tay và ôm chứ?” Giọng nói anh đáng thương cố gắng tranh thủ một chút quyền lợi.

Nhìn đi, người này tuyệt đối sẽ không chịu thiệt. Cô liếc nhìn. “Cam đoan không làm loạn?”

“Anh cam đoan!” Đêm hôm trước phóng túng đủ để anh chịu đựng một thời gian ngắn, quan trọng nhất là mình có thể chạm vào cô là tốt rồi, ôm ôm ấp ấp, cảm nhận cô trong lòng anh mới để cho anh an tâm.

“Ừ.” Cô gật đầu đáp ứng.

Thang Hằng nở nụ cười, nhân lúc đèn đỏ, nhanh chóng ôm lấy cô rồi trở lại ghế ngồi, thắt dây an toàn.

Ô Tiểu Mạn bị tính tình trẻ con của anh chọc cười. Người này, chính là Thang Hằng mà cô biết.

“Đợi lát nữa ra quầy thuốc mua thuốc cho em.”

“Ừ.”

“Lát nữa về nhà giúp em thoa.”

“...” Lại nữa rồi. “Lái xe của anh đi.”

“Hu...” Quỷ kế bị nhìn thấy, anh nghẹn ngào một tiếng. “Người nào làm người đó chiu...” Đây là do anh tạo thành, anh phụ trách thu thập giải quyết hậu quả là đúng mà.

“Thang Hằng –”

“Được rồi... chỉ có thể nắm tay và ôm...” Không bao hàm bôi thuốc. Anh nên biết rõ có chừng mực.

16. Chương 7-2

Ô Tiểu Mạn vừa dứt điện thoại, một bạn đồng nghiệp lập tức đứng lên chạy tới bên cạnh cô.

“Là Thang tiên sinh sao?” Phương Tinh Văn lên qua nghe trộm bắt quái.

Vừa mới nói điện thoại xong đã bị ra đa quét trúng, Ô Tiểu Mạn cười khổ nhưng không phủ nhận.

“Hai người có hợp lại không?”

Vị đại diện vô cùng anh tuấn kia, sau khi họp xong, tuyên cáo Tiểu Mạn là bạn gái của anh, chuyện này thành chuyện bất quá vô cùng lớn ở trong phòng làm việc.

Tiểu Mạn giải thích là ‘bạn trai cũ’, nhưng vị ‘bạn trai cũ’ này, mỗi ngày đều ân cần gọi điện thoại, thậm chí còn mua cơm trưa và trà chiều tới cho những đồng nghiệp khác, hành động hoàn toàn không giống ‘bạn bè’ mà giống như đến ‘dò xét địa bàn’ và ‘công khai biểu thị chủ quyền’.

Tiểu Mạn luôn an phận với đề tài này, nhưng mà cô không nói chuyện thì không khí khó phân biệt này càng làm cho người tò mò. Các đồng nghiệp lại lo giữ tinh thần ‘tình bạn bè’ trong văn phòng, sau khi liên tục ép hỏi, cuối cùng cũng biết được đại khái, biết rõ vị soái ca kia cho dù không phải là bạn trai thì cũng đang tiến hành việc theo đuổi, muốn hợp lại.

Chuyện liên quan tới công ty, đại diện nhà máy, bạn đồng nghiệp trong văn phòng... Thân là bạn đồng nghiệp với người trong cuộc, Phương Tinh Văn rất tự động phát huy tình thần lần theo dấu vết.

Lại là vấn đề cũ, Ô Tiểu Mạn ngoại trừ cười khổ, cũng chỉ có thể cười khổ.

Đầu điện thoại bên kia, Thang Hằng khiến cô không thể không nghe điện thoại, bên này chính là bạn đồng nghiệp cùng văn phòng, không muốn trả lời nhưng lại không thể giả vờ như không nghe thấy. Văn hóa bất quá trong ăn phòng thật khiến đầu người lớn.

Cô cười lắc đầu, cái gì cũng không nói.

“Lắc đầu là có ý gì? Đây, nói đi ~”

Bên này khóc thét, đồng thời có một người xoay ghế tới.

“Tiểu Mạn, em thật sự không thú vị!” Lâm Di Nhu cũng gia nhập hàng ngũ bắt quái. “Thật là ~ chân nhân bất lộ tướng, nghĩ tới ăn ba chén công!”

“Đúng rồi, hôm qua lúc chị ăn cơm trưa gặp được Triệu Tuấn Dũng bộ phận PR, cậu ta rất ân cần chuyện của em, muốn chị giúp đỡ.”

Nói cũng kỳ quái, Ô Tiểu Mạn rõ ràng không phải là loại mỹ nữ làm cho người ta kinh diễm, dáng người cũng không phải trào lưu mà hơi đầy đặn, bình thường luôn an tĩnh, tụ hội công ty cũng không xuất đầu, cách ăn mặc bình thường, không có cảm giác tồn tại nhưng người theo đuổi lại không ngừng.

Mặc dù trước lúc Thang Hằng xuất hiện, trong văn phòng không xuất hiện thế tấn công mãnh liệt như hoa tươi lễ vật, nhưng cách một thời gian lại có người đến nghe việc của Ô Tiểu Mạn, tình huống này khiến một đám đồng nghiệp nữ hâm mộ rồi.

“Thì nói không biết chứ sao.” Rốt cuộc cô mở miệng, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, làm cho người ta khó có thể nắm lấy thiệt giả.

“Cho nên, chị Tiểu Mạn, chị thật sự cùng với đại biểu Thang sao?” Một người khác năm nay vừa mới vào công ty, cũng là người mới nhất trong bộ phận hành chính, Trình Vi An, cũng vụng trộm nhích lại gần.

“Thật lợi hại! Có phải chị có quy trình gì không? Dạy em một chút, em cũng muốn có bạn trai đẹp như vậy.”

Ngày đó, Trình Vi An ở trong phòng họp, cực kỳ chú ý nhất cử nhất động của Thang Hằng. Cô thật sự không hiểu, rõ ràng điều kiện của mình còn tốt hơn tiền bối, vì sao không là vận may của cô, trước kia mặc dù có người theo đuổi cô nhưng điều kiện lại cực kỳ bình thường.

Trong lòng cô cảm thấy không công bằng, khi nói chuyện, nhiều hơn một chút ghen tuông so với người khác.

Ô Tiểu Mạn nghe ra ý nghĩa trong lời nói, nhưng vẫn mỉm cười, không nói thêm gì. Chuyện tình cảm này, là chuyện của hai bên, không phải vì người ngoài. Đối với cô mà nói, thích là chuyện chân thật và tự nhiên, ở chung mới cần “quá trình”.

Vấn đề này, đương nhiên không thể nào trả lời.

Nhưng cô cười không đáp, rơi vào trong mắt người có tâm lại có cách giải thích khác.

Trong lòng Trình Vi An càng không thoải mái. Cô ta và Ô Tiểu Mạn cùng năm, cho rằng hai người luôn ngang hàng, hơn nữa Mỹ Xan Ấm vốn thành lập không lâu, trong công ty mặc dù Ô Tiểu Mạn lâu năm hơn cô ta, nhưng cũng chỉ là 3, 4 năm. Ở trong rất nhiều công ty thì hoàn toàn không coi vào đâu, lúc trước cô ta rời công ty cũ, đến Mỹ Xan Ấm, một phần lớn là vì suy tính này, người cũ nói chuyện sẽ có phân lượng hơn người mới. Cô ta thích được coi trọng, chỉ cần nhịn vài năm, người mới vào, tốt nhất là có vài người cũ nghỉ làm, đến lúc đó cô ta ở trong này có thể có một vị trí, không ai dám xem nhẹ cô ta.

Rõ ràng Ô Tiểu Mạn không phải người lâu năm ở đây, tướng mạo bình thường, nhân duyên cũng không tốt, hỏi thì lại không trả lời, thái độ làm cho trong lòng cô ta vô cùng không tốt.

“Được rồi, Tiểu Mạn, nói đi ~ để cho chúng ta bát quái chút.” Về phần những người khác, đã ở cùng cô lâu, đương nhiên hiểu cá tính của cô chỉ là không thích mở mồm hơn người khác, vài người cũng không thêm để ý, chỉ quần quít lấy cô muốn cô nói.

“Nếu không chúng ta hỏi, em đáp, không muốn đáp thì bỏ qua!” Người bên cạnh, người này một lời người kia một câu, tự định đáp án, sau đó vấn đề được quăng ra. “Em và Thang tiên sinh biết nhau lúc nào?”

Cung cấp thông tin thỏa mãn bát quái của đồng nghiệp, gia tăng sức sống của văn phòng cũng là một bộ phận cần phải học trong đại học xã hội.

Ô Tiểu Mạn không thích công khai những việc tư này nhưng cũng hiểu được sự quan trọng của bát quái và hiệu ứng chính – công cụ liên lạc tình cảm với đồng nghiệp, làm thêm sức sống và giải buồn cho văn phòng. Cô cười khổ nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, “Bọn em là bạn học cấp 3.”

“Anh ta theo đuổi em hay là em theo đuổi anh ta?”

“...” Cái này nên trả lời thế nào? “Anh ấy hỏi em muốn hẹn hò không, em nói được.”

“Đó chính là cậu ta theo đuổi em!” Một đám phụ nữ trợn mắt, hưng phấn hô to.

Ô Tiểu Mạn xấu hổ cười cười, cô không cho rằng Thang Hằng theo đuổi cô, lúc trước chỉ là một sai sót ngẫu nhiên, anh bị thầy giáo điểm danh, đưa ngồi sau cô, cũng không biết làm sao lại phát hiện, chủ động đưa tờ giấy để làm hòa, dần dần hai người tiếp xúc nhiều hơn, hiểu rõ hơn, chuyện cứ như vậy tự nhiên diễn ra.

“Chị Tiểu Mạn, thật sự là anh ấy theo đuổi chị sao?” Trình Vi An giọng điệu hoang mang, “Thang tiên sinh rất tuần tú, em cảm thấy trong trường nhất định có rất nhiều người theo đuổi anh ấy, vì sao anh ấy lại chủ động theo đuổi chị? Chị có hỏi nguyên nhân không? Có phải là anh ấy không thích nữ sinh gầy không?”

Đối với giọng điệu nghe như khờ dại nhưng lại là vấn đề thất lễ, Ô Tiểu Mạn vẫn duy trì nụ cười nhẹ, trả lời. “Tôi không hỏi, vấn đề này phải hỏi anh ấy mới biết được.”

“À ~” Cô ta kéo dài giọng, cái hiểu cái không gật đầu.

“Vi An, không cần phải ghen ghét với người ta.” Lâm Di Nhu ở bên cạnh không nhìn được.

Mọi người cùng ở trong phòng làm việc, hoàn cảnh công tác ở Mỹ Xan Ấm mọi người rất thích, đồng nghiệp đều ở chung hòa hợp. Mặc dù hâm mộ Tiểu Mạn may mắn trên tình trường, nhưng cũng không mở miệng châm ngòi, lập tức có người bên vực lẽ phải, giọng điệu cũng không nghiêm khắc, cố gắng vui đùa hóa giải.

“Em tò mò thôi!” Trình Vi An lập tức nở nụ cười.

Bồi phận trong văn phòng cô ta đã tìm hiểu kỹ, luận về kinh nghiệm và thời gian, Thạch Mỹ Tĩnh ít tham gia bất quá nhất là nguyên lão bộ phận hành chính trong công ty, nghe nói là từ tập đoàn mẹ điều xuống, tham gia từ khi Mỹ Xan Ấm thành lập. Tiếp theo là Lâm Di Nhu, Phương Tĩnh Văn và Ô Tiểu Mạn vào không sai biệt lắm về thời gian, nhưng Phương Tĩnh Văn hoạt bát, nhân duyên tốt, Ô Tiểu Mạn thì không có cảm giác tồn tại.

Cho nên ngoại trừ Ô Tiểu Mạn, đối với những tiền bối khác, Trình Vi An vẫn luôn bảo trì hình tượng tốt.

Không khi hòa hoãn xuống, lời nói chuyển đi, mọi người lại cười đùa.

“Nếu đã là người yêu cũ, Thang tiên sinh làm việc ở nước Anh lâu như vậy, sau khi về Đài Loan thì tới tìm em, chứng tỏ anh ta đối với em là nhớ mãi không quên.”

“Đúng vậy, đối tượng như vậy rất tốt. Là người yêu cũ, không cần phải một lần thử thách, sau khi ra xã hội thì tính tình cũng ổn định hơn so với đi học, chị thấy Thang tiên sinh cũng sắc sảo và lãng mạn, yêu lại nhất định còn tốt hơn trước kia.”

Cả đám người, mỗi người một câu, thân là chị cả của phòng hành chính, cũng là người lớn tuổi nhất trong phòng, Thạch Mỹ Tĩnh cũng mở miệng nói: “Còn quay trở lại chứng tỏ cậu ta không quên được em, Tiểu Mạn, được yêu so với yêu người còn hạnh phúc hơn, nếu như các em ở chung không có vấn đề gì lớn, em có thể suy nghĩ thật kỹ. Thang tiên sinh thoát nhìn điều kiện khá tốt, cặp vợ chồng không cãi nhau, cuộc sống đảm bảo hơn so với thực tế.”

Đến tuổi của chị, thực tế luôn quan trọng hơn tình yêu.

Mà dù sao thời đại thay đổi, bây giờ phụ nữ càng hiểu được yêu chính mình, tình yêu và kinh tế cũng ngày càng thành thực và độc lập hơn, không phải đối phương có điều kiện tốt là có thể quyết định tất cả, mọi người chỉ có thể khuyên nhủ và tò mò, lúc trước vì sao bọn họ chia tay.

Bởi vì thoát nhìn Thang Hằng rất tốt, đẹp trai lại cao lớn, mặc bộ tây trang xuất hiện, phẩm vị và dáng người cũng là nhất, địa vị cao quý, là đại biểu của nhãn hiệu thực phẩm lớn của châu Âu ở khu vực châu Á, địa vị xã hội và tiền lương lại càng không thể nghi ngờ.

Một đối tượng có điều kiện vĩ đại như vậy, lại theo đuổi một cô gái có điều kiện vô cùng bình thường, hơn nữa cô gái đó không hề khoe khoang có một người như vậy theo đuổi, dáng vẻ như không muốn nói nhiều về chuyện của anh ta. Tình huống quỷ dị như vậy không khỏi làm cho người ta liên tưởng Thang Hằng có phải là có bệnh gì đó không thể cho ai biết hoặc thói quen gì đó không tiện nói ra, mới có thể làm cho thái độ Ô Tiểu Mạn mịt mờ như thế, chậm chạp không chịu nhả ra.

“Em sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Đối mặt với tất cả chủ đề, Ô Tiểu Mạn đều cười đáp.

“Ai, Tiểu Mạn, em hãy thành thật nói, có phải Thang tiên sinh có bí mật hay tính tình không tốt không?” Hay là sẽ đánh con gái? Hoặc nghiêm trọng hơn một chút... bắt lực?

Phương Tĩnh Văn tò mò muốn chết, mặc dù không có ý tứ hỏi rõ ràng, nhưng những tình huống trong phim truyền hình cũng đã bạo phát.

Ô Tiểu Mạn khẽ giật mình. “Không đâu.”

“Thật vậy chẳng? À, chị thấy có những người khác rất tốt, nhưng mà có ít người bình thường thì tốt, nhưng mà về sau hoặc uống rượu sẽ trở thành người khác, Thang tiên sinh có thể là người như vậy không?” Phương Tĩnh Văn chưa từ bỏ ý định mà hỏi.

Cô suýt nữa không nhịn được bật cười, biết rõ là đồng nghiệp đã hiểu làm gì.

“Em chưa thấy Thang Hằng uống rượu nên em không biết lắm, nhưng mà anh ấy không tồi như vậy.” Cô kín đáo làm sáng tỏ cho người kia.

Cho dù khi còn là học sinh, Thang Hằng cũng chỉ thắng thắn một chút, mặc dù không phải khuôn mặt tươi cười chào đón mọi người, nhưng khi những bạn học không biết chào hỏi anh, anh vẫn lễ phép gật đầu đáp lại một tiếng. Ngoại trừ việc bọn họ từng vì hiểu lầm mà có xung đột, trên cơ bản mặc dù anh không nóng tính nhưng không khó ở chúng.

“Vậy rốt cuộc vì sao em không tiếp nhận anh ta?” Cá tính tốt, điều kiện tốt, như vậy còn không nhận, chẳng lẽ đối phương thật sự bất lực?! Nghẹn một đồng nghi vấn rất khó chịu, Phương Tĩnh Văn không nhịn được hỏi.

“Em không phải không tiếp nhận anh ấy.” Rốt cuộc hiểu rõ người nào đó, Ô Tiểu Mạn nói. “Chỉ là tách ra quá lâu, hai người có ít nhiều thay đổi, cần một chút thời gian thích ứng.”

Trả lời không chút đắn đo, ngọn lửa bất quá của đoàn người dường như bị một chậu nước lạnh dội tắt ngúm.

“Tiểu Mạn, em...” Phương Tĩnh Văn xoa ngực, đáng vẻ thống khổ nói: “Nghĩ muốn thảo luận bất quá với em là lỗi của chị...”

Sớm biết như vậy thì chị đã không hỏi, không có đáp án, ít nhất đoán thì còn có không gian, đáp án nhảm chán thế này thì bảo chị làm sao có thể chia sẻ ra ngoài! Quá không thú vị!

“Em và Thang Hằng không có bất quá, đừng suy nghĩ nhiều.” Ô Tiểu Mạn bật cười, cố gắng cải tạo vọng tưởng của đồng nghiệp.

“Không không không, chính soái ca mỹ nữ đã là bất quá.”

“...” Xem ra vấn đề ở trên người Thang Hằng, nếu không cô vào công ty đã nhiều năm rồi, đã từng có đồng nghiệp muốn theo đuổi cô nhưng không tạo ra chú ý thế này.

Quả nhiên không công khai tình cảm hồi cấp 3 là đúng, soái ca là kẻ gây tai họa mà.

17. Chương 8-1

Gió đêm thổi, mái tóc đen nhánh mềm mại của Ô Tiểu Mạn tung bay trong gió, Thang Hằng nắm tay bạn gái bước chậm trên đường, duỗi bàn tay nhàn rỗi, vuốt lại mái tóc cho cô để lộ ra gò má phớt hồng.

Cô ngẩng đầu, giọng thản nhiên, “Cảm ơn.”

“Không khách khí.” Anh mỉm cười.

Hôm nay Thang Hằng không lái xe, đáp ứng yêu cầu của bạn gái, hai người đáp tàu điện ngầm đi ăn bữa tối, mười ngón giao nhau nắm tay đi trên đường, bước đi chậm chậm, âm thanh đô thị vang lên bên tai, không khí thanh thản khiến người vui vẻ thoải mái.

Lòng Thang Hằng quyến luyến không thôi.

Không khí bình bình đạm đạm như vậy, như nước sôi, nhìn như vô vị, nhưng trong lòng người sẽ hiểu được vị ngọt tự nhiên trong đó. Lúc trước, anh chính là bị người bên cạnh hấp dẫn như vậy.

Anh đi qua đám người tùm tùm, tách khỏi việc làm mục tiêu của mọi người, xung quanh chỉ là hơi thở tự nhiên của cô, hấp dẫn anh tiến vào, dung nhập vào cô, trong lòng bởi vì có nơi ký thác và chỗ dựa, rất cực kỳ tại.

Anh tham luyến giây phút buông lỏng bên cạnh cô, đồng thời cô cũng khiến lồng ngực anh rung động, tê dại, bay bổng, anh run rẩy giống như người nghiện.

“Thời gian sắp tới chưa?”

“Sắp, còn 20 phút, đủ rồi, chúng ta từ từ đi.” Anh nhìn đồng hồ.

Cô nhẹ ửng tiếng, lại nói: “Từ nay về sau anh đừng mang đồ đến văn phòng em.”

“Vì sao?”

“Rêu rao.”

“Không rêu rao, anh đãi khách làm gì?” Ai bảo công ty đó có người muốn theo đuổi cô. “Xem còn có ai dám theo đuổi em không.” Anh hừ hừ nói.

Cô lườm anh. “Nhàm chán.”

Thang Hằng véo lòng bàn tay cô, kháng nghị. “Cái người trước kia có ý với em, có tới tìm em nữa không?”

“Không.”

“Thấy chưa, anh nói nếu anh ta không đủ tâm ý, chính là sợ kém anh.” Chiêu thức này vẫn hữu dụng.

Cái tên quỷ ngậy thơ này.

Ô Tiểu Mạn trợn mắt, quyết định không để ý tới anh.

“Này, tốt xấu gì công việc cũng là do anh cố gắng, có ưu thế sao không thể lợi dụng?” Đây là một phần thực lực. “Hơn nữa nếu tên kia thật sự thích em thì sợ cái gì? Cho dù điều kiện tốt hơn anh, anh vẫn theo đuổi.”

Ô Tiểu Mạn khẽ cong môi, không nói lại được anh.

Xác thực, công việc là thành quả nỗ lực của anh, anh trả giá nên lấy được ưu thế đương nhiên của anh, không có đạo lý nào một người cố gắng luyện chạy, vào trận đấu lại muốn anh trói chặt hai chân, lý do là anh chạy quá nhanh. Cũng như thế, cô không thể nào trách móc Thang Hằng.

Trong lòng cô khẽ thở dài.

Thiếu niên ngậy thơ năm đó đi không trở lại, Thang Hằng đã trưởng thành rất lâu, cô biết rõ anh là người có cá tính ham muốn và giữ lấy rất mạnh. Lúc ở trường học, hai người học cùng lớp, anh có thể chịu đựng giấu đoạn tình cảm này xuống, nhưng tình huống bây giờ khác, muốn anh an phận thì sẽ không công bằng với anh.

Từ hành động của anh có thể thấy người này có tố chất thần kinh, hai người không cùng công ty, có quá nhiều tình huống không thể nắm giữ thì anh sẽ nghĩ hết các biện pháp, tạo ra những hoàn cảnh có thể làm anh an tâm.

Cô có chút áy náy với Thang Hằng.

Không muốn bị để ý là cô, khi Thang Hằng thỏa hiệp, đồng thời cũng hi sinh tình cảm của anh, để cho anh chỉ có thể buồn bực lo lắng. Muốn nói đến phối hợp và trả giá của anh, đến bây giờ tất cả ùa lên, cô bắt đầu tính lại chính mình, có phải cô nên thỏa hiệp, thử lùi tất cả một bước hay không.

Ở chung là một môn học lớn, càng là bài tập vĩnh cửu, bọn họ đều vừa đi vừa tìm hiểu.

Trong đầu nghĩ gì còn chưa sắp xếp xong, cô không biết trả lời anh thế nào, chỉ có thể siết chặt bàn tay.

Thang Hằng liếc cô, phát hiện tầm mắt cô vẫn nhìn về đường phía trước thì thu hồi tầm mắt, anh cũng nắm chặt lấy tay cô, véo nhẹ vài cái. Không dùng ngôn ngữ nhưng bầu không khí ấm ỉ vừa rồi lập tức trở nên mềm mại mập mờ.

Chính là sự ăn ý bồi dưỡng được khi ở cùng nhau, làm cho bọn họ dù cách xa nhiều năm nhưng vẫn có thể ở bên nhau như trước.

Đi vào nhà hàng đặt trước, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào ghế ngồi. Không gian hơi tối, mang chút không khí lười biếng, bọn họ ngồi bên trong phòng bao nửa kín, một bên là tường thủy tinh để quan sát cảnh đêm trên đường.

Thang Hằng trộm thoát giày, ôm chân của cô.

Ô Tiểu Mạn hờn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái, vẻ mặt anh vô tội. Người này thích thể hiện, là tính thú giữa hai người, cô trộm đá anh một cái.

Nhận được công kích nhưng Thang Hằng lại cười như mèo trộm thịt. Tiểu Mạn luôn lạnh lùng bình tĩnh, để cô có những phản ứng khác như vậy với anh mà nói, anh có cảm giác thành tựu, đây là niềm vui của bản thân anh.

Bọn họ gọi cơm, ăn bữa cơm đầy bà, cũng uống chút rượu, Thang Hằng và cô trò chuyện về chuyện làm ăn, cũng thuận tiện đào tình báo của cô, khi anh nói, Ô Tiểu Mạn cũng ngồi vào bên cạnh anh, để anh cọ cọ sưởi ấm và làm nũng.

Anh nắm tay của cô, hai người vai kề vai.

“Em có giúp anh có được chính danh không.” Nghe xong lời nói của cô lần trước với bạn đồng nghiệp, ánh mắt của anh ai oán.

“Em cũng không phủ nhận chúng ta ở cùng một chỗ.” Cô nói cần một thời gian thích ứng, chẳng phải đi tới mục tiêu kia sao?

“Em cố ý đúng không?”

Ô Tiểu Mạn nhún vai.

Anh xụ mặt xuống.

“Anh cũng đã nhịn lâu như vậy!” Đã một tháng rồi, trừng phạt cũng phải có thời hạn chứ!

Té ra vị đại gia này ầm ĩ muốn ăn kẹo?

“À? Vậy anh muốn danh phận ahy là muốn ăn kẹo?”

“...” Bất buộc chọn lựa dầy vò như thế, bảo anh làm sao có thể chọn?! “Hai cái đều muốn...”

Cô nhếch miệng cười với anh.

“Ô...” Cái này bảo anh chọn như thế nào được!

Anh cầm tay cô, vẻ mặt ai oán nịnh nọt, chỉ kém không giống vật cưng, cọ cọ trước ngực cô làm nũng.

“Đã lâu rồi...” Còn tiếp tục cấm dục, anh cũng sắp ăn chay niệm phật rồi.

“Cho nên?”

“Bỏ lệnh cấm.”

“Cho nên anh muốn ăn kẹo?”

“Đều muốn.” “Đại gia này lại trở lại.

“Bác bỏ.”

Oán khí đậm đặc tới nỗi sắp bốc khói, Thang Hằng cắn răng một cái. “Danh phận!” Trước tiên cải danh, ngăn cản những ruồi bọ kia rồi nói sau, về phần các phúc lợi khác, anh có thể dây dưa với cô.

Nghe thấy đáp án này, đôi mi thanh tú của Ô Tiểu Mạn khê nhướng, trong nụ cười có vài phần tự định giá.

“Quyết định sao?”

“Ừ!” Không quyết định cũng không được, hoàng uy mệnh mông cuộn cuộn, đối mặt với nữ hoàng, làm sao anh không thể phân rõ.

Nụ cười cô sâu sắc, lắc đầu, quay đi uống nước, không trả lời.

“Sao?” Nào có cho vấn đề mà không cho đáp án. Anh đuổi tay chọc cô, muốn đáp an.

Ô Tiểu Mạn đột nhiên nổi hứng muốn đùa, chỉ thấy cô hơi nghiêng đầu, tà tà nhìn anh, môi hồng hơi cong, đầu ngón tay đặt lên đôi môi phần nộn, ngậm ống hút, rất phong tình vạn chủng.

“Anh xác định muốn danh phận?”

Thang Hằng thật sự khóc thét rồi. Cô gái nhỏ này quyến rũ anh trước mọi người!

Tiểu Mạn!” Không công bằng! Chiêu này phạm quy.

Nếu như không đúng trường hợp, còn phải bận tâm tới hình tượng, Thang Hằng thật sự muốn ngã trên mặt đất khóc lóc om sòm hô lớn ‘Đây không phải KFC’. (= ý làm nũng)

Nghe tiếng gầm nhẹ dè dèn của anh, phối hợp vẻ mặt thống khổ xin khoan dung, Ô Tiểu Mạn phát hiện mình nở nụ cười vô lương tâm, hơn nữa không chịu được mà cúi đầu buồn cười.

Khó trách Thang Hằng hay đùa với cô, quả thật rất thú vị.

Cô cười rất vui vẻ, còn Thang Hằng ai oán. Về mặt anh như ăn mứt đắng, bàn tay đặt lên đùi cô véo nhẹ, ý tứ yêu cầu hàm xúc mười phần.

“Này, trước mặt mọi người.” Cô cười nhẹ rồi đẩy tay anh đặt ở vị trí vô cùng mập mờ ra.

“Em cũng biết ở trước mặt mọi người sao?” Vậy còn hấp dẫn anh.

Vừa rồi anh vốn nhin rất khổ cực lại bị cô chạm trúng, Thang Hằng cảm thấy toàn thân anh sắp bị thiêu cháy rồi. Máu của anh bắt đầu tụ lại một nơi, đại não dần dần trống rỗng, thân thể như bị bản năng khác thay thế.

“Em sẽ cân nhắc.” Nhìn anh nhin khổ cực như vậy, cô cũng có chút không đành lòng.

Về mặt tình dục hai người đều là lính mới, mặc dù có hưởng thụ nhưng có những đau đớn không tránh được, bởi vậy dục vọng của cô cũng không mạnh, thay vào đó địa vị của anh trong lòng khác, cô vẫn nguyện ý phối hợp với anh, nhìn anh dày vò như vậy cô cũng không đành lòng.

Tim phụ nữ chính là mềm như vậy, cho dù người này suýt nữa làm cho cô không xuống giường được, cộng thêm da thịt và gân cốt đau nhức vài ngày, trong lòng mắng anh, nhưng bây giờ vẫn không thể nào bỏ qua phản ứng và cảm thụ của anh.

Cô cuối cùng là người phụ nữ, hơn nữa lòng đã bị người này tiến vào.

“Không cần suy nghĩ...” Thang Hằng nhìn đồng hồ. “Nếu không cho em ba phút?”

“Tiên sinh, lúc này không thể cò kè mặc cả.” Cô cười cảnh cáo.

Thang Hằng lập tức im lặng, cắn môi dưới, giả bộ đáng thương.

Một soái ca lại làm ra phản ứng phá hư hình tượng như vậy rất chọc cười, Ô Tiểu Mạn lại không nhin được cười lên.

Cô phát hiện hình như mình bị lây bệnh, cũng nghiện đùa dai.

Hôm nay Ô Tiểu Mạn lại bị rảnh rỗi, mà lại hiếm khi quán gia của Nhạc Vô Mỹ không ở nhà, hẹn ra ăn cơm trưa.

Mới một, hai tháng không gặp, bụng cô gái này đã lớn thêm một vòng, giống như muốn nứt cái bụng ra.

Nhìn bụng của cô ấy, lại nhìn hai chiếc xe đen có rèm che và lái xe đỗ không xa tiệm cơm, cô chắc chắn nói.

“Hoàng đế nhà cậu chịu cho cậu ra ngoài, hiếm thấy.” Cũng sắp tới ngày sinh dự kiến của cô ấy, đúng là thời điểm nên “Bế quan”.

“Hôm nay có lẽ là lần cuối cùng mình đi dạo trước khi sinh.” Nói đến đây, mặc Nhạc Vô Mỹ như ăn khổ qua.

“Ngày sinh dự tính của mình vào tháng sau, hoàng đế nhà mình hạ lệnh, trong tháng này không thể ra khỏi cửa.”

“Hoàng mệnh không thể trái.”

“Cậu còn bỏ đá xuống giếng!”

“Tiểu Hoàng đâu?”

“Ồ với bảo mẫu, chồng mình sợ thằng bé ra ngoài chạy loạn sẽ đụng vào mình, không cho mình dẫn thằng bé đi theo.”

“Có được không? Tiểu Hoàng láu lỉnh như vậy.” Với tuổi của Tiểu Hoàng, có thể nói là đứa trẻ vô cùng trầm ổn, có tính nhẫn nại lại thông minh rồi.

“Quan trọng không phải là Tiểu Hoàng có ngoan hay không.” Mà là Hoàng đế nhà cô có tố chất thần kinh.

“Mình hiểu.” Cô chỉ kém không đánh dấu thập và hô Amen. “Mình thấy cậu nên sinh thêm vài đứa để phân tán sự chú ý của anh ấy.”

“Đừng đùa, mệt chết mình thì có. Hơn nữa mình đã nói với cậu, lần này trúng thưởng ngoài ý muốn, chồng mình không tính sinh, anh ấy nói muốn sinh phải đợi Tiểu Hoàng lớn hơn vài tuổi mới đúng.”

Bởi vì Hoàng đế có tố chất thần kinh nhà cô, ngay cả bảo mẫu cũng không tin được, để cho bảo mẫu trông thì anh càng tình nguyện để Tiểu Hoàng làm anh trai vú em, vừa vận lớn mang nhỏ cùng chơi, an tâm làm việc gọn gàng.

“Gần đây anh ấy còn kể chuyện dạy trẻ em ra cho Tiểu Hoàng nghe, để thằng bé học, cậu có biết không?!” Nói tới đây, ngay cả Nhạc Vô Mỹ hiền hòa cũng có chút phát điên.

Đối với kỳ nhân này, Ô Tiểu Mạn chỉ có thể thêm phần kính sợ và nể phục.

Nếu nói ham muốn giữ lấy của Thang Hằng rất mạnh, thì chồng của Vô Mỹ chính là ma nhân khổng chế rồi, tố chất thần kinh của Thang Hằng so với anh ta, quả thực giống như trẻ con chống lại với tiến sĩ. Ít nhất Thang Hằng dù xấu vẫn coi cảm nhận của cô làm trọng. Chồng của Vô Mỹ thì tuyệt bút vung lên, ấn ngọc tỷ, trực tiếp ban bố thánh chỉ, không cho dị nghị.

Cô cũng đã gặp người đàn ông kia mấy lần, nghiêm túc, mặt than, lãnh lạnh nhạt đạm với người ngoài. Thái độ lạnh nhạt vài phần giống như cô đối với người không quen biết Thang Hằng, không hề có nhiệt độ.

Nhưng, cho dù cô không quen Thang Hằng thì tuyệt đối không có cách nào tưởng tượng lỗ mũi chỉ lên trời, cái tên chẳng đó vẫn lén làm nũng. Chồng của Vô Mỹ luôn lạnh lùng, làm cho người ta không nhìn ra anh ta có tố chất thần kinh, dựa vào hình dung của Vô Mỹ, anh ta giống như con gà chọi, chút gió thổi cổ lay đều như châm kíp nổ nổ mạnh.

“Phùng phu nhân, cậu nhận mệnh đi.” Tất cả mộng tưởng đều tồn tại nguy hiểm, trước kia cô gái này ước mơ có bạch mã hoàng tử trong shoujo manga, kết quả cô ấy thật sự tìm được một vương tử, nên vẫn không thể trốn thoát.

Nhạc Vô Mỹ đầu đầy hắc tuyến. “Cậu nói giống như mình rất bị thảm.”

Ô tiểu Mạn không nhịn được cười lên. “Nói đùa thôi.”

Bữa ăn được đưa lên, các cô vừa ăn cơm vừa nói những chủ đề khác.

Vừa nói chuyện tới ông chồng tố chất thần kinh của Vô Mỹ, không khỏi nhắc tới Thang Hằng.

Thời gian trước J&P tiến quân vào châu Á, trao quyền cung cấp cho Mỹ Xan Ấm của Đài Loan, mà hai nhà hàng của Mỹ Xan Ấm, trở thành con đường duy nhất mua được món bánh ngọt của J&P ở châu Á.

Tin tức vừa được đưa ra, không chỉ tạo thành chấn động trong giới ẩm thực, mà càng có nhiều người thích bánh ngọt đến, điện thoại và trang web của tổng công ty tăng vọt. Giá cổ phiếu của Mỹ Xan Ấm và công ty mẹ, sau hôm công bố đều tăng lên.

“Trúng liên tiếp hai ngày, sức quyến rũ của bánh ngọt thật đáng sợ!” Nhạc Vô Mỹ có chút đắc chí, bản thân cô ấy là người vô cùng thích đồ ngọt, nhìn thấy tin tức tốt về bánh ngọt cũng có thể làm cho cô ấy vui vẻ.

“Ngủ một giấc, tài sản là tăng lên một chút.” Thân là nhân viên không ít năm của công ty, trên tay Ô Tiểu Mạn cũng có cổ phiếu mà công ty phát. Cô không quen thuộc với tài chính kinh tế, quản lý tài sản cũng khá bảo thủ, nếu không phải công ty phát cổ phiếu, cô cũng không biết cổ phiếu lại cho lợi nhuận tốt như vậy, ngủ một giấc, không cần làm gì, có lẽ được nửa tháng tiền lương, thậm chí còn nhiều hơn, khó trách có một đồng người đầu tư vào cổ phiếu.

Đáng tiếc cô không chấp nhất với việc kiếm tiền, cũng không đi tìm hiểu giá chứng khoán thị trường, chỉ cần ôm cổ phiếu công ty, mặc cho số phận là được rồi. Là lợi nhuận, là đền bù cũng không sao cả, dù sao cô cũng có tiền lương.

“Đáng tiếc tin tức này chỉ kéo vài nơi, vẫn còn lên xuống kéo theo...” Nhạc Vô Mỹ cảm thán.

Cô gái này thích ăn đến nỗi đọc lướt qua tất cả cổ phiếu liên quan tới thực phẩm, nghiêm nhiên là bộ từ điển sống, Mà thân ở ngành thực phẩm, Ô Tiểu Mạn cũng cảm thấy hứng thú với tin tức trong giới, cho dù cô không mua bán cổ phiếu thì nghe thảo luận cũng có hăng hái.

Khi hai người bọn họ đang thảo luận nhiệt tình thì bên cạnh vang lên giọng nói.

“Ai cha, chị Tiểu Mạn, khéo quá, chị cũng tới đây ăn cơm sao. Ăn cùng bạn chị hả?”

“Ừ.” Người tới là đồng nghiệp Trình Vi An, bên cạnh là Triệu Tuấn Dũng từng theo đuổi Tiểu Mạn. Ô Tiểu Mạn nhìn thấy hai người này, cong môi cười với bọn họ. “Thật khéo, hai người cùng đi sao?”

“Vừa rồi gặp được ở bên ngoài, em muốn vào mua Brulee, Tuấn Dũng đi theo em.” Cô ta cười đẹp làm sao.

“Brulee ở đây ăn rất ngọt, cô thật tinh mắt!” Nhạc Vô Mỹ khen ngợi.

Ô Tiểu Mạn lắc đầu bật cười, Trình Vi An nghe thấy được khen thì cười càng sáng lạn. Tiểu Tuấn Dũng nhìn về phía Ô Tiểu Mạn, nụ cười mang theo chút mất mát, chào hỏi cùng cô.

“Xin chào.”

“Đã lâu không gặp.” Cô trả lời.

“Ừ, cùng một công ty cũng không dễ gặp.” Anh cười khổ. Người không gặp được nhưng tin tức lại nhanh chóng.

“Nghe nói cô hợp lại với bạn trai cũ sao?”

“Ừ.” Ô Tiểu Mạn cười nhẹ.

“Nghe nói điều kiện của đối phương không tồi.”

Cô cười cười không trả lời.

Chính thái độ này làm cho Triệu Tuấn Dũng cảm giác có một bức tường cao chặn anh lại, không thể vượt qua, anh có chút vô lực uể oải. “Hi vọng anh ta tốt, mới đang giá có được cô.”

Anh lén quan sát Ô Tiểu Mạn đã lâu, trong công ty, lúc gặp mặt, anh cảm mến khí chất của cô, thưởng thức tính trầm ổn và điềm tĩnh không giống với những người phụ nữ hiện đại, đáng tiếc anh vẫn chậm. Người yêu cũ là người khó đánh bại nhất, huống chi ưu thế của đối phương còn hơn anh, hành động thể hiện cũng tích cực hơn, anh chưa đánh đã hàng.

“Cảm ơn.” Với lời chúc phúc chân thành của anh, Ô Tiểu Mạn cũng cảm ơn chân thành.

Cô không ghét Triệu Tuấn Dũng, không không bài xích tất cả, chỉ là cá tính cô vốn không nóng, còn chưa kịp đợi lúc quen thuộc phá băng thì Thang Hằng đã trở lại.

Mà sau khi anh trở về, cô mới hiểu được trong lòng mình vẫn luôn lưu lại một vị trí cho anh, có lẽ bởi vậy cô mới xử lý quan hệ mới lạnh lùng theo bản năng, ngăn cản người muốn theo đuổi cô tới gần, bởi vì cô có thói quen không cầu không nghĩ, cũng không rõ ràng lắm suy nghĩ sâu xa trong lòng là gì, chỉ bằng tất cả trong suy nghĩ và làm theo phản ứng trực giác.

Có lẽ gần đây, cô đã tăng năng lực phần “có lẽ.”

Có lẽ Thang Hằng đã chiếm vị trí lớn trong lòng cô, người khác muốn đi vào rất khó khăn.

Trình Vi An ở một bên, nhìn hai người như vậy thì kéo Tuấn Dũng.

“Tuấn Dũng, chúng ta không nên quấy rầy chị Tiểu Mạn ăn cơm với bạn.”

“À, được. Tiểu Mạn, chúng tôi đi trước, gặp lại ở công ty.” Anh bị Trình Vi An vừa lôi vừa kéo đi xa.

18. Chương 8-2

“Ừ.”

Một bóng đen trùm lầy, một túi bánh bích quy thủ công được gói cẩn thận đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ô Tiểu Mạn ngược mắt nhìn người tới, khoe môi khê cong, nhận lấy. “Cảm ơn.”

“Lần này không mời loạn đâu, chỉ mang cho em.” Bóng dáng cao lớn đứng ở trước bàn làm việc, bộ tây trang vừa vặn càng khiến anh đẹp trai hơn. Anh hơi cúi người nói nhỏ bên tai cô.

Cô liếc nhìn anh một cái, chỉ cười không nói, coi như chấp nhận lời nói của anh.

“Xin chào, Thang tiên sinh.” Đồng nghiệp ở bên phát hiện Thang soái ca xuất hiện, chào hỏi với anh.

Thang Hằng mỉm cười đáp lại.

Thân là đại diện của công ty hợp tác của Mỹ Xan Ắm, bởi vì có công việc cần bàn bạc, Thang Hằng thường xuyên ra vào công ty Mỹ Xan Ắm, sau khi làm xong việc, thuận đường đi vào bộ phận hành chính để ‘tuần địa bàn’, tất cả mọi người đã thấy nhưng không thể nói gì.

Có người lén suy đoán, có lẽ do Ô Tiểu Mạn nên J&P mới có thể ưu tiên trao độc quyền cho Mỹ Xan Ắm. Cho nên với việc Thang Hằng lợi dụng chức vụ tiện thể tới thăm bạn gái, tăng quản lý nhất trí ngầm đồng ý, công nhân viên ở dưới thì càng không có ý kiến.

“Tan tầm anh tới đón em.” Anh tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với bạn gái.

“Hôm nay không được, em phải về nhà nấu cơm.”

“Anh và em về nhà.”

“Không được, em trai em không biết anh.”

“Rồi sẽ biết. Tối nay ba mẹ em ở nhà không?”

“Không.”

“Vậy thì trước tiên làm quen với em trai em. Khi nào ba mẹ em ở nhà? Anh đã chuẩn bị xong lễ vật, lúc nào cũng có thể đến gặp.”

Ngay cả lễ vật cũng chuẩn bị xong, vị đại gia này cũng tích cực ủa.

“Thang tiên sinh, anh nên về làm việc đi.” Vừa mới được làm bạn trai chính thức, người này đã nghĩ đến việc tấn công vào nhà cô rồi.

“Anh không vội.” Anh cười. “Sao, anh không phải không giống người, còn không mau dẫn anh về gặp ba mẹ và em trai?”

“Kiềm chết chút.” Cô lườm anh một cái. “Là ba mẹ và em trai em, đừng có gọi nhanh quá.”

“Về sau cũng phải gọi mà.” Anh ở trong đám nam sinh rất tốt, ở chung với em trai Tiểu Mạn nhất định không có vấn đề gì, về phần ba mẹ cô, với điều kiện và thành ý của anh, anh tin tưởng cũng có thể thuận lời. “Không thể đợi ngày nào đó bụng lớn mới gặp mặt được, ấn tượng không tốt.”

Khuôn mặt Ô Tiểu Mạn hơi ửng đỏ, hờn dỗi trừng mắt nhìn anh.

Cuối cùng cô vẫn đầu hàng, đã cho danh phận, cũng đã cho anh ăn, bị nuốt sạch sẽ không chừa chút nào. Đến bây giờ cô còn không biết, rốt cuộc là do cô không kiên trì, hay là người này quá dính, hay là do cả hai người.

“Sao, anh nói rất có đạo lý đúng không?” Anh không sợ cô lườm mà còn đắc chí.

“Đầu heo.”

Hai người dùng tiếng nói chỉ đối phương nghe thấy, nhỏ giọng liếc mắt đưa tình. Trong mắt người ngoài, Thang Hằng ủy khuất lại gần, gần như áp vào khuôn mặt Tiểu Mạn, trong miệng nói gì đó như trêu chọc cô. Còn Tiểu Mạn thì bờ môi khẽ cong, thỉnh thoảng nói một hai câu, ánh mắt hai người nhìn nhau, ánh sáng lưu chuyển. Hình ảnh ngọt ngào nhu hòa, như thần tiên quyến lữ.

“Nhìn xem, nhìn xem, đây mới gọi là tình lữ!” Bên kia có người liếc mắt đưa tình, bên này cũng có đội bát quái bình phẩm từ đầu tới chân.

“Hâm mộ quá... Mình còn chưa quen bạn trai như vậy.” Đừng nói là bề ngoài, riêng lòng đưa cơm, còn có thể dỗ bạn gái vui vẻ, đều là bạn trai khó có được.

“Chị Tiểu Mạn lợi hại quá, Triệu Tuấn Dũng bộ phận PR cũng rất thích chị ấy, đáng tiếc, Triệu Tuấn Dũng không có điều kiện tốt như Thang tiên sinh.”

“Vi An, đây không phải là vấn đề điều kiện tốt hay không, Tiểu Mạn và Thang tiên sinh là người yêu cũ, hai người vốn có trụ cột tình cảm.”

“Em biết, từng yêu người có điều kiện tốt như vậy, nhất định ánh mắt rất cao đúng không?” Trình Vi An cười nói.

“A... tình cảm rất khó nói mà.” Những người khác ngậy người, lời này nghe cũng có chút đạo lý, rồi lại không đúng hết toàn bộ.

Các cô nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn Thang Hằng.

Người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, vẻ mặt dịu dàng, nụ cười tuấn tú, nhìn lại túi bánh bích quy trên bàn, ngẫm lại hành động và thân phận, đúng là nếu đã từng quen với một cực phẩm như vậy, sau này muốn để mắt tới một người, có thể sẽ càng khó hơn.

“Ôi, mỗi người một mệnh, người ta có sức quyến rũ và phúc khí của người ta.” Phương Tinh Văn khoát khoát tay.

“Đúng vậy, bình thường Tiểu Mạn văn tĩnh trầm ổn, nói không chừng người ta thích con gái như vậy.

“Nhưng mà chị Tiểu Mạn không phải là một cô gái... rất đẹp, chị ấy ở cùng với Thang tiên sinh không phải sẽ có áp lực sao? Nếu bạn trai em cũng đẹp trai như vậy, em nhất định có áp lực rất lớn.”

Thạch Mỹ Tinh nhìn vẻ mặt hoang mang của các đồng nghiệp, khẽ thở dài: “Vi An, bề ngoài không phải là tuyệt đối, chị tin rằng Thang tiên sinh không phải muốn tìm phụ nữ để chơi đùa, cậu ta rất chân thành với Tiểu Mạn, chắc rằng Tiểu Mạn cũng nhìn ra được.” Chị nói ra quan sát của mình.

Trong văn phòng chị lớn tuổi nhất, đã kết hôn sinh con, đã xem qua nhiều việc. Ngay từ đầu chị chỉ mỉm cười nhìn mọi việc, nhìn đại diện Thang xa hoa mời khách, cao giọng theo đuổi, cảm thấy việc này cũng chỉ có những người trẻ tuổi mới có hào hứng và xúc động lắm, nhìn những người trẻ làm ầm ĩ tình yêu như vạt giải trí.

Nhưng về sau chị lại phát hiện, Tiểu Mạn không bỏ mặc những hành động của Thang tiên sinh, Thang tiên sinh cũng thu liễm hơn, chuyển thành an phận. Mặc dù lúc rảnh rỗi cậu ta xuất hiện vẫn là mục tiêu của mọi người chú ý, nhưng đó không phải là việc cậu ta có thể khống chế, chỉ bằng thân phận và bề ngoài của cậu ta đã không tránh khỏi việc bị người khác để ý.

Càng làm cho chị cảm thấy ngoài ý muốn chính là tiểu Mạn cũng không như những thanh niên cùng tuổi, hưởng thụ những hư vinh này, từ chuyển biến của Thang tiên sinh, chị có thể nhìn thấy cô bé này rất thực tế. Chị nghĩ, Thang tiên sinh rất rõ ràng biết mình thích người con gái như thế nào.

Thái độ của chị với những bát quái này, từ xem tuổi trẻ náo nhiệt, biến thành yên lặng quan tâm và chúc phúc.

Nghe đồng nghiệp nói chuyện giúp Ô Tiểu Mạn, Trình Vi An chỉ có thể nở nụ cười, không hề bối rối, cũng hòa theo mọi người.

Sau khi các cô kết thúc thảo luận, thì đôi tình lữ cũng đã thấp giọng thảo luận xong, Thang Hằng lễ phép chào hỏi những người khác trong văn phòng rồi rời đi.

Anh vừa đi thì Trình Vi An lấy cớ đi toilet theo sau ra ngoài, thấy anh đập thang máy thì cô ta không hề lo lắng mà gọi một tiếng. Thấy là đồng nghiệp cùng văn phòng của Tiểu Mạn, Thang Hằng ấn mở khóa, không cho thang máy đóng, cô ta đi vào.

“Cảm ơn!”

“Không khách khí.” Thang Hằng mỉm cười, lễ phép đáp lại.

Bởi vì chạy nên Trình Vi An thở nhẹ, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với Thang tiên sinh. Ngoài thở gấp, gò má còn lộ ra sắc hồng mất tự nhiên, vẻ mặt ngượng ngùng, mặt mày đỏ ửng vài lần.

Cho tới khi thang máy tới lầu một, cửa thang máy mở ra, Thang Hằng nghiêng đầu mỉm cười với cô ta, tỏ vẻ tạm biệt, sau đó không quay đầu lại mà cất bước rời đi, lúc này cô ta mới phát hiện đối phương hoàn toàn không chú ý tới cô ta.

“Chờ, chờ chút! Thang tiên sinh.” Cô ta vội vàng đuổi theo.

Thang Hằng dừng bước, quay đầu lại, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi là bạn đồng nghiệp cùng văn phòng với chị Tiểu Mạn, tôi là Trình Vi An.” Cô ta nén bối rối, tự giới thiệu.

“Tôi biết.” Trong văn phòng Tiểu Mạn chỉ có năm người, ‘tư liệu tất yếu’ này anh vẫn nhớ rõ. “Có chuyện gì sao?”

“Tôi... À, kỳ thật...” Đầu tiên cô ta làm vẻ mặt khó xử, rồi sau đó dường như quyết định mở miệng, “Tôi nói vài câu, hy vọng anh đừng nóng giận.”

“Hả?” Anh nhú mày.

“Kỳ thật... kỳ thật trước kia trong công ty chúng tôi có một đồng nghiệp đang theo đuổi chị Tiểu Mạn... Khi đó anh còn chưa xuất hiện, chị Tiểu Mạn và người này ở cùng một chỗ cũng không sai, tôi cứ nghĩ rằng bọn họ sẽ ở cùng nhau...” Bộ dạng cô ta khẩn trương không dám nhìn anh. “Gần đây tôi có nói chuyện với người này, mới biết được anh ta rất khổ sở. Bởi vì điều kiện của anh tốt hơn của anh ta, sau khi anh xuất hiện, chị Tiểu Mạn...”

Thang Hằng nghe, không nhin được nhướng mày.

Thêu dệt câu chuyện đúng không?

Chẳng lẽ tính của Tiểu Mạn là gì anh còn không biết? Lúc trước bọn họ là bạn cùng lớp, anh vẫn ngồi sau lưng cô, hơn nữa sức quyến rũ của anh phủ sóng toàn trường, có được rất nhiều người hâm mộ, có thể nói là chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa. Nhưng dù cứng mềm thế nào thì cô gái đó vẫn không coi trọng anh, muốn hẹn cô còn phải nghĩ hết các lý do hấp dẫn cô, cộng thêm phải tìm những người khác yểm trợ, quần quít hơn nửa năm mới thành công.

Hôm nay đừng nói trong khu vực làm việc của Tiểu Mạn ngoại trừ bốn cô gái, cho dù tên đó có cùng một phòng làm việc với cô, với quan sát của anh thì tốt phương hành động quá chậm, có thể dễ xuống lòng phòng bị của Tiểu Mạn hay không cũng là một vấn đề!

Cùng một chỗ? Mẹ nó!

Mặc dù biết rõ không có khả năng, nhưng lời đồn này làm cho lão đại anh nghe được rất khó chịu. Mà dù sao đã không còn là học sinh đơn thuần, anh cố gắng duy trì vẻ mặt, bất động thanh sắc, nhẫn nại nghe xong câu chuyện.

Trình Vi An không nói quá nhiều, nội dung lại cực kỳ mập mờ. Nói xong, cô ta rút cuộc lấy dũng khí ngừng đầu, dò xét Thang Hằng. Thấy anh dường như không có phản ứng, trong lòng nhất thời không nắm được chủ ý. Nhưng nghĩ mình đã bắt đầu, nhất định phải làm việc xong, lại lấy dũng khí nói tiếp.

“Tôi cảm thấy điều kiện của Thang tiên sinh rất tốt, lại đối xử với chị Tiểu Mạn không nói gì được, mặc dù chị Tiểu Mạn cũng không sai... Nhưng tôi cảm thấy không đáng thay anh.”

“Hả?” Rốt cuộc anh cũng có chút phản ứng, phản ứng này càng khuyến khích cho Trình Vi An.

“Đúng rồi, kỳ thật... kỳ thật tôi rất thương thức Thang tiên sinh, cảm thấy anh công tác nghiêm túc, lại đối tốt với bạn gái, là một đối tượng tốt. Cho nên khi tôi nhìn thấy chị Tiểu Mạn không nhiệt tình như thế, tôi cảm thấy không nói sự thật cho anh biết, lương tâm tôi sẽ cắn rứt.”

Anh giật nhẹ khóe môi: “Tôi biết rồi. Cảm ơn cô đã thông báo, xin hỏi cô còn việc gì khác sao?”

Trình Vi An sững sờ. Anh không tức giận sao?

“Vâng... xin lỗi, Thang tiên sinh, có lẽ tôi đã quá gà mẹ, hi vọng anh đừng giận. Có lẽ chị Tiểu Mạn không thế, là do tôi suy nghĩ nhiều quá... nhưng mà...”

Trình tiểu thư, cô có quen với Tiểu Mạn sao?” Thấy cô gái này còn muốn tiếp tục giả bộ khờ dại thiện lương, anh cũng không có kiên nhẫn xem cô ta tiếp tục diễn.

Thủ đoạn cùng loại anh đã thấy quá nhiều rồi, ly gián, phỉ báng... cả một đống. Những cô gái dùng những cái này anh thấy từ bé tới lớn cũng đã phiền, không ngờ đến tuổi này còn gặp phải, không hiểu sao.

“Tôi vào công ty hơn hai năm rồi.” Cô ta trả lời.

“Tôi biết Tiểu Mạn đã vài chục năm rồi, cô cho rằng tôi không hiểu cách làm người của cô ấy sao?” Anh mang theo nhẹ nhàng vui vẻ, khách khí hỏi lại.

Một câu nhẹ nhàng băng quơ như vậy, lại giống như bàn tay, đánh toàn bộ lời nói của cô ta trở về. Trình Vi An ngẩn người, sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng xấu hổ tới cực điểm.

Cô ta nói những gì đó vô cùng mập mờ, nhìn như có tính kích động rất lớn, nhưng cô ta hoàn toàn không suy tính với mức độ hiểu biết của Thang Hằng với Ô Tiểu Mạn.

Cô ta tình nguyện nghĩ Thang Hằng theo đuổi Ô Tiểu Mạn là việc quá không hợp lẽ thường, chỉ cảm thấy anh nhất thời mù quáng, chỉ cần cô ta kích động, để cho anh thấy thất vọng tức giận với Tiểu Mạn, sau đó anh sẽ phát hiện cô ta xinh đẹp hơn Tiểu Mạn, cũng tốt hơn Tiểu Mạn, sẽ chuyển sự chú ý sang người cô ta, khi anh nói cảm ơn với cô ta thì cô ta tỏ tình, có thể nước chảy thành sông.

Cô ta đã suy nghĩ tất cả như vậy rồi.

“Tôi...” Cô ta lập tức nghẹn lời, không trả lời được.

“Tôi tin tưởng cô và Tiểu Mạn không có tư giao.” Anh mỉm cười.

“Chúng tôi ở cùng một phòng làm việc.” Cô ta thử cãi lại, cũng nói lên mình có thể biết được rất nhiều tin tức.

Mặc dù cô ta xác thực không hiểu Ô Tiểu Mạn.

Cô gái đó không phải là một người quá ỉu sao? Có gì tốt mà phải ỉu.

Thang Hằng vẫn nở nụ cười khách khí, không hề nói theo điểm này, chỉ nói: “Trình tiểu thư, tôi không ngại nói cho cô biết, những lời tương tự như vậy từ nhỏ tới lớn tôi nghe thấy không ít, những cô gái tỏ tình với tôi cũng không ít, tấm lòng những người đó, lòng tôi nhận, cũng bội phục dũng cảm của các cô ấy, còn dạng người phía trước, tôi cảm thấy rất nhàm chán.”

Bị đặt, chỉ vì ảnh hưởng tới suy nghĩ của người khác, đạt tới mục đích của mình, theo ý anh thì loại người này, coi người khác như ngu ngốc, đang đùa người ngu. Ngay cả việc nói chuyện với loại người này, anh cũng cảm thấy hoàn toàn không được coi trọng, càng không có khả năng tùy theo.

Sắc mặt Trình Vi An lúc trắng lúc xanh, cô ta không ngờ sẽ có kết quả này. “Tôi không...”

“Trình tiểu thư, tôi không có ý gì.” Thang Hằng ngăn lời cô ta lại. “Tôi chỉ trần thuật ý nghĩ của tôi. Cảm ơn cô đã thông báo, tôi sẽ chứng thực chuyện này với Tiểu Mạn, tôi cũng biết rõ trước đó ai theo đuổi cô ấy, nếu cần thiết tôi có thể tìm người trong cuộc chứng thực, thuyết pháp với cô.”

Cô ta bị dọa tới sắc mặt trắng bệch.

“Không...” Nếu như bị những người trong công ty biết cô ta nói lung tung, về sau cô ta ở công ty được nữa sao?

Cô ta cho rằng cá tính Thang Hằng rất tốt, bình thường anh khách khí hữu lễ, thái độ với Tiểu Mạn càng dịu dàng, hoàn toàn giống như một ông ba phải, không ngờ anh lại có bộ dạng sắc bén như vậy, cô ta hoàn toàn bị sợ hãi.

“Tôi xác nhận một lần cuối, cô xác định lời cô vừa nói là sự thật?”

“Không...” Cô ta giống như con thỏ bị hoảng sợ, cái đầu run lên, “Tôi... Có thể tôi có chút hiểu lầm...” Đối phương đã hỏi khách sáo như vậy, nhưng giữa từng câu mang hàm xúc cảnh cáo, biết vậy cô ta chẳng làm.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Anh cười, đối lập mãnh liệt với cô ta đang sợ hãi. “Cảm ơn Trình tiểu thư đã quan tâm, nhưng mà tôi hi vọng tin tức này sẽ không được phát sinh lần nữa, đây là một thương tổn với hai người trong cuộc, bị hiểu lầm không tốt.”

“Vâng.”

“Công ty cô còn chưa tan tầm, tôi không làm trễ Trình tiểu thư làm việc, gặp lại.” Vẫn là khuôn mặt ôn hòa tươi cười, Thang Hằng khẽ vuốt cằm, xoay người rời đi.

Cùng một người, cùng một thái độ, vẻ mặt như nhau, toàn thân Trình Vi An cứng ngắc đứng tại chỗ.

Cô ta hoàn toàn đoán sai về người đàn ông này.

Anh ta không chỉ là người đàn ông ba chất lượng tốt, còn là một dã thú kinh khủng, có thể cười mà cắn đứt mạch máu của kẻ thù.

May mắn còn khoan dung, cô ta thầm hối hận, cô ta không nên trêu chọc vào nhân vật như thế.

19. Chương 9-1

“Thang Hằng... A!” Ô Tiểu Mạn nằm trên giường kinh hô lên một tiếng. Bởi vì người nào đó lại nâng chân cô lên, cắn vào lòng bàn chân cô một ngụm.

Cô phản ứng theo trực giác nắm cái gối đập vào hung thủ kia, đập cho anh vài cái.

Thang Hằng cười rồi ngăn cản những cú đánh, vừa bò lại trên người cô, chặn cô lại và chế trụ hai tay cô.

“Mưu sát chồng hả?”

“Xuống dưới!”

Con gấu Koala đè nặng cô, tiếp tục gặm loạn cắn loạn trên người cô, vừa mới vận động nên toàn thân hai người đầy mồ hôi, Thang Hằng tuyệt không chú ý tới mồ hôi trên người bạn gái, tiếp tục coi cô như một viên kẹo mà gặm, chọc cho cô sợ hãi kêu liên tục.

“Tiểu Mạn, gả cho anh đi.” Anh gặm đầu ngón tay của cô, giống như muốn dùng hàm răng để thay cái nhẫn.

“Đầu heo.”

“Gả cho đầu heo thì em chính là heo mẹ, sau đó giúp anh sinh một ổ heo con.”

Ô Tiểu Mạn bị anh chọc cười. “Muốn sinh thì tự anh sinh.”

“Anh cũng muốn vậy, nhưng không có cách.”

“Vậy thì anh cứ từ từ nghĩ.”

“Ai, Nhạc Vô Mỹ cũng sắp sinh đứa thứ hai.”

“Vô Mỹ là Vô Mỹ, em là em.” Hơn nữa đại gia có tố chất thần kinh nhà cô ấy là con một, cả gia tộc cũng đợi Vô Mỹ sinh thêm vài đứa, để khai chi tán diệp.

“Hai người là bạn tốt, phải cùng tiến chứ.”

“Nếu nói như vậy, Nghê An Bản và Chúc Bách Diệp ngay cả bạn gái cũng không có, anh là bạn cũng không thể vượt tiến độ quá mức quy định được.”

“Anh xin em, so thì phải so với người tốt, so với hai cái người nát đó làm gì?”

“Cái gì anh cũng nói được.”

“Đương nhiên.” Nếu không làm sao có thể lừa cô.

Cô bị áp chế, mặc cho cô vừa đánh vừa mắng nhưng vẫn bị anh găm qua một hồi, cả người Ô Tiểu Mạn tê liệt ngã xuống, rốt cục không còn sức mắng anh. Cô cuộn tròn người, bị Thang Hằng ôm trọng ngực, nặng nề ngủ một giấc, hơn một giờ sau mới tỉnh lại.

Thang Hằng đoán cô tỉnh, lúc này còn chưa tới nửa đêm, anh làm chút đồ ăn, ôm cả cô lẫn chăn bông tới phòng khách ăn cơm. Có chỗ ở của mình tốt ở chỗ này, cho dù hai người trần truồng chạy loạn trong nhà, làm chuyện gì cũng thuận tiện.

Vừa ăn đồ, Tiểu Mạn lại sờ lên bụng mình. Đạo này, cô bị nuôi béo lên không ít, bụng có dấu hiệu to hơn.

Thang Hằng để ý tới hành động của cô, cũng vươn tay qua sờ soạng hai cái.

“Còn chưa đủ lớn.”

“Cũng đâu phải mang thai.” Chỗ này đều là mỡ.

“Mang thai mới tốt.” Anh nhếch miệng cười. Lúc chỉ có hai người thì Thang đại thiếu gia chính là một người hoàn toàn vô lại, trắng mắt lại cực kỳ xấu tính.

Nói đến mang thai, Ô Tiểu Mạn trừng mắt nhìn anh một cái.

Trên thực tế, rất có khả năng này. Lần trước sau khi hai người lăn trên giường, người này mới nói cho cô biết hình như bao cao su bị hỏng, lăn cũng lăn xong rồi, cô tức giận cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp nhận sự thật này. Mà sau đó Thang Hằng yêu cầu cô không được uống thuốc, cũng may cô không bài xích việc mang thai, không cãi nhau với anh.

Dựa vào suy nghĩ của cô, sinh đứa nhỏ và kết hôn là hai chuyện khác nhau. Công tác của cô ổn định, phúc lợi công ty tốt. Trong nhà, từ khi cô và em trai đi làm, trọng trách kinh tế cũng buông khỏi vai ba mẹ, mặc dù không giàu có nhưng cũng coi như dư dả, nuôi đứa bé và giáo dục không có vấn đề gì, hơn nữa cô và Thang Hằng có tình cảm, vì vậy cứ thuận theo tự nhiên.

“Không biết có trúng thưởng không, nếu có thì tốt rồi.” Ở đây có người rất muốn làm ba.

Ô Tiểu Mạn ngẩng đầu lên từ đám đồ ăn, liếc anh một cái, không hiểu nổi vì sao người này cuồng nhiệt như vậy.

“Nếu trúng thưởng thì chúng ta mỗi người một nửa.”

“Quý hử, mỗi người một nửa?! Em và đứa nhỏ đều là của anh, được không!” Anh lập tức nghe hiểu ý, cô gái này coi đứa nhỏ và hôn nhân là hai việc khác nhau. “A, không đúng, là anh và đứa nhỏ đều là của em, em phải phụ trách với anh!”

“Phụ trách thế nào?”

“Kết hôn.” Anh nửa nằm trên ghế salon, duỗi tay ra, rút một tờ giấy trong tủ chén, đưa cho cô. “Ký tên, như vậy là phụ trách.”

Tờ giấy là giấy đăng ký kết hôn, Ô Tiểu Mạn nhìn thấy tờ giấy được nhét vào trong ngực, lập tức bật cười.

“Em sẽ cân nhắc.”

“Có gì phải suy nghĩ, chồng em là người ưu tú như vậy!” Bạn gái đại nhân đang ăn cơm, anh không thể động tay động chân, chỉ có thể nửa nằm trên ghế salon, bàn chân cách lớp chăn bông đẩy cái mông cô, nhẹ nhàng giống như mát xa giúp cô: “Có nhà có xe, có thân hình có khuôn mặt, thể lực lại tốt, trời sắp xuống có anh giúp em chống, tuyệt đối sẽ không để người ta làm em bị thương một cọng lông tơ.” Anh cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ cho mình.

Ô Tiểu Mạn giương môi cười, lắng yên nghe.

Anh nói gì cô cũng biết. Không thể phủ nhận, Thang Hằng là một đối tượng rất tốt, không chỉ điều kiện của anh, càng là cho lòng phụ nữ bị đổ chính là cá tính của anh. Anh là người nam tính, mang theo một chút bá đạo, lại có thể làm cho người ta an tâm, biết rõ ah sẽ nhét mình dưới cánh chim che chở, tuyệt không cho người khác làm mình bị thương.

Cô lại bị anh thu phục, không thể làm gì mà mặc anh ăn sạch sẽ, bị bại triệt để.

“A, đúng rồi, mấy ngày hôm trước cái người cùng văn phòng với em là Trình Vi An tới tìm anh...” Nói xong, anh đột nhiên nhớ tới chuyện của Trình Vi An. “Bị anh dọa một cái, cô ta không nên xằng bậy nữa.”

Ô Tiểu Mạn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Với lực hấp dẫn của Thang Hằng với phái nữ, phát sinh chuyện này cô không kinh ngạc, nhưng cô không ngờ Trình Vi An lại làm vậy.

“Khó trách mấy ngày nay ít nghe thấy tiếng cô ấy...”

Cô ít nhiều cũng phát giác được lúc nói chuyện Trình Vi An có khuynh hướng châm chọc cô, nhưng cô lại không quản được suy nghĩ của người khác với cô, cô cũng không phải người thích kết bạn khắp nơi... tính tình khéo đưa đẩy. Chỉ cần công việc bình thường thì sẽ không suy nghĩ quá nhiều, không thể tưởng tượng được đối phương ở sau lưng cô lại làm những chuyện mờ ám này.

“Hừ hừ, thủ đoạn như thế ông đây đã gặp nhiều hơn, cô ta còn dám xằng bậy, anh có biện pháp làm cô ta khổ muốn chết.” Thang Hằng hừ hừ nói.

Trước kia lúc còn học sinh, anh có thể bày khuôn mặt thối, vui đùa, lập quy củ, ngăn cản các nữ sinh và những chuyện không đâu tìm tới. Bây giờ mặc dù không thể dùng những chiến thuật kia, không có nghĩa là anh không có biện pháp khác xử lý những tình huống này.

Do cá tính nên anh không muốn giở thủ đoạn, không phải là không biết, làm anh tức giận có thể khiến đối phương phải kêu cha gọi mẹ.

“Không có việc gì, mấy ngày nay em không nói chuyện với cô ấy.” Chắc là Trình Vi An sẽ không làm loạn nữa.”

“Nhìn xem, anh là người như vậy, vẫn là nên định xuống, đỡ có người tới làm loạn.”

“Em thấy anh xử lý rất nhẹ nhàng mà.” Cô liếc mắt nhìn anh, khóe môi cong cong.

“Nào có, gặp phải chuyện như thế rất phiền đấy!” Anh lập tức kháng nghị.

“Anh trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, cho dù chúng ta kết hôn không phải vẫn có phụ nữ sán lại sao?”

Một câu nói của cô, chặn lại lời anh.

“Nhìn đẹp trai không phải lỗi của anh!” Anh chỉ có thể tức giận rống lên,

Ô Tiểu Mạn suýt nữa ho thức ăn trong miệng ra. Những lời này không khỏi quá mạnh mẽ rồi, những người có thể nói hùng hồn như thế không nhiều lắm.

“Công tác tốt cũng là do anh dựa vào thực lực và cố gắng của bản thân giành tới! Người khác muốn dính vào, cũng không phải việc anh có thể khống chế, anh cũng từ chối hoàn toàn mà!” Anh đây ủy khuất.

Cô bị những lời nói hùng hồn của anh làm cho đỡ khóc đỡ cười.

Người đàn ông này....

Gió êm sóng lặng qua một tháng, một ngày nào đó, không hề báo động trước, một tờ thông báo khiến không khí trong Mỹ Xan Âm đột nhiên không giống với lúc trước.

“Nghe nói, ‘Ba lê á các’ biết được báo giá của ‘Cổ Mỹ’ và ‘Thạch Ốc’ dưới trướng chúng ta với cửa hàng buôn bán, quan hệ của công ty bên kia khá tốt với chúng ta, vụng trộm thông báo, bây giờ bên trên đang điều tra.” Thám tử Phương Tĩnh Văn tin tức linh thông dò thăm, gấp gáp trở về thông báo.

“Hửn nào...” Tiếp xúc với những lời liệu này, ngoại trừ nhóm người phòng kế toán tài chính, các cô ở bộ phận hành chính vì phải chỉnh lý báo biểu, cũng là mục tiêu thanh tra. Bởi vì không phải một người cố định xử lý một nhãn hiệu mà là thay phiên nhau, cho nên bây giờ tất cả văn bản và tư liệu máy tính đều bị mang đi, điều tra làm rõ ai là người tung tài liệu ra ngoài.

Bây giờ tất cả đều là người có khả năng bị đạn lạc đánh trúng, tất cả đều dè dặt chờ đợi.

Cho dù không phải mình làm, cũng sợ bị hiểu lầm, trong quá khứ bị ngộ sát như vậy rất nhiều, chứng mình không phải cứ đi thẳng ngồi thẳng, thẳng thắn vô tư sẽ là vô sự, nhóm người đều rất lo lắng.

“Chúng ta ở đây lo lắng cũng vô dụng, vẫn nên bắt tay làm tốt công việc đã.” Chuyện này xảy ra, Ô Tiểu Mạn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cô tin tưởng mọi người đều trong sạch, vì vậy cổ vũ mọi người đừng nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà không ngờ, cô vẫn bị đạn lạc ảnh hưởng tới.

Hai ngày sau, Ô Tiểu Mạn bị quản lý gọi vào văn phòng.

Hai ngày nay công ty không ngừng có người bị hỏi thăm, bởi vậy cô cũng không nghĩ quá nhiều, nghe quản lý tìm mình thì đi qua.

“Quản lý, xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?” Cô vào văn phòng, theo chỉ thị đóng cửa lại.

Giám đốc Trần thấy cô tiến vào, bỏ tài liệu xuống bên cạnh.

“Tiểu Mạn, ngồi bên này.” Giám đốc Trần đối với nhân viên ở dưới đều rất tốt, gần như tất cả nhân viên đều gọi tên. Ông ngoắc tay với cô, ý bảo cô ngồi xuống.

“Dạ.” Ô Tiểu Mạn theo lời ngồi xuống.

“Tôi muốn hỏi cô, chuyện này cô có ý kiến gì không?”

Ô Tiểu Mạn ngẩn người, đương nhiên cô hiểu giám đốc Trần chỉ chuyện huyên náo trong công ty, nhưng cô không hiểu sao giám đốc Trần lại hỏi cô như vậy.

“Tôi không có ý kiến gì.” Mặc dù mỗi ngày cô đều sửa lại báo biểu, nhưng chỉnh lại cũng không chỉ là hai nơi xảy ra vấn đề này. Dưới trướng Mỹ Xan Ấm có bốn nhãn hiệu lớn, gần đây đang đẩy mạnh nhãn hiệu thứ năm. Toàn bộ chi nhánh gần năm mươi, mỗi này tư liệu truyền về sửa sang cũng đủ làm người ta đầu óc choáng váng rồi, cô còn có ý kiến gì?”

“Cô ở Mỹ Xan Ấm cũng coi như là nhân viên lâu năm rồi, tôi biết rõ cô là người chân thành, trong tay tôi có tài liệu, chủ nhiệm bộ phận nghiên cứu phát triển cũng từng đề cập với tôi, cô là người có ý kiến nhiều nhất về nguyên liệu nấu ăn của công ty...” Ngoại trừ những người cuồng thức ăn ở bộ phận nghiên cứu phát triển thì Tiểu Mạn là người duy nhất, gần như là nhân viên duy nhất ném qua và cho ý kiến về tất cả nguyên liệu nấu ăn trong công ty.

Những điều này không phải là công ty cưỡng chế yêu cầu nhưng cô vẫn luôn yên lặng làm, riêng điều này cũng đủ làm người ta đối với nhân viên này tốt hơn vài phần, mà ông cũng rất thích cô gái yên tĩnh biết làm việc này.

“Chuyện này hửn là cô cũng biết, tư liệu bị tung ra ngoài, qua tay bốn người bộ phận hành chính, không có ai xử lý qua hết tư liệu hoàn chỉnh, trên căn bản không có vấn đề gì.” Ông nói vài câu đánh động, rồi cuộc tiến vào chủ đề.

“Nhưng mà có người nói cho tôi biết, đã từng thấy cô và người không quen biết nói chuyện ăn cơm bên ngoài, trò chuyện cổ phiếu của công ty và những chuyện khác...”

20. Chương 9-2

Trên tình cảm, ông nguyện ý tin tưởng nhân viên cấp dưới của mình, nhưng thế sự khó liệu, bởi vậy trong lời của ông cũng mang theo chút ý khuyên bảo, ám chỉ nếu có gì khó khăn thì cô nói ra, không chừng ông có thể giúp chút việc.

“Cái này...” Ô Tiểu Mạn lộ vẻ mặt khó xử. “Quản lí, tôi có thể nói cho ông biết hôm đó chúng tôi đã nói những gì, nhưng người bạn của tôi mới sinh xong, còn đang trong thời gian ở cữ, có lẽ không tiện ra ngoài.

Dứt lời, cô kể qua những nội dung ngày đó mình và Nhạc Vô Mỹ nói chuyện.

Sau khi nghe xong, giám đốc Trần có chút nhứt đầu. Tiểu Mạn nói những lời này không có vấn đề gì, lúc ăn uống bọn họ cũng thường lên trò chuyện về quan sát của mình với nghề nghiệp. Nhưng vấn đề nhạy cảm như vậy, rất dễ bị người khác hiểu lầm.

“Thật sự không thể mời bạn cô tới công ty một chuyến sao?”

“Chắc là không có cách nào.” Cô cười khổ lắc đầu. Đừng nói là cô ngại, ăn cơm trưa mà cũng khiến Vô Mỹ bị hiểu lầm, riêng nói, Hoàng đế nhà cô ấy cũng không dễ thương lượng, Vô Mỹ vừa sinh được một tuần, lúc này ai có thể tới quấy rầy.

“Vậy điện thoại thì sao? Cấp trên ít nhất sẽ điện thoại kiểm chứng...” Giám đốc Trần tiếp tục hỏi.

“Trước tiên tôi sẽ thử liên lạc cùng bạn xem sao? Chuyện hiểu lầm này tôi sợ sẽ dọa cô ấy, xấu hổ với cô ấy, tôi cũng không thể tùy tiện đưa điện thoại của cô ấy cho người khác.” Cô tỉnh táo nói.

“Ừ... Vậy trước hết thông báo cho bạn của cô, nếu như cô ấy có thể tự đến là tốt nhất, nếu thật sự không thể tới, ít nhất cũng gọi điện thoại.”

“Được.”

“Cô cứ về công tác. Tôi sẽ báo chuyện này lên đây, mấy ngày nữa có thể sẽ còn tìm cô.”

“Vâng.” Ô Tiểu Mạn tâm loạn như ma rời khỏi văn phòng.

Sau khi liên lạc với Nhạc Vô Mỹ, cô gửi số điện thoại của bạn tốt cho cấp trên,

Lần sau cô bị gọi lên hỏi, không còn là giám đốc Trần, mà là giống như hội thẩm, ngoại trừ giám đốc Trần, còn có pháp vụ của ngành luật sự, cùng với những cán bộ cấp cao hơn.

Mặc dù không bị định tội, nhưng cảm giác bị người khác nghi ngờ cũng không hay.

Khi chuyện còn chưa điều tra ra manh mối, không biết sao lại truyền ra, công ty có người bắt đầu thuật lại là, chính Ô Tiểu Mạn của bộ phận hành chính bán đứng cơ mật của công ty, nhân lúc cơm trưa mỗi ngày, ở bên ngoài gặp mặt cùng những nhân viên của công ty khác, vụng trộm bán tư liệu cho những công ty khác.

Trong thời gian ngắn, trong tổng công ty lưu truyền câu chuyện này, không ít người chỉ trích cô.

Lớn tới bằng này, lần đầu Ô Tiểu Mạn cảm nhận được áp lực lớn như thế, từ trước đến nay cô luôn lạnh nhạt mà cũng bị việc này khiến cho vài ngày ăn ngủ không ngon, mới một tuần mà người đã gầy đi một vòng.

Một thời gian Thang Hằng không tới Mỹ Xan Âm, từ đầu không rõ bạn gái bị làm sao, hỏi cô thì cô cũng không đáp, anh đành lên đi thăm dò. Khi anh biết được chuyện gì xảy ra, cả người phát giận.

“Mẹ nó, nhất định là Trình Vi An!”

Sau khi hiểu rõ tình huống, anh ép hỏi được một vài chi tiết từ trong miệng bạn gái, biết rõ ngày cô và Nhạc Vô Mỹ gặp nhau ăn cơm thì chỉ gặp Trình Vi An và Triệu Tuấn Dũng, với biểu hiện của Trình Vi An, anh chắc chắn.

Ô Tiểu Mạn chỉ có thể cười khổ.

Đó cũng chỉ là suy đoán, cô khó mà nói được, hiện tại cô chỉ hy vọng mau chóng tra ra manh mối, trả lại sự trong sạch cho cô.

“Gọi Vô Mỹ giải thích!” Người trong cuộc kia chết ở đâu rồi!

“Em có cho công ty điện thoại của Vô Mỹ. Vô Mỹ còn đang ở cũ, không thể gọi cô ấy ra ngoài được.” Theo truyền thống, sản phẩm ở cũ cấm ra ngoài, sao cô có thể vì chuyện hiểu lầm này mà gọi Vô Mỹ ra ngoài. Nếu bởi vậy hại thân thể cô ấy xảy ra vấn đề gì, không phải xin lỗi đơn giản như vậy.

Huống chi, dựa vào tư cách, địa vị và Hoàng đế nhà Vô Mỹ chính là siêu cấp chú trọng, chắc chắn không thể loạn được.

“X, cái công ty nát! Đừng làm nữa, công ty của anh tùy thời đều thiếu chức, đến chỗ anh, phúc lợi không kém hơn Mỹ Xan Ấm, có chồng bảo vệ em!” Thang Hằng tức nói thô tục.

Ô Tiểu Mạn lắc đầu. Gặp chuyện thì trốn tránh không phải là phong cách của cô, hơn nữa chuyện còn chưa tra ra manh mối, trả lại sự trong sạch của cô, nói cái gì cô cũng sẽ rời đi vào lúc này.

Thang Hằng tính tình lớn, nhưng bạn gái kiên trì không kén, cô không chịu nhượng bộ, anh cũng không thể không để ý tới nguyện vọng của cô, bắt buộc cô từ chức hoặc chạy tới đại náo Mỹ Xan Ấm, anh dù sao cũng là đại diện công ty đối tác. Mặc dù quan hệ lợi ích, anh có năng lực tạo thành áp lực và ảnh hưởng nhất định với Mỹ Xan Ấm, nhưng còn trong sạch của bạn gái, cũng không phải tạo áp lực là có thể giải quyết, muốn giải quyết thì vẫn phải bắt được hung thủ thật sự.

Tiểu Mạn cũng sẽ không vui nếu anh làm chuyện ngu xuẩn, ở phương diện này tính cô cũng rất bướng bỉnh. Cho nên anh chỉ có thể ở đây phát điên, cố gắng tính toán trong lòng xem xử lý chuyện này thế nào, lại khuyên cô ăn nhiều một chút.

Mới một tuần lễ mà bụng nhỏ của cô bị tiêu mất rồi, thậm chí vì áp lực, giấc ngủ không đủ mà gò má cô hóp lại, thấy thế Thang Hằng đau lòng không thôi.

“Tiểu Mạn, em mới ăn hai miếng, như vậy người sẽ xấu... Em phải ăn nhiều một chút!” Anh như con gà mái xoay xung quanh cô, lải nhải không ngừng, nhưng chỉ đổi lại cái lắc đầu từ chối của bạn gái.

Lửa giận bùng nổ trong lòng anh.

Không được, ngày mai nhất định anh phải giải quyết chuyện này! Thang Hằng hạ quyết định trong lòng.

“Ôi, giá điệp buồn bán...”

“Sao còn mặt mũi tới làm chứ.”

Tiếng nói chuyện bên ngoài phòng làm việc truyền tới, dạ dày Ô Tiểu Mạn hơi rút rút, cô yên lặng hít sâu, cố gắng bảo trì tâm bình khí hòa.

“Các cô phiền quá! Có vấn đề thì công ty làm gì cho người ta tiếp tục công việc, các cô đừng có nghe lời nói loạn có được không! Không có phẩm chất!” Phương Tinh Văn cá tính trực tiếp, mắng ra ngoài.

“Lời đồn dừng ở trí giả, chắc không biết dùng đầu nghĩ! Lại ồn ào với mọi người!” Lâm Di Nhu tức giận mắng.

“Tiểu Mạn, em đừng để ý tới những người kia.” Thạch Mỹ Tinh động viên cô.

Ô Tiểu Mạn ngẩng đầu, miễn cười mỉm cười.

“Em không sao.”

Trong này chỉ có Trình Vi An bất động. Trong lòng cô ta hiểu được, cùng ngày ở chỗ đó, nhân viên trong Mỹ Xan Ấm chỉ có cô ta và Triệu Tuấn Dũng, lời này truyền ra ngoài thì hiềm nghi của cô ta rất cao. Dù sao mục đích của cô ta đã đạt được. Có lẽ không bao lâu nữa, Ô Tiểu Mạn sẽ tự động chào từ giả vì áp lực lớn, cô ta cũng không cần làm những việc khác.

May mắn Ô Tiểu Mạn không nói chuyện ngày đó thấy cô và Triệu Tuấn Dũng, cô ta tính cách quái gở, cá tính lại im lặng, có bị hại cũng không biết giải thích, loại tiện nghi này cô ta không chiếm cũng quá uổng, rơi tới mức này chỉ có thể nói đối phương tự mình nhận.

Ba người khác trong văn phòng ít nhiều cũng nhìn ra thái độ của Trình Vi An, nhưng các cô không biết tin tức, chỉ cho rằng vì lời đồn mà Trình Vi An giữ một khoảng cách. Mà ba người các cô thì tin tưởng cách làm người của Ô Tiểu Mạn.

Chuyện còn đang điều tra sơ bộ là loại bỏ hiềm nghi Ô Tiểu Mạn, cho nên công ty không có bất kỳ cử động nào, cho cô tiếp tục làm việc trên cương vị. Nhưng mà trước khi tìm được thủ phạm chính thức, người bạn của cô không lộ mặt, cũng từ chối người của công ty tới hỏi thăm, vẫn có chút nhân tố không xác định như vậy cho nên công ty cũng không làm sáng tỏ giúp cô, chỉ nói trước mắt còn đang điều tra, cứ dừng lại như vậy.

“Tiểu Mạn, em đừng bị những người kia ảnh hưởng. Ăn cơm nhiều vào, em nhìn có vẻ gầy đi, khuôn mặt cũng lõm xuống.”

“Đúng rồi, chờ chuyện được tra rõ sẽ trả trong sạch lại cho em, đến lúc đó những người kia sẽ biết mình ngu xuẩn thế nào, hy vọng những người kia sẽ tự trách đến chết!” Lâm Di Nhu tức giận.

“Chúng ta đều tin tưởng em, em phải kiên trì.” Thạch Mỹ Tĩnh vỗ lưng cô. Chị là người lâu năm nhất trong bộ phận hành chính, cũng là một trong bốn người mà tư liệu qua tay, chị biết rõ muốn tiết lộ đầy đủ những người kia trừ phi nắm toàn bộ những tài liệu của người khác, vô cùng khó khăn, đừng nói chỉ tới việc Ô Tiểu Mạn ở cùng phòng làm việc với chị, hành động của tất cả mọi người đều ở dưới mí mắt chị, chị tin rằng tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện này.

Ô Tiểu Mạn nở nụ cười yếu ớt, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người. “Cảm ơn mọi người.” Đột nhiên, cô cảm thấy không khỏe. “Xin lỗi, em đi nhà vệ sinh.”

Có lẽ vài ngày nay cô ăn ngủ không ngon, tổn thương dạ dày, cô đi vào nhà vệ sinh, nôn ra. Dựa vào bồn rửa tay, cảm giác choáng váng đánh úp lại, cô cảm giác ngay cả đứng cũng không vững, không ngừng nôn ra nước chua, nôn khan, nôn tới nỗi nước mắt cũng chảy ra, khó chịu muốn chết.

Vất vả lắm mới dừng lại một chút, cô từ từ nhắm hai mắt, tựa bên cạnh bồn rửa tay, đợi cơn choáng váng qua đi.

21. Chương 9-3

Lúc này, có người chạy vào nhà vệ sinh tìm cô.

“Tiểu Mạn! Tiểu Mạn.... Ôi! Em có khỏe không?!” Người tới là Lâm Di Nhu. Cô ấy nhìn thấy bộ dạng của Ô Tiểu Mạn, cộng thêm trong không khí có vị chua, vừa nghĩ cũng biết vừa rồi cô đã nôn, cô ấy nhanh chóng vịn người cô: “Em có khỏe không, sao rồi? Có muốn chị gọi xe cứu thương giúp em không?”

“Em không sao.” Một lát sau cô mới trả lời: “Làm sao thế? Chị tìm em à?” Cô gượng chống, cũng may không còn choáng l/q/d váng nghiêm trọng như vừa rồi, cô miễn cưỡng cũng có thể mở mắt đối thoại.

“Em thật sự không có chuyện gì sao? Thân thể không thoải mái cũng không cần miễn cưỡng, sắc mặt của em thật dọa người.”

“Không có việc gì, mấy ngày nay em ăn không ngon, chắc là tổn thương tới dạ dày rồi.” Cô cố gắng giữ vững tinh thần đáp lại.

“Phải ăn cơm cho tốt chứ... Đúng rồi, là chủ nhiệm tìm em, bảo em đi qua.”

“Được... Em rửa mặt rồi lập tức đi ra.” Cô nhanh chóng rửa mặt, súc miệng, giữ vững tinh thần, sau đó đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Bởi vì nhân viên hành chính của Tổng công ty ít, nên bộ phận hành chính là bộ phận kế toán tài chính cùng một vị chủ quản. Vị chủ nhiệm này họ Bạch, rất ít khi xuất hiện trong bộ phận hành chính buồn tẻ chán

nản. Khác hẳn với giám đốc Trần ôn hòa, vị chủ nhiệm Bạch này thích việc d.dlq/d lớn hám công to, nói chuyện với nhân viên rất không khách khí, thường là bộ dạng cao cao tại thượng.

Ông ta nghe thấy bát quái, sau khi hiểu chuyện thì đặc biệt tới hỏi thăm.

“Chủ nhiệm, ngài tìm tôi sao?” Sắc mặt Ô Tiểu Mạn tái nhợt đi từ trong nhà vệ sinh, còn chưa trở lại văn phòng đã gặp được chủ nhiệm Bạch đứng ở cửa giao của phòng hành chính và phòng kế toán.

Chỗ đứng của đối phương, một bên là cửa vào bộ phận hành chính, bên kia là cửa vào bộ phận kế toán, bên ngoài là khu lãnh thổ công cộng.

Chủ nhiệm Bạch nhìn thấy cô thì đi về phía cô. “Ô Tiểu Mạn, chủ nhiệm hỏi cô, cô phải thành thật trả lời.”

“Vâng.”

“Người bạn ăn cơm cùng cô mà bị đồng nghiệp của chúng ta gặp được, có phải đi làm trong giới ăn uống không?”

Ô Tiểu Mạn cau mày, chần chờ một chút rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Không.”

“Không phải? Nếu như không phải đi làm trong giới ăn uống, làm sao có thể hiểu về giới ăn uống như thế? Cô mau đưa tư liệu về bạn cô ra đây, để chúng tôi tra xét rõ ràng.”

“Chủ nhiệm, đây là việc riêng tư của bạn tôi, tôi không thể đưa lên.”

“Trong công ty cũng truyền đi xôn xao rồi, cô còn không nói! Bây giờ cô còn không nói, đến lúc đó tiến vào pháp luật, còn không nói được đâu! Cô che che giấu giấu như vậy, có phải là có tật giat mình không?!”

“Chủ nhiệm Bạch, tôi không phải trộm, sẽ không có tật giat mình.” Những lời lên án này, nếu không phải Ô Tiểu Mạn có tố chất tâm lý mạnh thì sớm bị bức điên rồi. Cô rất khó chịu nhưng vẫn vững vàng: “Tôi không thể nói, là bạn tôi vô cùng chú trọng lý lịch riêng, tôi không thể tùy tiện công khai tư liệu của cô ấy. Bây giờ cô ấy mới sinh xong, đang ở cũ, không thể ra ngoài, nếu như có thể đợi cô ấy ở cũ xong, tôi sẽ mời cô ấy tới công ty một chuyện.”

“Còn phải đợi bao lâu? Trong khoảng thời gian này, để cô trộm nhiều tư liệu công ty một chút sao?”

Chủ nhiệm Bạch nói chuyện không hề khách khí, bởi vì đứng trong khu lãnh thổ công cộng, dẫn tới rất nhiều người vây quanh, thái độ của đối phương cũng làm cho trong lòng Ô Tiểu Mạn rất bức mình, cảm giác thân thể không khỏe ngày càng nghiêm trọng, cô gần như đứng không vững, nhưng dựa vào ý chí, cô bắt buộc mình phải chịu đựng.

“Tôi không trộm tài liệu của công ty.” Cô vô cùng nghiêm túc nói.

“Nhưng mà... chị Tiểu Mạn...” Đột nhiên có một tiếng nói. “Ngày đó em thật sự nghe được chị và bạn đang nói về chuyện của công ty...” Trình Vi An nhút nhát đứng ra.

“Cô nghe được cái gì?”

“Trình Vi An, cô nói!” Hai mắt chủ nhiệm Bạch lập tức tỏa sáng.

“Tôi...” Về mặt cô ta lộ vẻ kinh hãi, nhút nhát liếc nhìn Ô Tiểu Mạn. “Tôi... chị Tiểu Mạn, thật xin lỗi, em không cố ý...”

“Trình Vi An, cô cứ việc nói! Không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý công bằng.” Chủ nhiệm Bạch mở miệng thúc giục, còn trừng mắt nhìn Ô Tiểu Mạn, cảnh cáo cô đừng giữ trò.”

“Tôi... ngày đó tôi đi vào nơi đó mua Brulee, đúng lúc gặp được Triệu Tuấn Dũng, chúng tôi nói chuyện vài câu, anh ấy đi cùng tôi. Chúng tôi đi vào một lúc thì thấy chị Tiểu Mạn và bạn đang ngồi ăn cơm nói chuyện... Tôi... Bởi vì vị trí rất xa, không nghe rõ, tôi chỉ nghe thấy các cô ấy nói đến Cổ Mỹ, còn nói đến cổ phiếu công ty... tài sản cái gì... Sau đó còn có nói nhuwngc ông ty khác, còn có nghe được các cô ấy nói “Ba lê á các”, nhưng mà nội dung không nghe rõ...”

Cô lắp bắp nói xong, trong lời nói còn nhắc tới Triệu Tuấn Dũng, nói rằng cô không nói dối, có thể tìm người tới chứng thực, người vây xem không ngừng xì xào bàn tán, đáng về chủ nhiệm Bạch càng bộ vệ giường cao, quay đầu mắng.

“Ô Tiểu Mạn, sự thật bày ra trước mắt rồi, cô còn không thừa nhận! Cô không dám khai ra bạn cô vì đối phương chính là nhân viên của Ba lê á các hoặc là gián điệp buôn bán đúng không!”

Trời ơi, cô còn oan hơn Đậu Nga!

Trước mắt rõ ràng là trò vớ vẩn lại khôi hài như vậy, nhưng Ô Tiểu Mạn không cười nổi, không chỉ là cười thể lên án khiến cô không thở nổi, tiếng xì xào bàn tán cũng làm dạ dày cô co rút lại.

Lấy dạ dày trống rỗng làm trung tâm, khí lực toàn thân giống như bị tháo nước, cảm giác đầu choáng váng càng tăng lên, cô cố gắng hít sâu, muốn làm cho mình bình tĩnh trở lại.

“Ô Tiểu Mạn, cô có biết tiết lộ tư liệu công ty là phạm pháp, cũng thẹn với tin nhiệm công ty với cô không!”

“Chủ nhiệm, tôi – ”

“Phóng cái rắm!”

Ô Tiểu Mạn vừa mới mở miệng muốn nói chuyện, một câu mắng vô cùng không khách khí đoạt trước một bước cắm vào cuộc náo kịch này.

Đoàn người xoay người tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy đại diện công ty J&P Thang Hằng, vẻ mặt đầy lửa giận, bên cạnh anh còn có một cô gái tròn vo, chen chúc vào trong đám người.

Tất cả mọi người đều biết Thang Hằng và Ô Tiểu Mạn là người yêu, rất tự động nhường đường để vai nam chính tới gần.

Thang Hằng nhìn thấy sắc mặt bạn gái tái nhợt, thì sắc mặt còn khó coi hơn của cô, nhưng anh vẫn chưa phát tác, cô gái bên cạnh lại hét lên phá vỡ bầu không khí.

“Trời ơi! Mạn Mạn!” Nhạc Vô Mỹ kích động xông lên phía trước, nhanh chóng bắt lấy Ô Tiểu Mạn. “Sắc mặt cậu sao lại khủng bố thế này, bao ngày cậu không ăn cơm rồi? Khuôn mặt cũng lốm vào! Trời ơi trời ơi, cậu còn nghiêm trọng hơn Thang Hằng nói, làm sao cậu không nói chuyện cho mình biết!”

Thang Hằng đi tới cạnh bạn gái đỡ người cô, cũng cố gắng nén cơn giận của mình, không cùng tuổi không cùng tư cách địa vị thì sẽ có những cách giải quyết khác nhau. Anh đang cố gắng, không để cho mình không khống chế được.

“Chủ nhiệm Bạch?” Anh nhận ra đối phương.

“Thang tiên sinh, tôi biết rõ anh là bạn trai của Ô Tiểu Mạn, nhưng phạm pháp phải nhận chế tài của pháp luật, bạn dù anh là đại diện công ty hợp tác với Mỹ Xan Ấm, nhưng chúng tôi cũng không thể thả nghi phạm!”

Từng chữ đều có lực sát thương, Thang Hằng nghe thấy, anh giận quá thành cười.

“Được.” Anh cười gật đầu, nhìn về phía Trình Vi An. “Trình tiểu thư, lại gặp mặt.” Anh cười với cô ta, cô ta sợ tới mức muốn chạy trốn, nhưng mấy người bọn họ bị vây trong đám người, không chen ra được.

“Trình tiểu thư, tôi đưa bạn của Tiểu Mạn tới, cô có muốn chỉ và xác nhận xem, ngày đó có phải cô đã thấy người này không?” Mặc dù trên mặt anh đang cười, nhưng cười làm cho người ta sợ hãi.

Trình Vi An sợ chết người đàn ông này rồi, cô ta biết rõ người đàn ông trước mắt này cũng không dễ bắt nạt như Ô Tiểu Mạn.

Nhưng vừa rồi cô ta đã nhảy vào trong cuộc, bây giờ đã không trốn thoát rồi. May mắn cô không nói lung tung, ngày đó cô ta xác thực đã nghe thấy Ô Tiểu Mạn và bạn nói những thứ này, hơn nữa cô chọn nói là không nghe rõ, cho dù tìm Triệu Tuấn Dũng đến đối chất cũng không có vấn đề, dưới sự thúc giục của chủ nhiệm Bạch, cô lấy dũng khí giường mắt nhìn lên.

Ô Tiểu Mạn vì thân thể không khỏe, đã nhắm mắt lại, bị Thang Hằng ôm, cô khẽ dựa vào người anh, Nhạc Vô Mỹ đứng bên cạnh cô, hung hăng trừng cô ta.

Nhạc Vô Mỹ nhớ rõ cô gái này đi mua Brulee. Thiệt thối chính mình còn khen cô ta hiểu biết, thật sự là phi phi phi! Lát nữa cô phải về nhà rửa miệng!

Trình Vi An dò xét cô vài lần, nhanh chóng gạt đầu.

“Đúng, đúng là cô ta. Chúng là cô gái béo này, tôi nhớ rõ.”

Nhạc Vô Mỹ trừng mắt, tay đè eo, bộ dạng hung thần ác sát.

“Béo thì sao, cô gái béo để cho cô gọi à?!” Bình thường người nói cô thì không sao cả, nhưng kẻ thù thì lại khác. Tốt xấu gì ở chung lâu với Hoàng đế có tố chất thần kinh nhà cô, “Khí vương giả” nhìn lâu cũng học được một chút, dùng để nói thì khí thế tuyệt đối có.

“Cô vốn béo, nhân viên tôi nói không sai!” Về mặt chủ nhiệm Bạch hèn mọn nhảy ra hát đệm.

“Câm miệng! Tôi còn chưa chửi, mắng ông đâu!” Nhạc Vô Mỹ phát điên, Mặc dù cô vốn mập mạp, nhưng vừa sinh xong, cô biết nhất định mình càng béo. Gặp kẻ thù vô cùng đỏ mặt, cộng thêm cô biết dáng người mình biến dạng, làm cho cô càng tức giận.

“Cô – ”

“Tôi cái gì mà tôi! Ông là cái rẽ hành gì? Ngày đó Mạn Mạn ăn cơm với tôi nói những gì, lúc trước ai gọi điện thoại tới hỏi tôi, tôi cũng giải thích vậy, bây giờ lại có vấn đề, sao không tới tìm tôi hỏi? Ông có hỏi tôi sao? Xì! Không có chứng cứ, ông dựa vào cái gì mà định tội cho người khác?” Hiếm khi kích động, Nhạc Vô Mỹ mắng liền một hơi, không nhận được thở gấp.

“Cái cô gái điên này!” Từ trước tới nay, chủ nhiệm Bạch vênh váo tự đắc trong công ty, bây giờ lại bị một đồng người vậy xem, bị mắng trước mặt nhiều cấp dưới như vậy, ông ta tức giận điên lên. “Báo cảnh sát, lập tức báo cảnh sát! Bắt hai tên gián điệp buôn bán này lại!”

“Đến đi! Tốt nhất là nhốt tôi lại.” Nhạc Vô Mỹ còn lâu mới sợ. Mạn Mạn là bạn tốt của cô, lại bị người khác bắt nạt, hơn nữa chuyện cũng có chút quan hệ với cô, cả người cô giương nanh múa vuốt như con sư tử nhỏ. “Ông ngu ngốc! Ông loạn thất bát tao! Có chủ quản như ông là điều không may mắn của nhân viên, để cho tên vô năng như ông làm chủ quản là cấp trên trong công ty bị mù!” Cô càng mắng càng thuận.

“Tôi muốn tố cáo cô tội phi báng!”

“Tôi cũng muốn tố cáo ông tội phi báng! Ha, ông nhất định sẽ thua!” Cô càng mắng càng khí phách.

Chủ nhiệm Bạch sắp điên rồi, nếu không phải ở đây có nhiều người như vậy, mà Thang Hằng bên cạnh Nhạc Vô Mỹ vừa cao lại cường tráng, còn khó chịu trừng mắt, nói không chừng ông đã xông lên phía trước tấn công cô ta, lần đầu tiên ông chịu mất mặt như vậy.

“Cô – cô xong đời! Tôi nhất định sẽ cho cô đẹp mặt, cô chờ xem!”

“Haiz, đe dọa! Lại tố cáo một tội.”

“Ồ mập mạp chết bầm này – ”

Ngay tại lúc hai người đang mắng túi bụi thì đám người vây xem bị tách ra một con đường, một đám người mặc áo đen tây trang trắng thõn gạt mở đám công nhân đang vây xem, một nam tử trẻ tuổi mặc tây trang màu đậm đi ở chính giữa. Anh ta nhìn về phía cô gái nào đó trong cuộc đang mắng rất thuận miệng, nhưng cô gái đó quá nhập thần, hoàn toàn không phát hiện xôn xao nhỏ ở bên cạnh.

“Vô Mỹ.” Tiếng nói lạnh lùng lạnh nhạt vang lên, cô gái đang mắng rất vui vẻ nhất thời cứng đờ.

Bởi vì cô dừng lại, làm cho chủ nhiệm Bạch cũng nhìn về phía này, phát hiện một đám người áo đen đang đứng, trận chiến chột vô cùng dọa người

“Các anh là ai?”

Nam tử trẻ tuổi không để ý tới câu hỏi của chủ nhiệm Bạch, chỉ nhìn vào cô gái không dám nhìn thẳng anh.

Dáng vẻ bề vệ giương nanh múa vuốt của Nhạc Vô Mỹ biến mất sạch sẽ trong nháy mắt sau khi phát hiện nam tử, cô lập tức xoay người đoạt công việc của Thang Hằng, muốn nhận chăm sóc Ô Tiểu Mạn.

“Vương vưu.” Thang Hằng vỗ nhẹ lưng bạn gái, tính nhẫn nại và dần đo suy nghĩ về bạn gái, trừng mắt nhìn cô.

“Phân cho tôi một chút...” Cô nhỏ giọng nói.

“Đi tìm chồng cô.” Đoạt người phụ nữ của anh làm gì!

“Này! Đây là khu vực làm việc, người không liên quan mau ra ngoài, nếu không tôi báo cảnh sát!” Lại một đám không coi ông ra gì, chủ nhiệm Bạch tiếp tục nổi giận.

Phùng Cương nhàn nhạt liếc nhìn chủ nhiệm Bạch, lập tức bỏ qua ông ta. “Nhạc Vô Mỹ.” Giọng nói của anh đè thấp, lại gọi lần nữa.

Lần này Nhạc Vô Mỹ không dám làm như không nghe thấy, đầu cô thấp xuống, như đứa nhỏ làm việc gì sai, đi về phía anh, tới bên cạnh anh, nắm lấy áo khoác tây trang của anh: “Em không cố ý...”

Lúc này mọi người mới biết những người áo đen này là người của Nhạc Vô Mỹ.

“Được rồi! Cô chạy tới công ty chúng tôi gây sự, còn dẫn người tới, đúng lúc bắt toàn bộ mấy người đi!” Chủ nhiệm Bạch tiếp tục ồn ào.

May mắn vợ anh không có việc gì, ánh mắt Phùng Cương khẽ ra hiệu, lập tức có người tìm cái ghế cho Nhạc Vô Mỹ ngồi xuống.

Bộ dạng như đi vào chỗ không người, làm cho chủ nhiệm Bạch càng phát điên, mắng càng hung.

“Ông tên là gì?” Rốt cục, Phùng Cương cũng chịu di chuyển mắt, nhìn tới chủ nhiệm Bạch. Anh mở miệng không nói cái gì, trực tiếp hỏi.

“Anh là cái gì? Trước tiên báo tên anh lên!”

“Phùng Cương.”

“Phùng Cương? Được, tôi báo cảnh sát bắt anh! Phùng Cương!”

Phùng Cương nhẹ nhàng mỉm cười. Lúc này Thang Hằng ôm lấy Ô Tiểu Mạn, anh không muốn để cho bạn gái đứng ở chỗ này, muốn đưa cô đi, mặc dù Ô Tiểu Mạn phản đối, nhưng giọng của cô như muỗi kêu, vì lo lắng nên Thang Hằng quyết định xem nhẹ sự phản đối của cô.

“Đợi một chút, hai người muốn đi đâu?! Đợi cảnh sát đến đây mới được!”

Thang Hằng dùng vẻ mặt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn ông ta. Có người báo cảnh sát hay không cũng là một vấn đề, từ đầu tới cuối chỉ có người ngu ngốc này nào.

Anh trực tiếp xem nhẹ tôm tép nhãi nhép này, nói với Phùng Cương: “Thân thể Tiểu Mạn không thoải mái, tôi đưa cô ấy tới bệnh viện trước.”

“Chuyện này hôm nay tôi nhớ kỹ rồi.” Anh chỉ việc Thang Hằng xâm nhập trái phép đưa vợ anh đi, việc này làm cho anh vô cùng khó chịu.

“Nhớ đi, sợ anh quá!” Thang Hằng cũng không phải người có tính tình tốt. Cho dù đối phương có quyền to thế lớn, anh ta muốn tìm anh phiền toái, tuyệt đối đủ làm anh đau nhức nhưng với anh mà nói, người con gái mình yêu mới là quan trọng nhất, chủ chuyện nhỏ này anh không để trong lòng.

Nếu không phải vấn đề này người xử lý tốt nhất chính là Phùng Cương và vợ anh ta, còn có thể giải quyết sạch sẽ những bậu xậu thì anh đã sớm vận dụng quan hệ của mình rồi, làm gì còn để cho bạn gái chịu ủy khuất thêm mấy tiếng, còn mạo hiểm vào nhà trái phép dẫn Nhạc Vô Mỹ đi.

“Nhớ rõ đấy, Tiểu Mạn là chị em tốt của vợ anh, việc này cũng có phần của cô ấy, xử lý không tốt cần thận vợ anh đau lòng đến chết.”

“...” Phùng Cương không đáp lại, quét mắt nhìn anh một cái, sau đó thu hồi tầm mắt.

Nói về bản lĩnh sắc sảo, mặc dù Thang Hằng không quá biết giở trò, nhưng cho dù anh trắng trợn, rõ ràng đang khiêu khích nhưng vẫn làm cho người ta không thể không làm theo ý anh, công lực dùng người uy hiếp của anh tuyệt đối là hạng nhất.

Từ trước đến giờ Ô Tiểu Mạn cũng đều để anh làm như vậy, đến nay bọn họ vẫn không biết, cô nghĩ rằng chơi xấu nhưng hoàn toàn là anh đang giở thủ đoạn.

Mặc dù chủ nhiệm Bạch làm loạn nhưng dưới sự hỗ trợ mở đường của những người áo đen, không ai dám ngăn Thang Hằng lại, cứ như vậy để cho bọn họ rời đi.

“Các người – ”

“Được rồi, công ty không mời ông tới để ồn ào!” Phùng Cương vừa quay đầu, giọng nói lạnh như băng, nhưng tăng thêm âm tiết, không giận mà uy.

“Anh – ” khuôn mặt chủ nhiệm Bạch đỏ lên, bị quát như vậy đột nhiên lại không nói tiếp được.

Từ lúc Mỹ Xan Ấm có người gọi cho Nhạc Vô Mỹ, Phùng Cương đã tìm hiểu qua nhưng không xử lý chuyện này, bởi vì anh nhận thức chuyện này không quan hệ tới vợ anh, nhưng cái người ngu ngốc này cũng dám tránh người trong nhà chạy cùng người đàn ông khác, vừa rồi anh ở công ty biết được tin tức thì phát hỏa.

“Gọi Lý Trạch Húc tới gặp tôi.” Anh không có ý định cãi lộn với nhân vật nhỏ, lạnh lùng ném lời nói xuống, xoay người ôm lấy vợ mình, rồi đi dưới sự bảo vệ, để lại đám người hai mặt nhìn nhau.

Ngay cả chủ nhiệm Bạch cũng bị lời cuối cùng của anh làm cho ngốc tới nỗi quên làm âm,

Tên vừa rồi, mỗi một người đều biết rõ đến không thể quen hơn. Lý Trạch Húc không phải là tên của tổng giám đốc chấp hành của tập đoàn Mỹ Xan Ấm sao?

Dám gọi thẳng tọc danh tổng giám đốc chấp hành, còn nói tổng giám đốc đi gặp anh ta, không cần nghĩ cũng biết tư cách địa vị vô cùng lớn.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, không nghĩ ra đây là tình huống gì, tổng giám đốc và những casnbooj cấp cap hôm nay có việc không ở công ty, không ai có thể đưa ra lời giải đáp.

Sau một lúc, rốt cục có một đồng nghiệp trí nhớ siêu quần nói.

“Cái kia...” Giọng nói anh ta run rẩy, không khẳng định lắm nói: “Vừa rồi người kia... nói anh ta là Phùng Cương? À... Chúng ta... Tổng giám đốc tập đoàn mẹ Hồng Thiên của chúng ta, có phải tên là Phùng Cương không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả lặng ngắt như tờ. Mấy giây sau giống như bùng nổ.

“Vậy, cô gái vừa rồi... là vợ của tổng giám đốc sao?”

“À, Ô Tiểu Mạn... là bạn của phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Hồng Thiên sao?”

Mỹ Xan Ấm không phải là do tổng giám đốc tập đoàn Hồng Thiên sáng lập vì vợ yêu sao? Thậm chí có người lên án phu nhân tổng giám đốc là gián điệp buôn bán... Cho dù cô ấy muốn bán công ty này, chỉ sợ không ai dám nói không.

Trong đám người, chủ nhiệm Bạch và Trình Vi An biết rõ lần này gây đại họa, khuôn mặt trắng bệch. Không ít người nhìn họ với ánh mắt đồng tình... hoặc nhìn có chút hả hê.

22. Chương 10-1

Ô Tiểu Mạn suy yếu tới mức không thể nào phản kháng, bị Thang Hằng đưa thẳng tới bệnh viện.

Bởi vì mấy ngày gần đây lượng thức ăn đột nhiên giảm nhiều, làm cho dịch chua ra nhiều, dinh dưỡng không đầy đủ, lại áp lực lớn, giấc ngủ cũng không đủ cho nên thân thể mới đột nhiên xảy ra vấn đề.

Đồng thời, cô cũng nghiệm ra mình đã có thai được bảy tuần, khiến cho Thang đại thiếu gia nổi giận như rồng phun lửa ở bệnh viện.

May mà bác sĩ nói cô chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, an dưỡng là không có việc gì. Vấn đề chủ yếu là đang áp lực tâm lý, phải thả lỏng tâm tình, ăn được ngủ được là không có vấn đề gì, ngay cả thuốc cũng không cần phải uống.

Nhưng cô vẫn bị buộc nằm viện cả ngày, làm từng loại kiểm tra, ngủ đúng hai mươi tiếng, sau đó Thang Hằng đưa cô về nhà sau khi đã xin phép cha mẹ cô.

“Ngủ!” Vừa giúp cô đắp kín mền, Thang đại thiếu gia bá đạo ra lệnh cho cô.

Ô Tiểu Mạn chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hai ngày qua, Thang Hằng nhìn thấy cô, không phải nói “Ăn” thì sẽ nói “Ngủ”. Cô biết rõ tốt xấu của thân thể mình, nhưng không phải là chuyện của mình cô, tự biết đuối lý nên đành phải theo anh, làm đủ mười cái ngoan ngoãn.

Vừa tỉnh, bữa sáng phong phú đã đợi cô.

Bị ôm vào phòng khách, thức ăn đầy bàn, làm cho cô có cảm giác bị nuôi thành heo mẹ. Không biết sau khi nuôi mập có thể bị làm thịt để ăn không.

“Ăn!”

Đồ ăn bị chất trước mặt cô, cô ngoan ngoãn vùi đầu ăn, May mà đều là đồ cô thích ăn, nếu không nhất định cô ăn sẽ rất đau khổ.

“Không ăn được...” Một giờ sau, bụng cô tròn căng, hô đầu hàng.

Thang Hằng liếc nhìn mặt bàn, xác nhận cô đã ăn không ít vào bụng mới miễn cưỡng đồng ý tha cho cô.

“Em còn dám không ăn cơm, khiến mình suýt nữa té xỉu đến bệnh viện cho anh xem!” Anh ôm người vào ngực mình, uy hiếp cảnh cáo, bàn tay lại dịu dàng xoa trên người cô, giúp cô mát xa.

Hai ngày nay Ô Tiểu Mạn được chăm sóc như thái hoàng thái hậu, rất tự nhiên nhắm mắt lại, hưởng thụ phục vụ của chuyên gia, thoải mái suýt nữa thì ngủ mất.

“Ừ...” Cô co lại trong lòng anh, thì thầm đáp lại.

“Em heo ngốc, rõ ràng là chuyện nhỏ, đưa Nhạc Vô Mỹ ra là vấn đề gì cũng được giải quyết, em lại khiến mình thành như vậy, làm hư thân thể em có đền lại được không?”

Ô Tiểu Mạn không nói lại, giống như không nghe thấy lời nhải bên tay, co lại trong lòng anh chớp mắt.

Bạn gái cũng học được chiêu thức xỏ lá của mình rồi, Thang Hằng bó tay với cô, nói thì nói, động tác trên tay vẫn dịu dàng, phục vụ cô rất thỏa ddsngs.

Anh giúp cô xin nghỉ ở công ty ba ngày, lại gặp ngày nghỉ cuối tuần, cô nghỉ ngơi suốt năm này. Thật ra anh còn muốn cô nghỉ thêm một chút hoặc dứt khoát xin từ chức giúp cô, nhưng anh đành ngậm lại. Nhưng mà năm ngày, bụng nhỏ của bạn gái cũng bị anh nuôi trở lại, tinh thần cũng phục hồi, ngày thứ sáu, cô trở lại cương vị công tác.

Phong ba trong công ty nhanh chóng kết thúc, lúc Ô Tiểu Mạn trở lại công ty thì chủ nhiệm Bạch đã bị xa thải, án kiện cũng tra ra manh mối, hóa ra là trợ lý giám đốc kế hoạch Bắc khu bán đứng tài liệu công ty, trả lại trong sạch cho cô. Bởi vì lời nói của Trình Vi An không có vấn đề gì, sau khi điều tra cũng không bị trừng phạt, nhưng phong thủy luân chuyển, trong công ty đồn nhau chuyện cô ta tranh giành, nói lời loạn để cố ý hãm hại đồng nghiệp. Dưới áp lực đó thì cô ta đã tự động chào từ giã rồi.

Về phần những người khác, thái độ với cô tỏ vài phần kính trọng hoặc cố gắng nịnh nọt, sau khi Ô Tiểu Mạn trở lại cương vị công tác, hoàn toàn ổn định tinh thần, không chú ý. Cô vốn không thích ở chung với

những người này, nếu như đã trả lại trong sạch cho cô, cô liền bỏ qua những lời bát quái ở bên ngoài, không nghe không thấy, giống như người ngoài cuộc.

Những đồng nghiệp cũng văn phòng quan sát khá lâu, thấy cô vẫn như cũ thì cũng dần dần khôi phục lại quỹ đạo như trước.

Một lần trắc trở, viết lên một bài giảng trong kinh nghiệm cuộc sống, lật trang giấy, cuộc sống vẫn như trước, trái đất tiếp tục quay, thế giới cũng không hủy diệt, cô tiếp tục trải qua cuộc sống bình thường của mình –

“Vợ ơi, vợ vợ vợ....”

Giống như có con ruồi lớn vo ve bên tai cô không ngừng, bàn tay Ô Tiểu Mạn bị người đàn ông bên cạnh nắm dọc đường đi, vừa tan tầm bọn họ đang đi ăn tối.

“Vợ ơi, vợ à....”

“Đủ rồi.” Cả đường gọi ‘vợ’ khiến cho không ít người ghé mắt, cô vẫn thích an phận một chút.

“Mẹ bảo ngày mai mẹ sẽ nấu cơm, chúng ta về nhà ăn.”

“Ừ.” Mẹ, là mẹ của cô. Thang đại thiếu gia đã đánh chiếm hoàn toàn cả nhà cô rồi, mặc dù bọn họ còn chưa kết hôn, nhưng ba mẹ cô đã sớm coi anh là con rể, ngay cả em trai cô cũng gọi anh rể anh rể rất thân mật.

Ai bảo ngay cả con cũng có rồi, không được phản đối.

“Thang Hằng.”

“Hả?”

“Ba mẹ anh đâu?”

“À, bọn họ bận. Em muốn gặp bọn họ sao?”

Ô Tiểu Mạn ngẩng đầu nhìn vào mắt bạn trai. Biết nhau đã nhiều năm, cô phát hiện Thang Hằng rất ít khi nói tới người nhà của anh. Mà ngay cả lúc còn là học sinh, cô đến nhà anh mấy lần, cũng chưa từng gặp ba mẹ anh. Khu nhà cao cấp, nếu như không có người đi lại thì giống như nhà mẫu vậy.

“Tình cảm của anh với người nhà có được không?” Cô không nhịn được mà hỏi.

“Không tệ.” Thang Hằng nhún vai. “Nhưng mà ai cũng bận cả. Ba mẹ anh đều là quản lý cấp cao, anh của anh vẫn luôn ở nước gnoafi, có khi ngay cả lễ mừng năm mới cũng không có thời gian gặp mặt, nhưng bọn anh vẫn sẽ gọi điện thoại.”

“Yên tâm, em gả tới tuyệt đối sẽ không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu.” Anh lại bổ sung câu.

“Ai nói với anh cái này.” Cô véo eo anh một cái.

“Nếu không em hỏi cái này làm gì?” Anh cười bắt được bàn tay nhỏ bé vừa cẩu của cô, lôi cô tới bên cạnh.

“Ba mẹ anh là người tốt, nhưng chúng ta kết hôn sẽ không ở cùng hai người.” Cho dù ở cùng thì cũng rất khó gặp mặt. “Anh từng nói về em với hai người, ba mẹ anh rất vui, bọn họ không có ý kiến gì cả.”

“Ừ.” Cô khẽ đáp.

“À, anh có nói với hai người là em mang thai, đợi bụng em lớn hơn một chút, hai người sẽ bớt chút thời gian ghé thăm em, anh không xác định là lúc nào, lúc nào hai người xác định thời gian thì anh sẽ nói cho em.” Giọng anh nhẹ nhàng, nghe không ra dao động, thực sự không cảm nhận được vui vẻ.

Ô Tiểu Mạn nhận ra một chuyện.

Trước kia cô đã cảm thấy thái độ của Thang Hằng với người nhà rất tế nhị, cũng không chủ động nhắc tới, thậm chí có thể không thích nói tới đề tài này, nhưng anh với người nhà dường như không phải vì tình cảm không tốt, chỉ là mỗi người đều rất bận rộn, ít gặp nhau.

Anh cũng không hề bài xích gia đình.

Người này tích cực với cô hơi quá, không chỉ tận dụng hết khả năng lung lạc người thân bạn bè cô, còn giống như hận không thể nuôi cô trong thành, chuyện gì cũng làm giúp cô. Nếu cô không có kiên trì của mình, có lẽ bây giờ cô cũng giống như Vô Mỹ, chỉ cần làm ‘vợ nhân mẹ lười’.

Có lẽ, trong lòng Thang Hằng rất hi vọng có gia đình của mình. Trong lòng cô đột nhiên hiện lên suy nghĩ này.

Cô nhéo nhéo tay hai người đang nắm. Ánh mắt người bên cạnh nhìn sang, thấy ánh mắt cô nhìn vào xe cô bên đường, lập tức hiểu được nguyên nhân cô làm thế.

Anh cong môi, khẽ cười một tiếng: “Không sao cả, dù sao anh có em là đủ rồi.”

Cha mẹ của anh chính là như vậy, so với rất nhiều người thì anh đã may mắn, gia cảnh giàu có, anh em hòa thuận, nhưng nói thật, người một nhà gần như không có thời gian ở cùng nhau, thời gian ở chung quá ngắn, rất khó gặp nhau.

Anh biết mình nên thấy đủ, nhưng trong lòng vẫn hy vọng có thể có một ‘gia đình’ chân chính.

Anh không thể thay đổi được cái cũ, không có nghĩa là anh không thể sáng tạo cái mới.

Cô gái bên cạnh này, chính là ‘gia đình’ mới của anh, một gia đình hoàn toàn thuộc về nhà, là chỗ dựa và nơi ký thác tâm hồn anh.

Ô Tiểu Mạn trầm mặc, câu nói thoải mái ‘không sao cả’, nghe vào trong tai lại cảm thấy vô cùng trầm trọng.

Cô đột nhiên cảm thấy chua xót, và đau lòng.

Cô không biết nói gì để hình dung. Người này, giống như tên ngốc, ngu ngốc. Trước kia là học sinh thì việc gì cũng lấy ý kiến của cô làm chính, bây giờ, vẫn cố gắng kiên trì theo cô, cũng đang trong phạm vi cho phép của cô, giúp cô xây một bức tường thành, bảo vệ cô ở bên trong.

Nếu như cô muốn không gian rộng lớn một chút, anh sẽ mở rộng phạm vi, mặc dù anh thích cùng cô, nhưng điều kiện đầu tiên vẫn dựa trên ý nguyện của cô, tuyệt đối không bắt buộc cô.

“Thang Hằng, chúng ta kết hôn đi.”

Bước chân đột nhiên ngừng lại, anh không thể tưởng tượng nổi tình huống lớn mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Em đang nói chuyện với anh sao?” Anh kéo cô đã đi qua vài bước lại về phía anh.

Cô mỉm cười với anh, nhún nhún vai.

“Này này, nói cho rõ ràng đi!” Anh vô cùng kích động. “Anh không nghe sai chứ?!”

“Có nhầm không?” Cô cười đưa tay tới trước mặt anh.

Về mặt anh không thể tưởng tượng nổi, ngạc nhiên mừng rỡ và không xác định... Tất cả vẻ mặt hỗn hợp lại. Anh ngây ngốc nhìn cô một lúc, mới đột nhiên giật mình lục túi.

Một cái hộp nhỏ bị anh lấy ra.

“Ôi mẹ nó...” Thang Hằng vừa mở hộp nhưng, hai tay khấn trương hơi run. “Đột nhiên quá... Anh có phải quỳ xuống không?” Không hề báo động trước, ngay ở bên đường lớn, dù anh đã sớm chuẩn bị cũng không ngờ sẽ đạt được ân chuẩn vào lúc đó.

“Quỳ thì chờ sau này anh làm việc sai thì tính.” Cô cười nói, để cho anh đeo nhẫn cho mình.

“Vậy chẳng phải anh được lợi sao?” Khấn trương qua đi, là niềm vui đến ào ạt, đầu anh có chút nóng lên, nói năng lộn xộn.

“Đúng rồi, tiện nghi cho anh.” Nhẫn cũng đã đẹp, cô vòng tay lên cổ anh, hôn lên má anh một cái.

“Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn, chồng à.”

Thang Hằng bị tiếng chồng à làm mộng mi, không nhin được cười ngây ngô, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

“Em, cô gái này...” Một lát sau, anh kích động kéo cô vào trong ngực, ôm chặt lấy cô. Sau đó thậm chí ôm cả cô chạy trên đường, khiến cho cô thét chói tai.

“A – Thang Hằng! Thả em xuống!”

“Em rõ là... phá hỏng kế hoạch của anh! Kế hoạch của anh là cầu hôn lãng mạn, có bữa tối dưới ánh nến!” Kết quả, lại là ở bên lề đường! Anh còn bị dọa giống như kẻ ngốc! “Má, kế hoạch cầu hôn thâm tình lại anh tuần của anh đều bị em làm hỏng rồi!”

“Ha ha...” Ô Tiểu Mạn lại cười, bị lời nói của anh chọc cho vô cùng vui vẻ.

May mắn, không bao lâu, Thang Hằng đã đặt cô xuống, cô còn chưa kịp thở, lại bị anh ôm vào trong ấm áp, đôi môi mềm mại đặt lên.

Vào lúc này, cô cũng bị lấy tâm tình kích động của anh, bất chấp hai người còn đang trên đường cái, thuận theo anh, hai tay bám lấy, đắm chìm trong thế giới chỉ có nhau.

Đôi vợ chồng hạnh phúc, không đếm xỉa tới ánh mắt người khác, ở góc của thành phố, ngọt ngào ôm nhau.

23. Chương 10-2

“Ma ma, ba ba nói ma ma không thương ba ba. Vì sao thế? Không phải ma ma nói ma ma yêu con và ba ba nhất sao?” Một thằng nhóc đảo qua đảo lại, đứng bên cạnh bồn rửa phòng bếp, nhẹ nhàng giặt váy mẹ vài cái.

Ô Tiểu Mạn nhìn con trai mình, khóe môi khê cong lên. Anh lại dùng con trai làm người thuyết phục.

“Bởi vì ba ba con không ngoan.”

“Vì sao ba ba lại không ngoan?”

“Ba ba con không nghe lời, cho nên không ngoan.”

“Ma ma, ma ma mau quan tâm tới ba ba, ba ba sẽ nghe lời...” Thang Tiểu Bảo kéo váy mẹ, ngọt ngào làm hết phận sự thuyết khách.

Ô Tiểu Mạn tiếp tục bỏ hoa quả, kê cho con trai kéo váy mình, nụ cười bên môi càng ngày càng đậm.

“Bảo ba con ra ăn trái cây.”

“Vâng!” Thang Tiểu Bảo nhận được mệnh lệnh, lập tức linh mệnh chạy trốn.

Mấy giây sau, đổi sang lớn tới.

“Vợ ơi...” Một miếng keo da trâu dính lên lưng cô, hai tay ôm lấy eo cô, làm nũng mè nheo.

Ô Tiểu Mạn dứt miếng dưa gang cho anh, anh cắn hoa quả, mồm miệng làu bàu tiếp tục làm nũng.

“Một người ngủ ở phòng khách lạnh quá... không ấm... ưm ưm... Khi nào thì anh có thể về phòng ngủ...” Anh ai oán nói.

Cô xoay người trong lòng anh, đổi lại đối mặt với anh.

“Thang thiếu gia, mặt ngày càng dày hả?”

“Nào dám...” Người này giả bộ đáng thương đã thành thói quen.

“Làm chuyện gì xấu muốn chính mình khai không?”

“Oh...” Về mặt anh như ăn khổ qua. “Chỉ... cầm cây kim đâm một cái lên bao cao su thôi mà...”

Cô dùng sức véo eo anh một cái.

“Trước kia có phải cũng là anh làm không?”

“Oan quá – đây là lần đầu tiên!” Lần trước thật sự là ngoài ý muốn.

“Xăng bậy!”

“Anh không hề xăng bậy! Chỉ muốn” Cuối cùng đang đùa rất vui thì bị bắt được cả nhân chứng vật chứng, còn chưa kịp thí nghiệm. “Anh chỉ muốn thí nghiệm đâm một cái xem có nhìn ra được không...”

“Lung tung!” Cô bị lý do của anh làm cho cười lên, lại véo anh một cái.

Rất cục trong đầu người này có những cái gì?

“Thật sự mà, anh làm chuyện xấu cũng quang minh chính đại cho em biết, không làm ngầm.” Thật ra anh vốn muốn nghiên cứu một chút châm vào có gì khác, hỏi lại xem vợ có đồng ý không, ai biết được sẽ bị nắm, lại còn bị hiểu lầm.

Làm gì có người làm chuyện xấu còn nói hùng hồn như vậy. Ô Tiểu Mạn đúng là không có biện pháp.

“Còn nữa, đây không tính là lung tung, đây là tình thú trong cuộc sống, mặc kệ chúng ta đang ở đâu cũng phải hiểu được hưởng thụ cuộc sống, từ trong cuộc sống khai phá bước phát triển vui vẻ mới, kích thích sự tưởng tượng, giúp thư giãn giảm áp lực, phát triển và đổi mới...” Anh lưu loát thao thao bất tuyệt.

Ô Tiểu Mạn bị một đồng lý do nói dóc của anh làm cho đỡ khóc đỡ cười.

“Ăn trái cây đi.”

“Anh có thể về phòng không?”

“Phòng cửa không khóa.” Phải biết rằng anh mới bị cản ngoài cửa không tới bốn giờ, chỉ một buổi ngủ trưa mà tôi, đã thương xót gọi viện binh, còn ngần nữa nói không chừng lát nữa anh tìm ba mẹ chồng và ba mẹ cô tới.

“Vợ à, anh yêu em nhất!” Anh lập tức ôm lấy cô gặm loạn. “Con trai vừa nói với anh, nó rất muốn rất muốn có em trai em gái, không phải bây giờ chúng ta nên cố gắng sao?”

“”Thật sao.”

“Thật mà, nếu không em gọi con trai tới hỏi thử?”

Người này nhất định đã dạy con trai nói.

Ô Tiểu Mạn không ngừng trợn mắt nhìn anh, anh thì nhìn lại cô với ánh mắt ngập nước sáng ngời, làm cho cô không thể tức được, cười cũng không được tình nguyện.

“Được rồi, cười một cái, làm vẻ mặt này làm gì.” Anh cố ý đùa cô. “Chỉ thích nhện.”

“Nào có.”

“Có.”

“Nào có!”

“Có!” Đại chiến vợ chồng ngày thơ bắt đầu rồi. “Từ trước em đã thích nhện, giống như hũ nút, may mắn có anh là thanh niên thiện lương đây hứa hẹn tới cứu em.”

“Thiện lương cái đầu ấy!” Rõ ràng là quỷ ngày thơ thích làm một đồng chuyện phiền cô.

“Được rồi, xác thực không thiện lương, nhưng thật ra là anh sắc dục hun tâm, muốn lập tức buộc em về nhà làm áp trại phu nhân, phải cố gắng tiến công chiếm đóng.”

Cô cười: “Tiến công chiếm đóng thành công ha.” Bây giờ cô đã trở thành vợ anh, cũng sinh cho anh một đứa con trai.

“Đương nhiên!” Anh cười. “Em càng ngày càng thích nơ nụ cười.

Ô Tiểu Mạn ngẩn người, sau đó cả người và trái tim mềm nhũn.

Người này thật là... nắm nhuto điểm của cô!

“Như vậy là phạm quy.” Giọng cô mềm xuống, cả người dựa vào lòng anh.

“Giống như em nói, anh muốn phạm qu cũng rất rõ.” Anh rất đắc ý, ôm chiến lợi phẩm trong ngực, đi vào một căn phòng.

Ô Tiểu Mạn không nói nữa, nụ cười hạnh phúc trổ trên môi, nghe tiếng tim đập vững vàng từ lồng ngực người đàn ông mình yêu. Cô biết rõ, cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, đều có thể an tâm giao tất cả của mình cho anh.

“Chồng à, em rất yêu anh.” Cô vùi trong lòng anh, nhỏ giọng nói.

Cô biết rõ, nếu không gặp được Thang Hằng, gặp được một người hành động mạnh, nguyện ý mặc dày mảy dạn cũng kiên trì không buông thì với tính của cô, sẽ không dễ động lòng như vậy. Nếu như không phải anh, cô nghi ngờ đời này mình có thể yêu một người đàn ông, nhấm nháp tình yêu hay không.

Nghe thấy vợ tỏ tình, trên mặt Thang Hằng là nụ cười hạnh phúc.

“Đương nhiên, bởi vì anh là chồng em mà.”

Không yêu anh, còn có thể yêu ai?

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-nam-bay-to-tinh-yeu>